

Milliyet
HAYATLAR
KARA DİZİ

İmdat diye bağır !

EDGAR WALLACE

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI

Kara Dizi: •

•

Yayın hakkı (Copyright): Milliyet Yayın Ltd. Şti.

•

Birinci baskı: Şubat 1972

Bu kitap Özaydin Matbaasında dizilip basılmıştır.

EDGAR WALLACE

**imdat
diye bağıır!**

Türkçesi:
Caner Öner

Milliyet YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

KOMİSER MUAVINİ, masasının üzerindeki telefonlardan birini kaldırdı:

«Müfettiş Wembury'ye, gelip beni görmesini söyleyin,» dedi.

Okuduğu kâğıtları masanın üzerinden aldı, bir dosyaya koydu. Alan Wembury'nin çok iyi bir sicili vardı. Şimdi buna bir ek daha yapılacaktı.

Kapı açıldı. Boyu normalden uzun, ince, yüzü güneşten yanmış, gri gözlü bir adam girdi içeri. Komiser muavini Waldorf, oturduğu yerden başını kaldırdı:

«Günaydın, Wembury!»

«Günaydın, efendim!»

Alan Wembury, otuz yaşlarında, atletik yapılı, spordan hoşlanan bir adamdı. İyi kriket oynardı.

«Gelip beni görmeni istedim, çünkü sana verilecek iyi haberlerim var,» dedi, komiser muavini.

Amirlerine karşı her zaman saygılı olan bu genci çok severdi. Poliste geçirdiği uzun hizmet yılları içinde hiçbir dedektife, ona öldüğü kadar güven duymamıştı.

«Bütün haberler benim için iyi haberdır, efendim.»

Waldorf, oturması için sandalyeyi işaret etti.

«Bölüm Başmüfettişliğine terfi ettin. Gelecek hafta pazartesi gününden itibaren 'R' bölümünü devralacaksın.»

«Çok teşekkür ederim efendim. Açıkçası, böyle birşeyi hiç beklemiyordum, çünkü bu dereceye gelmek için sıra bekleyen pek çok insan vardı.»

Waldorf başını salladı.

«Seninle aynı fikirde değilim. Son zamanlarda Yard'da* büyük değişiklikler yapıyoruz. Bliss de Amerika'dan dönüyor; Washingtondaki elçiliğe tayin edilmişti, onu tanır mısın?»

«Hayır!»

Alan Wembury, Bliss hakkında duyduklarından başka birşey bilmiyordu. Tek bildiği, çok kabiliyetli bir polis olduğu ve buna rağmen Yard'da hiç sevilmediğiydi.

«'R' bölümü de birkaç yıl önce heyecanlı bir yerdi.»

«Heyecanlı bir yer miydi?» diye sordu, Alan. Deptford, yabancı olduğu bir bölgeydi.

Waldorf, 'evet' anlamında başını salladı. Yeniden konuşmaya başladığında, gözlerindeki neşe kaybolmuş, yüzüne çok ciddi bir görünüş yerleşmişti.

«Ringer'i hatırlar mısın? Ölümü hakkında gelen rapor ne dereceye kadar doğru, bilmiyorum. Avustralya polisi, geçen ay Sidney limanından çıkarılan cesedin ona ait olduğunu iddia ediyor.»

Alan hatırlamıştı.

Ringer! Bu adı duyup da titremeyen yoktu. Alan Wembury cesur bir polisti, buna rağmen bu adda ölümü ifade eden bir anlam gizli olduğu için ürperdi. Bir kobranın soğuk ve duygusuz bakışlarını düşündü.

Ringer adını duymayan mı vardı? Yaptıklarıyla bütün Londra'yı titretmiş, acımadan öldürmüştü. Ondan korkan, ondan nefret eden insanlar, evleri polis tarafından korunuyor diye içleri rahat yatmışlar ve sabah ölü bulunmuşlardı. Ringer, sabaha karşı bir ölüm meleği gibi gelip geçmişti odalarından.

«Şu anda Ringer hakkında fazla birşey bilmiyoruz. Bölgeni bu tehlikenin tehdit, edeceğini sanmıyorum. Yalnız Deptford'ta, ona karşı dikkatli olmanı tavsiye edeceğim biri var.»

«Maurice Meister mi?» diye sordu, Alan.

Waldorf kaşlarını kaldırdı, şaşırmıştı.

«Onu tanıyor musun? Meister'in bir avukat olarak bu kadar yaygın bir üne sahip olduğunu bilmiyordum.»

Alan durdu:

«Lenley ailesinin avukatı olduğu için tanıyorum sadece,» dedi.

«İhtiyar George Lenley'den mi söz ediyorsun, Hertford'lu değil mi? Birkaç ay önce ölmüştü galiba?»

«Evet.»

«Beraber ava giderdik onunla. İyi ata biner, iyi içki içerdi. Tam yaşlı başlı bir İngiliz soylusuydu, zavallı. Duyduğuma göre, öldüğü zaman parasızmış. Sanırım çocukları da vardı.»

«İki tane, efendim.»

«Ve Meister, onların aile avukatı, öyle mi? Komiser Muavini güldü. «Servetlerini Maurice Meister'e teslim etmekle akıllı bir hareket yapmışlar.»

Pencereden dışarıya, Thames kıyılarına doğru baktı. Çift katlı pencerelerden trafiğin gürültüsü çok az da olsa içeriye yansıyor. Havada bir bahar müjdesi vardı, Thames boyunca uzanan ağaçlar yeşil yeşil tomurcuklanmaya başlamıştı. Yaprakların yeşil zenginliği hiç beklenmedik bir anda ve bütün gösterişiyle ortaya çıkacaktı sanki.

Waldorf, Meister'i değil de, onun himayesine bırakılan iki insanı düşünüyordu.

«Ringer, Meister'i tanıyordu,» dedi birden. Wembury şaşırmıştı.

«Meister'i tanıyor muydu?»

«Evet. Ne kadar yakından tanıdığını bilmiyorum, ama kızkardeşini Meister'in himayesine bırakacak kadar güvenmişti ona. Altı ay önce de kızın cesedini Thames'ten çıkardılar. Gwenda Milton'u hatırlarsın. Kız, Meister'in sekreteriydi. İşin olmadığı bir gün arşiv bürosuna çık, soruşturmada aydınlatılamayan birçok nokta olduğunu göreceksin.»

«Meister hakkında mı?»

«Evet,» dedi, Waldorf. «Eğer Ringer ölmüşse, bu birşey ifade etmez, ama yaşıyorsa...» Omuzlarını silkti. «Onu Deptford'a ve Meister'e getirecek bir sebep var demektir.»

«Nedir o sebep, efendim?»

Waldorf, belli belirsiz gülümsedi.

«Kayıtları incelersen görürsün. Aynı zamanda dünyanın en eski dramıdır bu. Bağlı bir kadın ile zalim bir erkeğin hikâyesi...»

Sonra, Ringer hakkındaki düşünceleri kafasından atmak istermiş gibi elini salladı, birden her zamanki 'şef' havasına bürünüvermişti.

«Gelecek hafta pazartesi günü görevini devralacaksın. İstersen git, çevreye bir göz at, yeni bölgeni tanımaya çalış.»

Alan bir duraklama geçirdi.

«Mümkünse bir haftalık izin isteyecektim, efendim.»

Güneş yanığına rağmen, yüzünün daha da kızardığı farkediliyordu.

«İzin mi? Olur tabii, nasıl istersen. Müjdeyi paylaşacağın bir kız mı var yoksa?» Şakac havasına girmişti yine.

«Hayır, efendim.» Ama o andaki utangaçlığı, itirazının yersizliğini ortaya koyuyordu. «Şey... Evet, terfi ettiğimi söylemek istediğim birisi var yalnızca. Adı Mary, Mary Lenley.»

Komiser Muavini gülümsedi:

«Demek Lenley'leri bu kadar yakından tanıyorsun?»

Alan'ın utangaçlığı büsbütün arttı.

«Sandığınız gibi değil, efendim; Mary benim eski bir arkadaşımdır. Ben Lenley arazisindeki bir kulübede doğdum. Babam, Bay Lenley'in bahçıvanıydı. Kendimi bildim bileli bu ailey tanırım.»

«Peki, Wembury» dedi, Waldorf. «İzinini al, canın nereyi isterse oraya git. Eğer Mary Lenley güzel olduğu kadar da akıllı ise -onun çocukluğunu bilirim-, kendisinin Lenley malikânesinden bir Lenley ve senin de bahçıvanın kulübesinden bir Wembury olduğunu unutacaktır. Önemli olan, insanın kendisidir, babası değil, inşallah kendim değersiz bir insan olarak görmek gibi fikirlere kapılmazsın. Öyle birşey yaparsan sana aptalsın derim!»

Alan Wembury odadan çıkarken, Komiser Muavini'nin, Lenley'lerle ilgili olarak tahmin ettiğinden daha çoğunu bildiğine inanmıştı.

■

LENLEY köyüne bahar, eski Londra'dan daha önce gelmiş gibiydi. Alan, istasyondan köye doğru yürürken altın sarısı zerrinlerle kaplı, ünlü Lenley patikasıyla kavak ağaçlarının gerisinde Lenley, malikânesinin çatısını görüyordu.

İyi haberler kendisinden önce gelmişti köye. Kızıl Arslan hanın kel kafalı sahibi koşarak geldi ve onu kapıda karşıladı.

«Seni gördüğüme çok sevindim, Alan,» dedi memnurlukla. «Terfi ettiğini duyduk; hepimiz seninle iftihar ediyoruz. Polis şefi olacağın günler yakınlaştı artık.»

Bu heyecanlı karşılama Alan'ı da duygulandırmıştı. Lenley köyünü de, insanlarını da çok severdi; hayallerinin yeriidi burası.

«Malikâneye gidecek misin?»

«Evet.»

Hancı üzüntüyle başını salladı, kederlenmişti.

«Orada durum hiç de iyi değil, Alan. Bütün gaynmenkulden ne Bay Johnny ne de Bayar Mary'ye birşey kalmamış diyorlar. Bay Johnny için endişe etmem; erkektir, yaşamanın bir yolunu bulabilir. Keşke şu anda bulduğundan başka birşeylerle uğraşmayı deneseydi...»

Alan, aceleyle:

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

Hancı, birden karşısındaki insanın sadece eski bir arkadaş olmayıp, aynı zamanda polis olduğunu hatırlamıştı; ihtiyatlı bir tonla konuşmaya devam etti:

«Şeytana uymuş, diyorlar. Buradaki insanlar ne kadar dedikoducudur bilirsın, ama söylentilerin doğru yanları da olsa gerek. Johnny hiçbir zaman güler yüzlü bir insan değildi; bu günlerde de habire surat asıp duruyor. Bu genci yoksulluk çok fena etkiledi anlaşılan.»

«Durumları o kadar kötüyse, neden hâlâ orada oturuyorlar? Yaşamak için malikâne pahalı bir yer. Johnny Lenley onu satabilir.»

«Satmak mı?» dedi hancı, alayla. «Bütün malikâne, bahçesindeki ağaçların yapraklarına kadar ipotekli durumda. Londra'lı bir avukatları var. O ipotek işlerini sonuçlandırıncaya kadar burada kalacaklarmış. Duyduğuma göre de, haftaya işlerini bitirip Londra'ya gidiyorlar.»

Londra'lı avukat! Alan kaşlarını çatı. Herhalde Maurice Meister'di bu. Çok tanımak istiyordu onu, çünkü hakkında ilginç şeyler duymuştu. Scotland Yard'da onun, avukat olmasına rağmen uygunsuz ilişkilerinden söz etmişlerdi.

«Bana bir oda ayırır mısınız, Bay Griggs? Valizim de burada: Malikâneye kadar gidip Johnny Lenley'i görmek istiyorum.»

'Johnny' demişti ama kalbi 'Mary' diyordu, insan dünyayı aldatabilir de kalbini aslâ.

■

MEŞE ağaçlarının gölgelediği araba yolunda ilerledikçe, yoksulluğun belirtileriyle karşılaşılıyordu. Taşlarla döşeli yolda otlar büyümüş, çocukluğunda hayranlıkla seyrettiği Tudor tarzı bahçe bozulmuş, güzelim porsuk ağacı, çitler, gelişigüzel kesilmiş, evin önündeki çimenler uzamış ve yer yer açılmıştı. Binada tam bir bakımsızlık havası sürüp gidiyordu.

Eve yaklaşmıştı. Gölgeler içinden çıkan biri hızlı adımlarla yaklaştı; koşarak yanına geldi.

«Oh, Alan!»

Wembury heyecanlandı. Bir yıldır görmemişti onu. Tanıdığı sevimli küçük kız gitmiş, yerine güzel bir kadın gelmişti. Elele tutuştular. Kalbinin sevinçle dolduğunu duydu o anda ve yıllar önce yaklaşmaya cesaret edemediği bu genç kızla aralarına, şimdi de başka engeller girdiği düşüncesine kapıldı.

«Alan, sabah gazetelerinde okudum, çok sevindim,» dedi Mary, gözleri parlıyordu.

«Terfi edişimin bütün dünyayı bu kadar ilgilendireceğini bilmiyordum.»

«Şimdi bana her şeyi anlat bakalım,» diyerek, kız koluna girdi.

«Anlatacak fazla birşey yok ki,» dedi Alan. «Benden üstün adamların amirliğine terfi ettim. Buna sevinmek mi, üzölmek mi gerek, bilmiyorum. Şimdiye kadar ele aldığım olaylardan sadece bir ya da ikisinde şansım iyi gitmedi, ama Komiser Muavini beni tutuyor. Terfimi de ona borçlu olduğumu sanıyorum.»

«Saçmalama! Eminim, kendi üstünlüklerin yüzünden terfi ettin.»

Eve doğru baktığım görünce konuyu değıştirdi.

«Zavallı Lenley malikânesi,» dedi üzüntüyle. «Benim desana verilecek yeni haberlerim var. Haftaya buradan ayrılıyorruz. Biraz zor gelecek ama, başka çaremiz yok. Johnny, Londra'da bir daire alacak, Maurice de bana bir iş vereceğine söz verdi.»

Alan şaşırdı.

«İş mi verecek? Yani, hayatını kazanmak için çalışacağını mı söylemek istiyorsun?»

Kız güldü:

«Tabii, niçin olmasın? Steno ve daktilo öğrenmeye başladım bile. Maurice'nin sekreterliğini yapacağım.»

Maurice'nin sekreteri!

Yabancı gelmemişti bu kelimeler Alan'a. Hatırladı: Sisli bir sabah Thames nehrinden çıkartılan başka bir sekreteri ve Waldorf'un sözlerini.

«Neyin var, Alan? Hayatımı kazanmak için çalışacağım fikri sana garip mi geldi» diye sordu kız.

«Hayır,» diyebilirdi. Bu konuyu hiç beğenmemişti ama, belli etmek istemedi. «İşte yarar birşeyler kurtaramadınız mı o kadar maldan?»

Kız başını salladı.

«Hiçbir şey kurtaramadık. Bana açlıktan öldürmeyecek kadar ufak bir gelir kaldı annemden, hepsi bu. Ama Johnny akıllı bir çocuktur, ona güveniyorum. Son zamanlarda oldukça iyi para kazandı, ilginç değil mi? Johnny'nin iyi bir işadamı olacağı kimsenin aklına gelmezdi. Birkaç yıl sonra Lenley malikânesini geri alacağız.»

Alan onun bu gururlu halini seyrederken kızın, omuzlarından ötede bir yere baktığını görünce döndü. İki adam onlara doğru geliyordu:

Havanın sıcaklığına ve Kraliyet Mahkemesi'nin kırk mil kadar uzakta olmasına rağmen Maurice Meister nedense pek resmî giyinmişti. Siyah elbiseleri vücuduna kusursuzca oturtulmuş, pantolonundaki çizgi bıçak gibi ütölenmişti. Soluk, ince bir yüzü, koyu renk, derin bakışlı gözleri vardı; hareketleriyle konuşmasında aristokrat bir hava seziliyordu. Yanındaki uzun boylu, yeni delikanlılıktan kurtulmuş genç, Johnny'ydi. Misafiri görünce kaşları çatık ve elleri cebinde yaklaşarak:

«Merhaba!» dedi, sonra arkadaşına döndü:

«Wembury'yi duymuşsundur herhalde, Maurice; poliste çavuş filân gibi birşey...»

Maurice Meister gülümseyerek:

«Başmüfettiş sanıyorum,» dedi elini uzatırken. «Anladığıma göre, bizim taraflara gelip talihsiz müşterilerimin hayatlarını daha da tehlikeli bir duruma sokacaktıydınız.»

«Hayır. Onları sadece doğru yola sokacağız,» dedi Alan, şakayla karışık... «Bizim görevimiz bu.»

Johnny Lenley ona öfkeyle bakıyordu. Küçüklüğünden beri sevmezdi Alan'ı, şu anda da orada olmasından hiç hoşlanmamışa benziyordu.

«Lenley'ye neden geldin?» diye sertçe sordu. «Burada artık akrabaların filân da yok, değil mi?»

«Akrabam yok ama, arkadaşlarım var,» dedi Alan.

Mary arabaya girdi.

«Tabii, arkadaşları var. Bir tanesi de benim, değil mi Alan? Ama seni evimizde misafir edemeyeceğimiz için kusura bakma, çünkü içerde tek bir sandalye bile kalmadı.»

Johnny Lenley kızgınlıkla :

«Yoksulluğumuzu bütün dünyaya ilân etmen gereksiz, şekerim »dedi. «Ayrıca, ne durumda olduğumuzun, dostumuz Wembury'yi ilgilendirdiğini de hiç sanmıyorum.»

Kız kardeşinin üzüldüğünü anlayınca, misafire karşı olan hoşnutsuzluğu daha da arttı. Maurice Meister ortalığı yatıştırmak istercesine:

«Lenley malikânesinin üzerine çöken talihsizlik bütün köy halkını bile ilgilendirir, Johnny,» dedi. «Bu kadar alıngan olman anlamsız. Sizin gibi ünlü bir poüsle karşılaştığım için çok memnun oldum. Başmüfettiş Wembury. Yeni bölgenizi çok sakın bulacağınız kanısındayım. Hatta size sıkıcı bile gelebilir. Lincoln'den Deptford'a taşındığım ilk yıllarda orası heyecanlı olayların sürüp gittiği bir bölgeydi.»

Alan başını salladı; herkes aynı şeyi söylüyordu.

«Ringer artık sizleri rahatsız etmiyor galiba?»

Bu masum soru karşısında Meister'in yüzü değişiverdi. Kuvvetli bir ışıkla karşılaşmış gibi gözlerini kırıştırdı, ağzı bir çizgi gibi olmuş, gözlerinde korku belirmişti. Hırıltılı bir sesle karşılık verdi:

«Ringer! Eski bir hikâyedir o. Şimdi öldü.»

Bu sözleri özellikle söylüyormuş gibi geldi Alan'a. Sanki kendi kendisini Ringer'in ölümüne inandırmak istiyordu Meister. Devam etti:

«Öldü... Avustralya'da boğuldu.»

Kız merakla ona bakıyordu.

«Kim bu Ringer?»

«Tanımazsın ve öğrenmen de gereksiz,» dedi sertçe. Sonra gülümseyerek ekledi: «Biz, bir iş meselesi konuşuyoruz. Bu tip konular genç bayanları ilgilendirmez.»

«Konuşacak başka birşey bulabilirseniz memnun olacağım.,» dedi, Johnny Lenley; iyice kızmıştı.

Meister sordu:

«Henüz West End bölgesinde çalışıyorsunuz, değil mi? Son olarak ele aldığınız olay neydi? Gazetelerde adımızı gördüğümü hatırlıyorum.»

«Başarısızlıklarımızı ilan etmiyoruz,» dedi Alan. «Son olarak Lady Darnleight'nin evindeki inc hırsızlığı üzerinde çalışıyordu. Park Lane'deki evde, elçiler balosunda geçen olayı hatırlarsınız herhalde?»

Konuşurken Mary'ye bakıyordu hep. Kızın yüzündeki çekicilikten bakışlarını ayıramıyordu. Johnny Lenley'in birşey demek için ağzını açtığım ve Meister'in de bir göz işaretiyle genci susturduğunu göremedi onun için. Bir sessizlik oldu.

«Lady Darnleight mi? Oh, evet, hatırladım... O akşam sen de baloda değil miydin, Johnny?» dedi Maurice, gence bakarak.

«Oradaydım tabii.» Omuzlarını silkti. Ama olayı sonradan öğrendim. Hem, sizin hırsızlıktan, cinayetten başka konuşacak şeyiniz yok mu?»

Topuklan üzerinde dönerek hızla uzaklaştı.

Mary üzgün bir ifadeyle arkasından bakıyordu.

«Johnny'yi son günlerde bu kadar sinirli yapan şey nedir bilmiyorum, sen ne dersin Maurice?»

Maurice Meister, elindeki ağızlıkla oynuyordu.

«Johnny daha çok genç ve unutma ki kötü günler geçiriyor.»

«Ben de öyleyim,» dedi kız yavaşça. «Buradan ayrılmak bana hiçbir şey ifade etmiyor mu sanıyorsun?» Sesi boğuklaşmıştı, sonra birden kendini toparlayıp gülümseyerek: «Duygulandım galiba, dikkat etmezsem, şimdi Alan'ın omzuna yaslamp ağlayacağım nerdeyse. Haydi Alan, gül bahçesine gidelim, gel» dedi. «Oranın durumunu görünce belki hep beraber ağlarız.»

Onlar uzaklaşınca Johnny Lenley geldi. Hiddetten kıpkırmızı olmuş, dudakları titriyordu.

«Bu domuz herif de nereden çıktı?» dedi.

Maurice Meister sessizce baktı yüzüne.

«Sevgili Johnny, çok genç ve çok kabasın. İyi bir öğrenimin var, ama yine de aptalca hareket etmekten vazgeçemiyorsun.»

Johnny hırsla ona döndü:

«Ne yapmamı bekliyordun yani? Kibarca elini sıkıp Lenley malikânesine hoş geldiniz mi diyecektim. Alttarafı babamın bahçivam...»

Meister gülerek sözünü kesti:

«Çok züppesin, Johnny! Duygularını saklamayı bildiğin gün...» ciddileşti birden ve sözünü tamamladı, «züppeliğin affedilebilir.»

«Ben düşündüğümü söylerim,» diye kestirip attı, Johnny.

«Kuyruğuna bastığın zaman bir köpek de öyle yapar,?» dedi Maurice, çok kızgın görünüyordu. «Aptal! Lady Darnleigh'in incilerinden söz ederken, neredeyse kendini ele verecektin. Kiminle konuştuğunun farkında mısın? Karşındaki adam CID'nin en kurnaz detektifi; hiçbir şeyi kaçırmayan, Gostein'ı astıran, Flack çetesini dağıtan adam.»

«Ama, birşeyin farkına varmadı işte...,» Konuyu değiştirmeye çalıştı. «Az önce, bu sabah gelen mektuptan söz ediyordun; incilerden haber var mı, satmışlar mı bari?»

Avukatın yüzündeki ifade eski sakin havasına kavuşmuştu yeniden. Kızgınlığını bastırmış gibiydi.

«Otuzbin sterlinlik incilerin bir haftada satılabileceğini nasıl düşünebiliyorsun, anlamıyorum? Kolay mı sandındı bu işi; ünlü bir kuyumcunun vitrinine koyup müşteri bekleyecek değillerdi ya?»

Johnny Lenley sustu bir an.

«Wembury'nin bu sırada aynı olayla ilgilenmesi bir rastlantı. Şimdiki durumda işin arkasını bırakmışa benziyorlar. Zaten Lady Darnleigh'de kimseden kuşkulandığını açıkça söylemişti.»

Maurice ihtar etti:

«Bundan hiç emin değilim. O gece 'Park Lane 304' numarada olan herkesten kuşkulaniılıyor aslında. Bunların başında da sen varsın, çünkü beş parasız olduğunu herkes biliyor. Ayrıca, salondan ayrılmadan önce merdivenlerden yukarı çıktığını da bir hizmetçi görmüş.»

«Paltomu almaya çıktığımı söyledim ona» dedi Johnny Lenley, heyecanla. «Hem, o gece orada olduğumu Wembruy'ye söylemenin ne anlamı vardı?»

Bunları söylerken kaygılı olduğu gözden kaçmıyordu.

Maurice güldü.

«Nasıl olsa biliyordu da ondan; konuşmasından anladım bunu. Neyse, seni rahatlatacak başka haberlerim var. Şu anda asıl kuşku altında olan kimse, kadının zavallı kasabı. Olayın kapandığını sanma. Tam tersine. Polis şu anda harıl harıl araştırmada. incilerden kurtulmak için uygun bir fırsatın çıkmasını bekleyip Antwerp'e o zaman nakledeceğiz.»

Elindeki incecik sigaradan son bir soluk daha çekip fırlattı. İç cebinden altın bir tabaka çıkardı, Johnny'nin kıskanç bakışları altında, son derece dikkatle, bir sigara daha seçerek yaktı.

«Çok soğukkanlı bir şeytansın, Maurice, incilerle ilgili gerçek ortaya çıktığı gün hapse gireceğini unutma.»

«Evet, gereğin ortaya çıkmasıyla asıl senin hapse gireceğini unutmuyorum, dostum. Beni işe karıştırmak kolay olmayacaktır. Kendi kendini eğlendirmek için 'hırsız baron' rolünü oynadıysan, bu ancak seni ilgilendirir. Ben kendimi korumasını bihrim.»

«Yürümeye başladığın andan itibaren dolandırıcılık yapıyorsun,» dedi Johnny Lenley, sertçe.

«Londra'daki her hırsız tanırsın; hepsine yataklık... »

«Bu kelimeyi kullanma!»

Avukatın sesi incelmışti, sanki bağıırıyordu.

«Sana demin de söyledim; çok kabasın! Lady Darnleigh'in incilerini çalmaya seni ben mi kışkırttım Hırsızlığın, namusunla çalışmaktan daha kârlı bir iş olduğu düşüncesini ben mi kafana soktum? Zengin evlere, kolaylıkla girip çıkmanın, başka hırsızlara göre daha avantajlı olabileceğini ben mi düşündüm?»

'Yataklık' kelimesi Maurice'i ne kadar sinirlendirdiyse, 'hırsız' kelimesi de Johnny'yi o kadar ürkütmüştü.

«Şu halde, ikimiz de aynı yolun yolcusuyuz, Maurice. Benim yakalanmam senin de mahvına sebep olabilir. Beni herhangi bir şekilde kışkırtmamış olabilirsin, ama çok yardımcı olduğunu da unutma.»

Avukatın koyu renk gözleri ona doğru döndü. Başka bir zaman olsaydı, gencin bu sözleri Meister'i kızdırabilirdi, ama şimdi sadece darıltmıştı.

«Genç dostum,» dedi, «kendinden çok fazla emin olmaman gerektiğini sana hatırlatırım. Hırsızlık düşündüğün kadar basit bir iş değildir. Kendini çok zeki sanıyorsun.»

«Wembury'den biraz daha akıllıyım, o kadar.»

Rahatlamış görünüyordu Johnny.

Maurice Meister bıyık altından güldü...

■

MARY, misafirini gül bahçesi yerine arka tarafa götürmüştü. Ufak, durgun göle bakan, çatlamış bir banka oturmadan önce, Alan mendiliyle mermeri iyice temizledi.

«Sana birşey söyleyeceğim,» dedi, Mary. «Yalnız, arkadaşım olan Wembury'yle konuştuğumu unutma; Başmüfettiş Alan Wembury'yle değil.»

Bu uyarı, Alan'ı şaşırttı. Kızın yanına sessizce oturdu.

«Seni üzen nedir?»

Bir an durakladı Mary:

«Johnny, bugünlerde tuhaf şeylerden söz ediyor. Korkunç birşey bu, Alan! Sanki iyiyle kötü arasındaki farkı unutmuşa benziyor. Bazen bir anın kızgınlığı içinde böyle konuştuğunu sanıyorum, ama sonunda anlıyorum ki, gerçekten öyle demek istemiş. Sonra, acayip arkadaşlar edindi. Geçen hafta, sözgelişi. Bir adam geldi, sadece gördüm onu, konuşmadım, adı Hackitt'miş. Tanıyor musun?»

«Hackitt! Sam Haekitt'mi yoksa?» Alan iyice şaşırmışa benziyordu. «Tanımaz olur muyum?»

«Kimdir bu adam, ne iş yapar?»

«Eski bir hırsız!»

«Demek, Johnny bana yalan söyledi! inşaat işleri yaparmış, Avustralya'ya gidecekmiş,

sözde... Bu adamın, senin tanıdığın Sam Hackitt olduğuna emin misin?»

Alan, tanıdığı Hackitt'i kısaca tarif etti.

«Tamam, o!» dedi kız. «iyi bir insan olmadığını hemen anlamıştım zaten. Bu açıklamadan sonra, Johnny'nin de kötü bir insan olduğunu sanmıyorsun, değil mi, Alan?»

«Şüphesiz hayır!»

«Ama onun kötü arkadaşları var yine de.»

Bu artık kaçınılmayacak bir fırsattı Alan için.

«Mary,» dedi, «korkarım ki bu tip insanlarla, hatta Sam Hackitt'ten daha kötülerıyla bile karşılaşmaya kendini alıştırmaman gerek. Aslında Hackitt, parmaklarını durdurabildiği sürece hiç de kötü insan değildir.»

«Niçin böyle konuştun?»

«Meister'in sekreterliğini yapmayı düşünüyorsun da ondan. Daha korkunç işlerle karşılaşacaksın. Bu işten vazgeçsen çok memnun olurdum.»

Kız, biraz daha geri çekildi, onun yüzünü daha iyi görmek istiyordu sanki.

«Ne demek istediğini anlamıyorum, Alan.» dedi. «Biliyorum, Maurice'in birçok kötü müşterisi var, ama bundan korkmuyorum ben.»

«Öylesi değil..., Ben onun müşterilerinden çok, kendisinden korkuyorum,» dedi Wembury, yavaşça.

«Maurice'den mi korkuyorsun?» kulaklarına inanamıyordu. «Ama niçin? Maurice iyi bir insandır. Johnny'yle bana çok yardımcı oldu, onu küçüklüğümüzden beri tanırız.»

«Ben de seni küçüklüğünden beri tanırım, Mary» dedi Alan, nazikçe.

Kız sözünü keserek ısrar etti :

«Peki öyleyse, neden? Maurice'le ilgili kötü birşey mi biliyorsun?»

«Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum,» demek zorunda kaldı. «Yalnızca, Scotland Yard'da pek sevilmediğini biliyorum, O kadar.»

«Zavallı yoksul mahkûmları hapisten çıkarmayı başardığı için mi sevmiyorlarmış? Meslekî kıskançlık desene! Oh, Alan, bunu senden hiç beklemezdim.»

Aynı ikazı tekrarlayanın faydasız olduğunu düşündü Alan. Onu rahatlatan tek şey, Maurice'in sekreteri olsa bile, kendi kontrolü altındaki bölgede bulunacağı idi. Ve bunu da kıza söyledi.

«Kötü bir yer olduğunu biliyorum, hele Lenley malikânesinden sonra...» Ve şakacı bir tavırla ekledi: «Bir ya da iki yıl kadar partilerden, danslardan da uzak kalacağım, Alan. Evde kalmış bir kız olur muyum dersin?»

«Sanmam, ama Deptford'da hoşuna gidebilecek seçkin gençlere rastlamanın da uzak bir ihtimal olduğunu sana şimdiden bildiririm.»

Bu şakaya ikisi de güldüler.

MAURICE MEISTER, çitlerdeki bir açıklıktan onları gözetliyordu. Mary Lenley'nin güzelliği daha önce farketmemiş olmasına şaşırdı. Bu polisin ortaya çıkışının, kıza karşı ilgisini uyandırmış olabileceğini düşündü. Bir an duygularına kapılarak kıza iş teklif etmiş, sonradan da pişman olmuştu. Gizlice gözlemeye devam etti: yüz hatlarını, başını kaldırarak konuşmasını, vücudunu... Dudaklarını yaladı. Mary Lenley hakkında böylesi duygulara kapılması acayip birşeydi. Çünkü o, orta halli tiplerden hoşlanırdı; Gwenda Milton gibi aptal, zamanla insanda bıkkınlık yaratan tiplerden... Karanlık, puslu bir günde, şahit kürsüsüne çıkıp arka arkaya söylediği yalanları hatırladı, ürperdi.

O sırada Mary başını çevirmiş, Maurice'i görmüştü. Zoraki onlara doğru yürüdü.

«Johnny nerede?» diye sordu kız.

«Şu anda bir yerlerde suratını asmış oturuyordun Neden olduğunu sorma, çünkü ben de bilmiyorum.»

‘Ne kadar düzgün, pürüzsüz bir cilt, ne şâhâne gözler, ne uzun kirpikler!’ diyordu kendi kendine. Bir haftadır aynı çatı altında kalıyorlardı ve o, bu güzelliklerin hiç farkına varmamıştı.

«Konuşmanıza engel olmayayım?»

Kız başını ‘hayır’ anlamında salladı, ama avukat tatmin olmadı. Başbaşa vermiş ne konuşuyorlardı burada? Mary, Deptford’a geleceğini Wembury’ye söylemiş miydi acaba?

«Biliyor musunuz, Bayan Lenley sekreterliğimi kabul etmekle bana onur verdi.»

«Duydum,» dedi Alan. Gözlerini avukatınkilere dikti ve her kelimenin üzerinde durarak: «Bayan Lenley’ye benim bölgemde, benim ‘himayem’ altında olacağını da söyledim.»

Bu sözlerde bir uyarı, bir çeşit tehdit vardı ve Maurice bunu gözden kaçırmayacak kadar akıllıydı. Bir saat önce olsaydı, işittiklerine gülümser, Alan Wembury’nin, kendisini kızın ‘hamisi’ olarak ilân etmesini şakayla karşılardı. Ama şimdi...

Mary’ye bakarken kalbinin hızla çarptığını duyuyordu.

«Çok ilginç!» dedi ve sesi kuru çıktığı için boğazını temizlemek zorunda kaldı, sonra öksürdü: «Son derece ilginç! Bu yapacağınız polislik hizmetinize dahil mi?»

Alaylı ifadesi Alan’ın gözünden kaçmamıştı, sükûnetle:

«Polisin görevleri Old Bailey mahkemesi’nde, kapmın üzerindeki kitabede yazılıdır,» dedi.

«Neymiş o yazılı olan? Şimdiye kadar dikkatimi çekmemişti.»

«Oysa her gün gidiyorsunuz. Bakın, ne yazdığım söyleyeyim size: ‘Fakirleri ve çocukları koru, kötülük yapanları cezalandır!..»

«Güzel bir vecize!» dedi, Meister. Sonra birden, «Beni çağırıyorlar galiba?» diyerek, bahçe kapısından giren bir telgrafçı çocuğa doğru ilerledi.

«Maurice canını mı sıktı?» diye sordu, Mary.

Alan güldü.

«Can sıkın biri varsa, o da hep ben olurum. Toplum içindeki davranışlarım pek iyi karşılanmıyor.»

Kız onun elini tuttu.

«Alan,» dedi, yan şaka yarı ciddi bir tavırla, «hiçbir zaman benim canımı sıkacağım sanmıyorum. Tanıdığım insanların en iyisi sensin.»

Maurice'in kendilerine doğru geldiğini görünce, birbirlerinin elini bırakıp toparlandılar.

«Sizin içinmiş,» dedi, Meister. Bir telgraf uzatıyordu Alan'a. «Ofisten ayrılalı beş dakika olmadan telgraf çektiklerine göre, önemli birşey olmalı. Londra'da bu sefer kim, ne yapmış bakalım?»

Alan şaşırmıştı.

«Bana mı?» dedi.

Hiç telgraf beklemiyordu. Çok az arkadaşı vardı ve müdüriyetin, beklenmedik bir emirle tatili bozacağını sanmıyordu.

Telgrafi aldı, zarfı yırtarak açtı ve okudu:

«Çok acele, stop; derhal dön ve Scotland Yard' la bağlantı kur, stop; yarın bölümünü devralmaya

ha'zır ol, stop; Avustralya polisi, Ringer'in dört ay önce Sidney'den ayrıldığını bildirdi, stop; şu anda, Londra'da olduğunu sanıyoruz, stop; mesajın sonu, imza: Waldorf.»

«Ne var Alan, kötü birşey mi?» diye sordu, kız.

«Hayır.» diyerek başını salladı. Ringer İngiltere'deydi demek!... Sinirlerinin gerildiğini duydu. Henry Arthur Milton, öbür adıyla Ringer, Londra' daydı demek!

Aklına Scotland Yard, Komiser Muavini'nin odası ve söylediği sözler geldi... Gwenda Milton. Meister'in sekreteri... boğulmuş... intihar...

Acaba Meister'in, bu genç kızın ölümünde parmağı var mıydı? Eğer varsa, vay haline Meister!' dedi içinden.

İKİNCİ BÖLÜM

ALAN WEMBURY, Londra'ya giderken, Ringer'i her hatırlayışında ürperiyordu. Ringer,* tam da bu adama uygun bir addi doğrusu. O kadar sık ve çabuk kendini değiştirebiliyordu ki, hiçbir zaman 'eşkâlini' tam olarak tespit etmek mümkün olmamıştı. Adam, kılık değiştirmede, makyaj yapmada gerçekten de büyük bir ustaydı.

Alan bu adamdan ne korkuyor ne de nefret ediyordu, yalnızca işinin tehlikeli olabileceğini düşünüyordu. özellikle birşeyden çok emindi. Ringer, kendisini saklamaya hazır yüzlerce evin bulunduğu bir yere rahat rahat gelebilirdi:

Yani. Deptford'a!..»

Alan Wembury'nin bu noktaya gelince canı sıkılmıştı. Mary Lenley de Deptford'a geliyordu,

üstelik de Meister'in evine. Şu anda Ringer İngiltereye dönmüşse, bir tek amacı var demekti Maurice Meister'in hakkından gelmek. Ve Meister tehlike içindeyse, Mary de aynı tehlikeye uğrayabilirdi... Bu düşünceler içindeyken güneşli gökyüzü biraz daha karanlık, Scotland Yard'ın gri duvarları daha da sıkıntılı geldi Alan'a.

Waldorf'un odasına girdiği zaman, Komiser Muavini bir hırsızlıkla ilgili raporları okuyordu.

«Telgrafımı aldın mı?» diye sordu. «Tatilini yarıda kestiğim için özür dilerim. Hemen Deptford'a gidip işe başlamanı istiyorum.»

«Ringer geri mi döndü, efendim?»

Waldorf başını salladı.

«Evet ama, niçin geldiğini ve şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Ashnda onun hakkında tam bir bilğimiz de yok, yalnızca geri döndüğünü tahmin ediyoruz, o kadar.»

«Ben de sanmıştım ki...»

Waldorf, masanın üzerindeki evrak sepetinden uzun bir telgraf çıkarıp masanın üzerine koydu.

«Ringer'in bir karısı var. Bunu çok az insan bilir. Onunla bir iki yıl önce Kanada'da evlendi. Ortadan kaybolunca, karısı da oradan ayrıldı. Avustralya'ya gittiğini öğrenebildik. Bunun bizce bir tek anlamı var: Ringer de Avustralya'daydı... Şimdi kadın Avustralya'yı terketmiş bulunuyor, yarın sabah da İngiltere'ye ayak basacak.»

«Anlıyorum, efendim. Bu demektir ki, Ringer de ya İngiltere'de ya da İngiltere'ye gelmek üzere yolda.»

«Evet, Wembury; biz de öyle düşünüyoruz. Kimseye birşey söylemedin, değil mi?» diye sordu, Komiser Muavini. «Meister de Lenley malikânesindeydi diyordun, ona söyledin mi?»

«Hayır efendim,» dedi Alan. «Trende gelirken, söylemediğime pişman olduğumu düşünüyordum. Bu haberin onu nasıl etkileyeceğini merak etmiştim.»

Ringer'in İngiltere'ye dönüşü genellikle ortalığı karıştıran bir olay olup çıkardı. Alan, bu haberin, Whitehall'de* nasıl karşılanabileceğini düşündü.

«Sana şunu açıkça söyleyeyim Wembury: Gazeteler yeni bir olay hakkında gürültü çıkarttıkları gün, Scotland Yard'da şu sandalyede değil de, emekliler listesinde olmayı tercih ederim.»

Alan şaşırdı. Komiser Muavini'ni hiç bu kadar ciddi görmemişti. Waldorf devam etti:

«Ringer, Londra'nın en ünlü belâlısıdır. Geri dönmüş olabileceğine dair en ufak bir ipucu bile, Fleet Street'teki bütün gazete muhabirlerinin tazi gibi peşime takılmasına sebep olur. Ringer'in bir katil olduğunu, tehlikeden kaçmadığım unutma! Sana güveniyorum. Güvendiğim başka birisi daha var: Dr. Lomond. Hiç onunla karşılaştın mı?»

«Hayır efendim, kim olduğunu bile bilmiyorum.»

Waldorf, masasının üzerindeki bir kitaba uzandı:

«Beni etkileyen amatör dedektiflerden biridir, o. Ondört yıl önce caniler üzerine bir kitap

yazmıştı. Bu konuda okunmaya değer tek kitap odur bence. Bir süredir Hindistan'da idi. Çağrımızı kabul edip geldiği için şanslı sayılırız.»

«Çağrı mı?»

«Evet. Kendisini Londra'ya çağırdık. Adlî tabip olarak bizimle çalışmayı kabul etti. 'R' bölümüne tayin ettik, senin yeni bölümüne yani,» dedi Waldorf. «Deptford'u birlikte inceleyin, bakalım ne sonuç alabileceksiniz?»

«Böyle ufak bir işi kabul etmeyecek kadar büyük bir adama benziyor,» dedi.

Waldorf güldü.

«Lomond, hayatı boyunca önemsiz şeylerle uğraşmış, ilginç bir kişidir. Biraz huysuz, ama son derece açık sözlü bir îskoçyalıdır.»

«Ringer'i yakalamamıza yardım mı edecek?» derken, Alan gülüyordu.

«İçimde öyle bir duygu var,» dedi Waldorf, onu şaşırtırcasma.

O sırada kapı açıldı ve uzun boylu, kamburca bir adam girdi içeri.

'Elli yaşlarında olmalı' diye düşündü Alan. Beyaz saçlı, bıyıklı, mavi gözlüydü. Üzerindek kaba elbise ve biçimsiz şapkasıyla komik bir durumu vardı.

«Sizi, Müfettiş Wembury'yle tanıştırayım,» dedi

Waldorf, «Bölümünüzün yönetiminden o sorumludur.»

Wembury elini uzattı ve Alan, kırılacakmış sandı...

«Umut ederim, Deptford'da iyi örnekler vardır, Müfettiş bey, birkaç kafa ölçmekten memnun olacağım,» dedi adam.

Alan, onun antropolog olduğunu hatırlayarak güldü.

«Ben de sizin kadar Deptford'un yabancısıyım. Son defa, harpten önce gitmiştim oraya.»

Doktor, gözleri genç adamın üzerinde, çenesini kaşıdı.

«Herhalde Lolo kabilesi kadar ilginç şeyler yoktur yine de. Nefis bir ırk onlar. Brakisefal başları, değişik bir sağ parietal...»

Hoşuna giden bir konu oldu mu, doktor çok süratli ve heyecanlı konuşuyordu. Esrarengiz bir Tibet kabilesinden hararetle söz ederken, Alan bir fırsatım bulup odadan kaçtı. Antropoloji dinleyecek durumda değildi o an.

Bir saat kadar sonra, Scotland Yard'dan ayrılırken Waldorf'a rastladı.

«Sonunda kurtulabildim doktordan,» diyordu, «ama insanı sıkmayacak kadar akıllı bir adam, anlattığı şeyler de çok değişik. Buna rağmen başımı ağrıttı.»

Ansızın durakladı ve ekledi:

«Şu inci hırsızlığı olayım Burton'a devret, Dar nleigh incilerinden söz ediyorum. Yeni ipuçları bulabildin mi?»

«Hayır, efendim.»

Neredeyse, elinde bir ipucu olduğunu unutuyordu.

Waldorf birden kaşlarını çatı.

«Sen gittikten sonra düşünürken aklıma geldi. Lenley malikânesine gidişin ne rastlantı, değil mi? O gece genç Lenley de balodaydı, biliyorsun.» Karşısındakinin bakışlarım görünce, «Onun, herhangi birşey bildiğini söylemek istemedim, tabii. Yalnız, şu ‘esrarı’ ortadan kaldırırsak çok memnun olacağım. Lady Dranleigh’in, Whitehall’de yakın dostları var. Her gün, İçişleri Bakanlığı Sekreteri mektup yazıp son gelişmeleri soruyor.»

Ve Wembury odadan çıktı.

Yolda giderken Johnny’yi düşünüyordu. O gece orada olduğunu kendisi de biliyordu ama, incilerin esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmasıyla onun arasında bir bağlantı kuramıyordu, bir türlü. Bir yandan da Mary’nin anlattıklarım unutamıyordu. Yalnızca onu düşünmeye çalıştı: Ne kadar güzel yaklaşılması ne kadar güçtü. Elinde olmayarak hayallerine yine karanlık bir şahıs karıştı: Johnny Lenley... Mary yalnızca, onun iyi kimselerle arkadaşlık etmediğini ve buna üzüldüğünü belirtmişti. Ama ‘oldukça iyi para kazandı’ ğını da eklemişti sözlerine; öğünerek hem de. Nasıl kazanmıştı bu parayı acaba? ‘Hayır’ dedi, kendi kendine, ‘saçmalık bu!’

Ertesi sabah, olayla ilgili bütün dokümanları Müfettiş Burton’a teslim edip Scotland Yard’dan ayrıldı. Kendisini hafiflemiş hissediyordu. Güneşin parlaklığını gölgeleyen yapışkan bir bulutu üzerinden atmış gibi rahattı artık.

Çok dolu bir hafta geçirdi, Alan Wembury. Deptford’u ve oradakileri şöyle bir tanımaya çalışmış, ak saçlı İskoçyalıyı çok az görebilmiş, meşgul olduğu için de Ringer hakkında hiçbir şey konuşamamıştı.

Mary’dan mektup filân gelmedi. Bir gün yolda rastlamasaydı, orada oturduğunu bile unutacaktı nerdeyse. Levisham High Road’dan aşağı doğru yürürken, biri taksiden ona el salladı. Döndü, baktı: Mary. Sonra bir polisten, onun ve Johnny’nin nerede oturduklarını araştırmasını istedi. Kolaylıkla, Malpas Mansions denilen eski apartmanlardan birinde kaldıklarını öğrendi. Lenley malikânesinden sonra burası, trajik bir zıtlıktı! Kızı şimdilik aramaktan vazgeçti.

■

ALAN’I gördükten bir hafta sonra Mary, Meister’in yanında çalışmaya başladı.

Sabah, dokuza çeyrek kala Tanners Hill’den, hiç de hoşuna gitmeyen Flanders Lane’e doğru yola çıktı. Bu semt, başka yerlerde raslanamayacak kadar kirli ve çirkindi, ama Maurice Meister’in evi, öteki bütün evlerden çok daha farklı bir yerd, doğrusu.

Caddeden yüksek bir duvarla ayrılmış ve geriye çekilmiş bir binaydı. Çepçevre evi saran duvarlar, yalnızca öndeki tek kapıdan girilmesine imkân veriyordu. İçerde, ufak bir avludan sonra, avukatın çalışma ve yaşama yeri olan minyatür, Georgian stili bir konak vardı.

Yaşlı bir kadın, onu aşınmış merdivenlerden çıkardı, oymalı bir kapıyı açarak, güzel döşenmiş bir daireye soktu. Bir zamanlar "zengin bir tüccarın çalışma odasıydı burası. Kızın dikkatini köşede duran bir piyano çekti.

«Bunu Bay Meister mi alıyor?» diye sordu.

«Evet,» dedi yaşlı kadın, gülümseyerek.

Bu odadan ufak, kapısız bir bölmeye geçiliyordu. Ofis olarak kullanıldığı her halinden belliydi: Duvar boyunca dosya dolapları sıralanmıştı, ufak bir masamn üstünde de örtülü bir daktilo duruyordu.

O sırada kapı açıldı ve Maurice Meister içeri girdi. Mary'ye yaklaşıp ellerini tuttu.

«Sevgili Mary, hoş geldin,» dedi.

Bu karşılama tuhaf gelmişti kıza...

«Buraya seni ziyarete değil, çalışmaya geldim, Maurice.» diye karşılık verdi ve ellerini çekerek kurtardı.

Şimdiye kadar bu tip sevgi gösterileriyle birbirlerine seslenmişler miydi acaba? Pek hatırlamıyordu. Şaşırmış, huzursuz olmuştu. Maurice Meister'in aile içindeki yerini hatırlamaya çalıştı. Onu çocukluğundan beri tanırdı, bu şefkat gösterisine gücenmesi saçmaydı.

Maurice, aradaki tuhaf durumu farketmemiş gibi konuştu:

«Sevgili Mary, yapılacak o kadar çok işimiz var ki.»

Çevresine bakmıyor, kızı oyalayacak bir iş bulmaya çalışıyordu.

«Daktilo bilir misin?»

Kız başını sallayınca şaşırdı, olumsuz bir karşılık bekliyordu oysa.

«Oniki yaşımdayken babam bana bir daktilo almıştı. Oldukça iyi yazarım.»

Maurice, kıza birlikte çalışmayı teklif ettiği zaman, onun her şeyi bu kadar ciddiye alacağını sanmamıştı, ama Mary'ye karşı son günlerdeki duyguları değişince, bu beraberlikten ayrıca hoşlanmaya başlamıştı.

«Lütfen otur, şekerim. Burayı nasıl buldun bakalım, güzel mi?»

«Çok aşağılık bir semtte oturuyorsun, Maurice »

«Evet ama, burayı ben yapmadım ki, olduğu gibi buldum. Yine de burada rahat edebileceğini umabilir misin?»

Kız başını salladı.

«Evet. Üstelik uzun zamandan beri tanıdığım biriyle çalışmak da hoşuma gidecek; ayrıca, Johnny de zaman zaman beni görmeye geleceğini söyledi.»

«Öyle mi?» dedi Maurice, dalgın görünüyordu. «Mesai saatlarında mı gelecekmiş?»

Mary bu sözlerdeki ince alayın farkına varmadı.

«Bilmem, aslında çalışma saatlanmızı bile bilmiyorum daha.»

Avukat gözlerini kızıdan ayıramıyordu. Düşündüğünden de güzeldi doğrusu. Gwenda Milton'dan bile... 'Gözlerinin derinüklerinde üstün bir zekânın, aşırı bir canlılığın pırıltıları vardı. Harekete geçirilmemiş gizli bir tutku, alevlendirilmemiş gizli bir ateş... kızın, bakışlarından rahatsız olduğunu hissederek hemen başka bir konuya geçti.

«Sana evi gezdireyim.»

Üst kata çıktıkları zaman, bir kapının önünde azıcık duraklar gibi yaptı, sonra bir anahtar çıkarıp kapıyı zorlayarak açtı.

Mary, onun gerisinden içeriye bakarken, bu eski evde böyle bir manzarayla karşılaşacağını hiç ummamış olduğunu kendi kendine itiraf etti. Ortalığı toz kaplamış olmasına rağmen güzelliğini kaybetmemiş ve son derece lüks döşenmiş bu daireyi hayranlıkla seyretti. Bir yatak ve bir oturma odası, ağır kadife perdelerle ayrılmıştı birbirinden. Duvarlarda titizlikle seçilmiş tablolar, yerde kalın bir halı vardı. Aplikler gümüş, mobilya ise antik Fransız malıydı. Her köşeye büyük masraflar yapıldığı hemen belli oluyordu.

«Ne güzel bir oda» dedi, soluğunu tutarak.

«Evet, çok güzeldir.»

Bir zamanlar Gwenda Milton'un oturduğu daireye dalgın dalgın bakıyordu Avukat.

«Malpas Mansions'dan daha iyi değil mi burası?» Yüzündeki ciddiyet kaybolmuş, eski neşeli havasına girmişti yeniden. «Biraz temizlenip, tozu alınınca prenseslere lâayık bir yer olur. Burayı sana ayırmak isterim, sevgili Mary.»

«Bana vermek mi?» diye, kız şaşkın bir tavırla sordu: «Bu çok saçma birşey olur, Maurice! Johnny'yle beraber kaldığımız bir dairemiz var bizim. Burada oturmamı isteyeceğin hiç aklıma gelmemişti doğrusu.»

«Biliyorum ama, unutma ki bazan yalnız kalman gerekebilir. Johnny hep Londra'da kalacak değil ya? Bir yere gitse, kendini yalnız duyup korkarsın. Deptford, pek iyi bir yer değildir.»

«Bu artık sana kalmış bir mesele, iyice düşün ve canın ne zaman isterse gelip kalabileceğini unutma,» dedi.

Kız karşılık vermekten kaçındı, çünkü gördükleri onu yeteri kadar düşündürmüştü. Daha önce, yukardaki odada birinin kaldığı belliydi ve bu da bir kadındı kesinlikle. Hiç erkek odasına benzemiyordu çünkü. Birden Maurice Meister'in özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğini farkettil. Johnny'nin bir kadından söz ettiğini belli belirsiz hatırlıyordu sadece. Neydi o kadının adı?

Gwenda Milton!

Bu ad onu ürpertti. Canı sıkılmıştı birden. Bir caninin kızkardeşi! Daktilosunun başına oturduğu zaman, ölü bir aşkın hortlakları, bembeyaz yüzleriyle kendisini seyrediyormuş gibi geldi ona, titredi. Yan odadaki adamın, son günlerde ünlü olan bir melodiyi mırıldandığını duydu.

Maurice Meister hortlaklara inanmıyordu anlaşılan.

■

MARY'NİN avukatla beraber çalışmaya başladığı o günün akşam üzeri; Olympic Southampton limanına giriyordu. Gemiye Cherbourg'tan beri gözleyen Scotland Yard'ın iki adamı, yolcuları teker teker incelemişlerdi. Pasaport işlemleri bitenler rıhtıma çıkmaya başlamışlardı bile.

Birden dedektiflerden biri, o güne kadar gemide rastlamadıkları bir adamı gördü. Orta boylu, ince yapılı, sivri sakallı ve siyah bıyıklı biri, yavaş yavaş merdivenlerden iniyordu.

İki dedektif bakiştılar, bir tanesi nazikçe adamın yolunu keserek:

«Özür dilerim bayım, gemiden misiniz?» dedi.

«Evet, gördüğünüz gibi henüz iniyorum.»

«Size daha önce rastlamamıştık.»

«Kendi körlüğünüzden beni mi sorumlu tutmak istiyorsunuz?»

Gözlerinde soğuk bir ifadeyle onları süzüyordu. Adamlar ise, bir banka hırsızının peşindeydiler ve görevleri her türlü ihtimali değerlendirmektir.

«Pasaportunuzu görebilir miyiz?»

Sakallı yolcu bir an durakladı ,sonra elini iç cebine atarak deri bir cüzdan çıkardı, pasaport yerine. Cüzdanını açarak içinden aldığı kartı adama uzattı:

DETEKTİF – BAŞMÜFETTİŞ BLİSS, CİD

Scotland Yard, Washington Elçiliğinde görevli

Memur büyük bir nezaketle:

«Özür dileriz efendim.» deyip kartı arkadaşına verdi

«Sizi tanıyamadık, Bay Bliss. Yard’dan ayrıldığınız zaman sakallı değildiniz.»

Bliss kartını geri aldı, cüzdanına yerleştirdi ve cebine koydu. Sonra sert bir şekilde:

«Kimi arıyorsunuz?» dedi.

İkinci detektif durumu kısaca açıkladı.

«Aradığınız adam gemide değil, emin olabilirsiniz.»

Ve başıyla onları selâmlayıp uzaklaştı.

Valizini gümrük muayenesi yapılan bankoya götürmedi. Ayaklarının arama koyup, gemiden inen yolcuları gözetlemeye başladı. En sonunda beklediği kız görünmüştü.

‘Narin, güzel, canlı, yetenekli ve son derece korkusuz... Başmüfettiş Bliss’in ilk izlenimleriydi bunlar. ‘Cildi pürüzsüz, koyu renk gözleri zeki’ diye düşündü: ‘Aldatılması zor bir kız!’ Çok zengin ve biraz da frapan giyinmişti. Ellerinde pırlantalar kulaklarında iri taşlar parlıyordu. Kız yanından geçtiği sırada, Bliss’in burnuna, o güne kadar duymadığı güzel bir parfüm kokusu geldi.

Cherbourg’tan binmişti kız ve İngiltere’ye kadar beraber gelmelerine rağmen kendisini farketmemesi iyi bir rastlantıydı. Gümrük binasına girişini, ‘M’ harfinin altındaki bankoya kadar gidişini bakışlarıyla izledi. Sonra valizini yerden aldı, gümrük binasına girdi. ‘B’ harfli bankoda işlemlerini çabucak tamamlayarak elindekileri, istasyonda bekleyen trene götürmesi için bir hamala teslim etti. Yeniden kızı aradı kalabalık içinde.

Kız, onun dikkatli bakışlarını far ketmişti galiba. Birkaç defa omzunun üzerinden geriye doğru baktı, hatta bir defasında göz göze geldiler.

O, arkasını döner dönmez ustalikle yanına yaklaştı: Kız başını birden çevirdi, burun burunaydılar.

«Bayan Milton musunuz?» dedi, Bliss.

Kızın gözleri korkuyla doluydu.

«Evet, adım Milton.» Güney eyâletlerine özgü yumuşak bir aksanla konuşuyordu. «Kiminle görüşüyorum?»

«Adım, Bliss. Detektif — Başmüfettiş Bliss, Scotland Yard’dan.»

Bu açıklama karşısında kızın yüzündeki renk bir an için kayboldu ve yine yerine geldi.

«Çok ilginç,» dedi. «Peki, Scotland Yard’dan Başmüfettiş Bliss, sizin için ne yapabiürim?» Kendini çok çabuk toparlamış, her kelimenin üzerinde ısrarla durarak konuşmuştu.

«Pasaportunuzu görebür miyim?»

Kız hiçbir şey söylemeksizin, elindeki ufak çantadan istenileni çıkartıp uzattı. Bliss yaprakları tetek teker çeviriyor, giriş çıkış damgalarını inceliyordu.

«İngiltere’den ayrılalı çok olmamış!»

«Evet,» dedi kız, gülümseyerek. «Geçen hafta buradaydım. Bir iş için Paris’e kadar gitmek zorunda kaldım. Dönerken de Cherbourg yoluyla gelmeyi tercih ettim. Gemide Amerikalılarla konuşup vatan hasretimi gidermek istedim.»

Konuşurken adama düşünceli bir şekilde bakıyordu. En sonunda dayanamadı:

«Bliss mi demiştiniz?» diye sordu. «Nerede olduğunu çıkartamıyorum ama, size daha önce bir yerde rastladığıma eminim.»

Öteki hâlâ damgaları inceliyordu.

«Sidney, Cenova, Domodossola... iyi yolculuk etmişsiniz, Bayan Milton, ama kocanız kadar dolaşamamışsınız!»

Kızın yüzündeki gülümseme söndü.

«Size hayat hikâyemi ya da gezdiğim yerleri anlatamayacak kadar meşgulüm şu anda Bay Bliss. Soracağınız başka birşey var mıydı acaba?»

Başmüfettiş başını salladı. Eğlenceli gelmişti bu durum.

«Hayır,» dedi, «sizinle yapılacak başka bir işim yok. Günün birinde kocamla da karşılaşacağımı umut ederim.»

Kız gözlerini kısarak:

«Öbür dünyaya gitmek için bu ne sabırsızlık!» dedi, alayla. «Arthur’un öldüğünü biliyorsunuz sanıyordum.»

Müfetişin beyaz dişleri bir an pırıldadı.

«Onunla karşılaşmak için öbür dünyaya gitmenin gereği yok!»

Pasaportu uzattı, topukları üzerinde dönerek uzaklaştı.

Kız, gözden kayboluncaya kadar adamın arkasından baktı, sonra gümrük memurlarıyla konuşmak için geriye döndü.

Bütün giriş limanlarını kontrol ediyorlardı. ‘Ringer İngiltere’ye girebildi mi acaba?’ diye düşündü. Dünyanın, arkasında olduğu, yüzlerce polisi peşinde koşturan bu adamı çok seviyordu, Cora Ann Milton.

İstasyona girdi. Platformda, tren boyunca yavaş yavaş yürüyor, her kompartımana dikkatle bakıyordu. En sonunda aradığı adamı bir gazeteye gömülmüş, okurken buldu.

«Bliss!» dedi kendi kendine, «Bliss!»

Bu yüzü daha önce nerede görmüştü? Bu adamı görünce niçin ürperiyordu? Londra’ya kadar sıkıntılı bir yolculuk yaptı.

■

JOHNNY LENLEY, o akşam üzeri Meister’in evinde, kız kardeşini daktilonun önünde harıl har çalışırken bulunca çok üzölmüştü. Sanki Lenley’lerin, içinde olduğu yoksulluğu ilk defa o an, tam anlamında kavramıştı.

Odaya girdiğinde Mary yalnız başına çalışıyordu, onu görünce, bir mektup yığınının arkasından gülümsedi.

«Maurice nerede?»

Kız, başıyla yan odayı işaret etti. Avukat gizli ve kişisel konuşmalarını burada yapar, müşterilerini burada sorguya çekerti.

«İşin sıkıcı gelmiyor mu?»

İçinden, kızın ‘evet’ diyeceğini umut ediyordu: ‘hayır’ karşılığını alınca çok şaşırdı.

«Aslında işim çok zevkli ve lütfen kaşlarını çatma, Johnny! Yıllardır yaptığım işlerden çok daha az can sıkıcı.»

Genç adam kıza baktı ;onun bu durumda bir işçi gibi çalıştığını görmekten nefret ediyordu. Dişlerini gıcırdatarak odayı geçti ve Meister’in özel bürosunun kapısını vurdu.

«Kim o?» dedi, bir ses.

Johnny tokmağı çevirdi ama, kilitli olduğu için kapı açılmadı, içerden, bir kasanın kapanışım, bir sürgünün çekilişini belirten gürültüler yansıdı, avukat gözöktü.

«Yine hangi gizli işler peşindesin?» dedi Johnny, içeriye girerken.

Meister arkasından kapıyı kilitleyerek bir sandalyeyi işaret etti.

«Elimdeki bazı incileri inceliyordum ve bu işi yaparken bütün dünyanın dikkatini çekmemek için ufak tedbirler almıştım,» dedi sinsice.

Johnny merakla sordu:

«Herhangi bir teklif geldi mi satış için?»

«Evet. Bu gece Antwerp’e yollayacağım onları.»

Odanın köşesindeki kasayı açtı, düz bir karton kutu çıkararak kapağı kaldırıldı. İçi kadife

kaplı kutuda, pırlıl pırlıl, bir sıra inci duruyordu.

«En az kırkbin sterlin eder bunlar,» dedi Johnny, gözleri parlayarak.

«Ve en az da beş yıl hapis,» diye, Maurice sertçe karşılık verdi: «Sana açıkça birşey söyleyeyim mi, Johnny: Ben bu işten korkuyorum!»

«Korkuyor musun? Bunda korkacak ne var, anlamıyorum? Hiç kimse, ünlü avukat Bay Meister' in, Lady Darnleigh'in incilerine yataklık edeceğini düşünmez.»

Bu fikir hoşuna gitmiş gibi güldü. «Maurice, Old Bailey'de sansasyon yaratır bu olay! Düşünsene, bütün gazeteler, Flanders Lane'in ünlü avukatı Bay Maurice Meister'in tevki edildiğini kimbilir nasıl ballandıra ballandıra yazacaklardır.»

Maurice'in yüzünde en ufak bir çizgi bile kıpırdamıyor, yalnız koyu renk gözleri hiddet ışıkları saçıyordu.

«Çok eğlenceli şeyler anlatıyorsun, genç dostum» diyebilirdi. «Bu kadar geniş bir hayal gücünün olabileceğine ihtimal vermezdim doğrusu.»

İncileri ışığa tutup iyice inceledikten sonra, karton kutuyu kapattı.

«Mary'yi gördün mü?» dedi. Sohbet edermiş gibiydi ses tonu.

Johnny 'evet' anlamında başını salladı.

«Onu bu durumda görmek hiç hoşuma gitmiyor, Maurice.»

Avukat ona döndü.

«Evet, ne varmış?»

«Aklıma birşey geldi de. Senin için çalışan başka bir kız vardı burada: Gwenda Milton?»

«Evet, ne olacak?»

«İntihar etmişti, değil mi? Sebebini biliyor musun?»

«Jüri dedi ki...»

«Jürinin ne dediğini biüyorum,» diye sözünü kesti Johnny. «Ama benim başka düşüncelerim var, bu konuda.»

Ağır adımlarla avukatın yanına geldi, her kelimedede omzuna dokunarak:

«Mary Lenley, Gwenda Milton değildir! O, bir katilin kız kardeşi de değildir! Ona karşı, Gwenda Milton'a olduğundan daha iyi davranmanı bekliyorum.»

«Ne demek istediğini anlayamıyorum Johnny,» dedi Meister, sesi çok hafif çıkıyordu.

«Anladığını sanırım. Mary incitilirse, bu senin için çok kötü olur. Dediklerine göre Ringer'den hep korkarmışsın, Mary'ye birşey olursa, benden daha çok korkman gerekir sonra.»

«Bugün çok sinirli görünüyorsun, genç dostum. Geçen hafta da sana kaba olduğunu söylemiştim, hatırlarsın. Aynı şeyi bir daha söylemeyi gereksiz görüyorum. Mary'ye kim, ne kötülük yapabilir ki? Ringer ve kardeşine gelince, ikisi de öldü!»

Kapının vurulmasıyla sustu.

«Kim o?»

«Başmüfettiş Wembury!»

Maurice aceleyle kutuyu kaldırıp kasaya kilitledi ve kapıyı açtı. Sinirleri çok sağlam olduğu halde sararmıştı. Kendim ilk toparlayan Johnny oldu.

«Merhaba, Wembury.» Zorla gülümsedi. «Senden bir türlü kurtulamayacak mıyız?»

‘Adamların suçüstünde yakalanmış gibi bir durumları var’ diye düşündü Alan. Her hareketlerinde bir panik, bir korku ifadesi sezmişti.

«Lenley’in burada olduğunu duydum,» dedi, «onu görmek istiyordum.»

«Beni mi görmek istiyorsun?» diye sordu Johnny, sinirli sinirli. «Ne istiyorsun benden?»

Wembury, avukatın büyük bir dikkatle ona baktığını farketti: Hiçbir hareketini, hiçbir jestini, hiçbir yüz ifadesini gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Neden bu kadar korkuyorlardı? Arkalarda, daktilosunun başında onları seyreden Mary’yi görünce içi sızladı, bütün kötülüklerden ne kadar da habersiz!

«Biliyorsun, Lady Darnleigh’in evindeki inci hırsızlığıyla ilgili soruşturmayı ben yürütüyorum.» Johnny’ye hitap ediyordu. «Sonradan olayı müfettiş Burton’a devretmiştim. Bu sabah ondan bir mektup aldım: Kafasını karıştıran bir meseleyi açığa çıkartmamı rica ediyor.»

Mary de daktilosunu bırakmış, gruba sokulmuştu.

«Kafasım karıştıran bir meseleyi mi?» diye sordu, Johnny. «Neymiş o mesele?»

Wembury, kız oradayken sorup sormamak için durakladı.

«Senin, Lady Darnleigh’in odasına neden çıktığın öğrenmek istiyor.»

«Bunu daha önce de açıkça anlatmıştım,» diye kestirip atmak istedi, Johnny.

«Şapka ve paltonun yukarıda olduğunu sanmıştın. değil mi? Burton’un yazdığına göre, hizmetçilerden biri, sen yukarı çıkarken, palto ve şapkaların aşağıda, vestiyerde olduğunu sana söylemiş.»

Johnny Lenley bakışlarını ondan kaçırdı.

«Hatırlamıyorum... O gece pek iyi değildim. Yanlışlık yaptığımı farkedince hemen aşağıya indim zaten. Hırsızlık hakkında birşeyler bildiğimi mi söylemek istiyorsun?» derken, sesi titriyordu.

Wembury gülümsedi.

«Böyle bir niyetimiz yok, yalnızca bilgi toplamaya çalışıyoruz.»

«Olayı gazetelerden öğreninceye kadar hırsızlık hakkında en ufak birşey, ne gördüm ne de duydum.»

Mary heyecanla atıldı:

«Ama Johnny, o gece eve gelince bir hırsızlık olduğunu bana söylemiştin, unuttun mu?»

Johnny bakışlarıyla kız kardeşini susturdu.

«O senin dediğın, iki gün sonra oldu, hatırlarsan.» Kelimeleri tane tane söylemişti. «Eve bir gazete getirmiştım; orada okudum ve sana, sonra söyledim. Hem o gece eve geldiğım zaman seni görmemiştım ki! Ne zaman konuşmuş olabiliriz?»

Alan bir an, kızın birşeyler söyleyeceğini sandı, ama o, büyük bir irade gücüyle kendini tutmuş, kontrol etmişti. Yüzü o kadar solgun, gözlerindeki ifade o kadar hüzünlüydü ki, kıza bakamadı.

«Tabii Johnny, hatırladım... hatırladım,» diyebildi, «ne kadar da aptalım!»

Acı ve anlamlı bir sessizlik oldu.

Alan, elleri cebinde, haliya bakıyordu.

«Peki,» dedi sonunda, «herhalde bu açıklama Burton'ı tatmin edecektir. Sizleri meşgul ettiğimiçin özür dilerim.»

Kıza bakmıyordu, gözleri Johnny Lenley'in üzerindeydi.

«Niçin bir seyahate filan çıkmıyorsun Lenlev? Hiç de iyi görünmüyorsun bu günlerde.» dedi.

Onun bakışları altında Johnny huzursuzca kıpırdandı.

«İngiltere bana iyi gelir! Hem, sen kendini ne sanıyorsun? Aile doktoru filan mı yoksa?»

Alan durakladı.

«Evet. Galiba bu kelimeler tam beni tarif ediyor...» Başıyla herkesi selâmlayıp çıktı.

Mary daktilosunun başına dönmüştü, ama çalışamıyordu. Maurice, genç adamı bir baş işaretiyle odaya sokup, kapıyı yavaşça kapattı.

«Wembury'nin ne demek istediğini herhalde anlamışsındır.»

«Düşüncelerini okuyamadığım için anlayamadım.» Öfkesini bastırmaya çalışıyordu. «Bir bahçıvanın oğlu olduğunu düşündükçe...»

«Senin yerinde olsam, bunu unutturdum. Bugün kendini ele verdiğim, asıl bundan sonra polisin gözlemi altında kalacağını unutma. Senin yüzünden beni de gözleyeceklerini tahmin ediyorum. Hoş birşey değil, ama fazla önemseyeceğimi de sanma. Şu anda tek düşüncem, Alan Wembury'nin, görevini yerine getirmek üzere, Scotland Yard'a durumu rapor edip etmeyeceğidir. Böyle birşey yaparsa, başın fena halde belâya girebilir.»

«Senin de,» diye karşılık verdi, Johnny. «Bu işde ya beraber batarız ya da beraber çıkarız, Maurice.

Eğer incileri ararlarsa nerede bulacaklarım hiç düşünmedin mi? Senin kasanda!»

Maurice Meister hiç bozulmamışa benziyordu, hatta gülebiliyordu.

«Belki de haklısın genç dostum, belki de gerçekten tehlike bana daha yakın. Aslında polislerin beni sevmediklerim de bilirim, bu fırsatı kaçırmak istemezler herhalde.» Kasaya doğru baktı. «Keşke şu çelik kutudakiler bin mil uzakta olsaydı. Çünkü biraz sonra, Wembury elinde bir arama izniyle gelirse hiç şaşmayacağım.»

«Niye onları hemen Antwerp'e postalamıyorsun »

«Eğer gözetleniyorsam bu imkânsız. Buradan çıkacak her türlü posta maddesine el koyabilirler. Hayır, bu riski göze alamayız. Bizim için yapılacak en doğru şey, onları bir iki gün için başka bir yerde saklamaktır.»

Johnny sıkıntılı sıkıntılı tırnaklarını kemiriyordu.

«Ver onları bana, apartmana götüreceğim!» dedi birdenbire, «Orada onları saklayabileceğim en az bir düzine yer var.»

O sırada Maurice'e baksaydı gözlerindeki memnunluk ifadesini görecekti.

«Hiç de fena bir fikir değil,» dedi yavaşça, «Wembury'nin aklına sizin apartmanı aramak gelmez; Mary'den çok hoşlanıyor nasıl olsa.»

Kutuyu kasadan çıkartarak gence verdi. Johnny kutuyu iç cebine yerleştirirken:

«Yatağımın altındaki sandığa koyacağım. Hafta sonunda sana geri getiririm.» dedi.

Dışarı çıkarken Mary'yle konuşmadı Uğrunda büyük tehlikelere atıldığı incilerin cebinde olması, son derece keyiflendirmişti onu. Meister'de durdukları sürece kendini rahatsız hissetmişti.

Flanders Lane'de kalabalığa karışmış yürürken, karanlık avluların birinden bir adam çıkıp peşine takıldı. 'Tanners Hill'e doğru tırmamrken, adam da yanında yürüyordu. O sırada görevi başında olan bir polis, yarım metre kadar yakınından geçen bu adamlardan birinin, kıtada aranan ünlü bir katil olduğunu düşünce görse inanmazdı. Henry Arthur Milton'du bu, Yani Ringer!

■

JOHNNY'NİN gidişinden beri, Maurice Meister elleri arkasında ofisinde dolaşıp duruyordu.

Aklına takılan bir insanı aslında iki insanı düşünüyordu: Johnny Lenley ve kız kardeşi.

Az önce Lenley sözlerini, gerçekten de kendisini kasdederek söylemişti. Meister daha önce de, böyle bir iki defa tehdit edilmişti, ama genç adamın bu seferki sözleri her nedense onu kamçılıyordu. Son zamanlarda Johnny, çok oluyordu çünkü. Önce yaptıkları eğlendiriciydi, daha sonra da faydalı olmuştu avukata, ama artık camm sıkıyor, hatta tehlikeli bile oluyordu. Kapıyı yavaşça aralayıp Mary'ye baktı. Kız daktilosu başında meşgul görünüyordu.

Sabah güneşi odayı doldurmuş, saçlarında çeşitli renk oyunları yapıyordu. Yüzündeki düzgün çizgilerde, cildinin saydam güzelliğinde herhangi bir kusur bulmak imkânsızdı. Maurice, çenesini kaşıdı. Şimdi hayatına yeni bir heves girmiş, yeni bir yarışa başlamıştı. Aklına Johnny gelince, yine canı sıkıldı.

Johnny'den, onun tehditlerinden ve kendini beğenmişliğinden kurtulmak için çok etkili bir rol vardı.

Johnny ortadan kalkınca, kendi işlerini rahatlıkla halledebilirdi. Gvenda Milton da, ilk zamanlarda az mı direnmişti!

Mary'nin yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktı. Kapıyı açınca ürperdi. Aklına Gwenda Milton ve mahkemede geçirdiği saatlar gelmişti. Odaj ya baktı. 'Temizlenip, ufak tefek eklemeler yapılırsa, eski güzelliğine kavuşur, hatta çekici bir yer bile olur' diye düşündü. Çekici olması

şarttı, Mary için... Hele Johnny aradan bir çekilsin...

İlk iş olarak Johnny'yi zararsız bir duruma getirecekti.

Maurice akıllı adamdı. Az önce olanlardan soni ra kızla konuşmak için hiçbir harekette bulunmamış, aradan vakit geçmesini beklemişti. Aşağıya indiğı zaman onun, camdan Flanders Lane'i seyrettiğini gördü. Yemeğini de yememişti.

«Neyin var, Mary?»

Kız ürktü birden, çok dalmıştı. Maurice istediğı zaman çok şefkatli ve babacan olabiliyordu, şimdi olduğı gibi.

«Bilmiyorum, Maurice» dedi, «Johnny'yi ve incileri düşünüyorum.»

«İncileri mi?» derken şaşırmış gibi göründü «Lady Darnleigh'in incilerini mi?»

Kız başını salladı.

«Johnny niçin yalan söyledi? O gece eve gelince bana anlattığı ilk şey, Park Lane'de geçen hırsızlık ve Lady Darnleigh'in incilerinin çalındığı olmuştu, oysa şimdi...»

«Johnny'nin sön günlerde söylediğı her şeyi bu kadar ciddiye alma. Aslında davranışları da çok değışti, normal değılmiş gibi geliyor bana da. Hafızasının pek yerinde olmadığını sanıyorum.»

Sözde onu yatıştırmaya çalışıyordu.

«Hayır, sebebin bu olmadığını biliyorum Maurice. Ortada onun tarafından unutulmuş birşey yok. Konuşmasından anladım bunu.» Kaygılı bir tavırla avukata baktı. «Sence Johnny...» Tamamlayamadı cümlesini.

«Johnny, hırsızlık hakkında birşeyler mi biliyor demek istedin? Saçmalama Mary! Zavalh çocuk, yalnızca biraz şaşkın bugünlerde, o kadar. Birdenbire beş parasız sokakta kalmak Johnny'yi çok üzüyor, biliyorsun. Son zamanlardaki davranışlarından ben de hiç memnun değılim.»

«Memnun değıl misin? Niçin?»

Maurice omuzlarını silkti.

«Şu ofise girmesinden bile hoşlanmayacağım bir sürü kötü insanla arkadaşlık ediyor da, ondan. Senin için de huzursuz oluyorum.»

Elini kızın omzuna atmıştı. Mary birden uzaklaşarak, bu babaca sevgi gösterisinden kendini kurtardı. Korkmuş değıldi, yalnızca hoşuna gitmemişti. Avukat, kız bu hareketi tamamen işittiklerinin etkisiyle yapmış gibi kolunu indirdi ve onun geri çekilmesini farketmemiş göründü.

«Johnny için birşeyler yapamaz mısın? Senîr sözünü dinler.»

Maurice'in şu anda Johnny'yi filan düşündüğü yoktu. Bütün aklı ve gözleri kızın üzerindeydi. Onun, omzuna dokunup yüzüne yalvarırcasına bakması aklını başından alıyordu.

«Johnny için elimden geleni yapacağım. Artık bunun için kendini üzme,» dedi.

Ofisinde portatif bir daktilo dururdu. Bütün öğleden sonra Mary, yandaki odadan gelen

cliecklack seslerini duydu.

O gece, Başmüfettiş Wembury., Flanders Lane karakoluna geldiği zaman, kendisine bir mektup verdiler. Daktiloyla yazılmış, imzasız bir mesajdı bu:

‘Darnleigh Kontesi’nin inci gerdanlığını çalan kimse Malpas Mansions, 37 numarada oturan Johnny Lenley’dir. Yatağının altındaki sandıkta, bir karton kutu içinde, aradıklarınızı bulacaksınız.’

Alan Wembury satırları üst üste okudu. Korktuğu başına gelmişti işte. Şu anda yapacağı bir tek şey vardı: Görevini yerine getirmek.

Ashnda her şeyi görmezlikten de gelebilirdi, çünkü bu tip imzasız ihbar olayları poliste gündelik olaylardan kabul edilir, genellikle üzerinde bile durulmazdı. Ama, polisin elindeki delilleri ya da kuşku­ları destekleyecek mesajları da değerlendirmek zorundaydılar.

Daha rahat düşünmek için odasına çekildi. Bu mesajın doğruluğunu araştırma işini başka bir polise kolaylıkla devredebilirdi, ama bu, korkakça bir hareket olurdu.

Kapısında, sorgu odasına bakan açılır kapanır ufak bir pencere vardı. Derin derin düşünürken, görüş alanına uzun boylu, kambur bir insan girdi. Birden oturduğu yerden fırladı, kapıyı açarak, Dr. Lomond’u içeriye davet etti. Polis formalitelerinden hiç haberi olmayan bu adamı, niçin sırlarına ortak etmek istediğini kendi de bilemiyordu. Tanışmalarının üstünden az bir zaman geçmesine rağmen bu iki adam arasında büyük bir dostluk meydana gelmişti. ‘Belki de ondadır’ diye düşündü, Alan.

Lomond odaya girince ortalığa göz gezdirdi.

«Bir sıkıntınız var galiba, Bay Wembury?» dedi.

«İyi bir tahmin bu. Doktor.»

Kapıyı kapatıp oturması için bir sandalye çekti. Biraz sonra zihnini uğraştıran her şeyi anlatmış, Lomond da hiç sesini çıkarmadan, onu dikkatle dinlemişti.

«Çok ilginç,» diye başını salladı, «büyük bir dram sanki! Bence, yapacağınız bir tek şey var burada, Bay, Wembury, Johnny Lenley’e, sanki bir John Smith ya da Thomas Brovvn’mış gib davranmak! Onun, Bayan Lenley’in kardeşi olduğunu —ki sanırım sizi üzen asıl nokta da budur — unutulmuş ve hiç tanımadığınız birisiymiş gibi olayı ele alm.»

Alan üzüntüyle başını salladı.

«Haklısınız Doktor. Ama, bu konuda tarafsız olabilseydim, bu karara daha önce ben de varabilirdim.»

Yaşlı adam, ceketinin cebinden gümüş bir tütün kutusu çıkartarak sigarasını sarmaya başladı.

«Johnny Lenley, Meister’in bir arkadaşı demek!»

Alan şaşırarak ona baktı; Doktor, Avukatın adını özellikle söylemiş benziyordu.

«Onu tanıyor musunuz »

«Meslek hayatım boyunca birşeye çok bağlı kalmışımdır. Tanımadığım bir yere gidince,

mahallî söylentilere kulak kabartırım. Meister de buranın dedikodu kahramanı. Bence Deptford'daki en tehlikeli adamı odur ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.»

«Ama Johnny Lenley'yle Meister arasındaki arkadaşlık...» Diyeceğini bitirmeden sustu. Bu arkadaşlığın mahiyetini anlar gibi olmuştu.

Ceza hukukunu çok iyi bilen bu adam, keşfettiği birçok kanun açıklıkları ile, müşterilerini ağır suçlardan kurtarmıştı. Yoksul hırsızların onu hangi parayla tutup, masraflarını nasıl karşıladıklarından kuşkulananlar olmuştu. Meister'in, bir avukat olarak, müşterilerinin durumlarından faydalanıp, çaldıklarını nereye sakladıklarını öğrenebileceğini belirtenler çıkmıştı. Birçok mücevher hırsızı, polisten kaçarken onun evine uğramış ve kendilerini hapse kadar götürecek delilleri Avukatın ellerine bırakmış olabilirlerdi. Büyük olaylarda bir banker rolü oynayıp, ufak tefek olaylardan da masrafını çıkartacak imkânlara sahipti.

«Şu imzasız mektubu görebilir miyim?» dedi Doktor.

Kâğıdı ışığa tutup, daktiloyla yazılmış harfleri inceledi.

«Bir amatörün işi. Amatörler kendilerini hemen belli ederler ya kelimeler arasındaki mesafeyi şaşırırlar ya da satırlar arasındaki.»

Isık çalmak istercesine dudaklarını büzdü.

«Hımm!» dedi sonunda. «Bunu Meister'in yazmış olabileceğini hiç düşündünüz mü?»

«Meister mi? Bu hiç aklına gelmemişti. Niçin yazmış olsun? Johnny'nin iyi bir arkadaşdır o Hem, bu hırsızlıkla bir ilişkisi olsaydı, incileri Johnny'ye emanet edemezdi ya da arkadaşının hırsız olduğuna dikkatimizi çekmek istemezdi, değil mi?»

Doktor hâlâ kaşları çatılmış durumda kâğıda bakıp duruyordu.

«Meister'in, Johnny Lenley'i ortadan kaldırması için bir sebep var mı, sizce?»

«Sanmıyorum,» dedi Alan, sonra gülerek devam etti: «Siz bu işe büsbütün melodramik bir açıdan bakmaya başladınız, Doktor. Belki de Lenley'in bir düşmanı yapmıştır bu işi. Son günlerdeki davranışlarıyla çok kimsenin öfkesini üzerine çekiyordu zaten.»

«Meister,» diye mırıldandı Doktor. Kâğıdı yine ışığa tutmuş damgasını inceliyordu.

«Müfettiş Bey, bir gün fırsatını bulursanız, Bay Meister'in ofisinden bir daktilo kâğıdıyla azıcık harf örneği aliverin, olmaz mı?»

«Ama Meister niçin Johnny Lenley'den kurtulmak istesin?» dedi Alan, ısrarla. «Böyle hareketmesi için ortada hiçbir sebep yok ki. Kendisi, ailenin eski bir dostu; Johnny onu azarlamış filan olabilir belki ama, onun kötü bir huyudur ve herkes de onun hırçın olduğunu bilir. Uygur bir insanın, başka birini hapse göndermesi için yeterli sebep değil ki bu!»

«Avukat, Bay Johnny Lenley'yi aradan çıkarmak istiyor. Size ne kadar tuhaf gelirse gelsin, benim görüş bu; Müfettiş Bey. Ben de tuhaf bir insanımdır ama, görüşlerim genellikle doğru çıkmıştır.»

Doktor gittikten sonra Alan uzun uzun düşündüyse de, meseleyi bir türlü çözemedi, ama Dr. Lomond'un çıkardığı sonuçların ihtimal dahilinde olabileceğini de kabul etmek zorunda kaldı. Yaşlı adam gerçekten çok bilgili ve çok akıllıydı. Yirmi yıl önce yazdığı kitabı Alan okumuş, birkaç

hafta önce kaleme alınmış kadar yeni bulmuştu.

Kararsızlık içinde otururken telefon çaldı; ahizeyi kaldırınca Komiser Muavini'nin sesini duydu:

«Sen misin, Wembury? Yard'a kadar gelebilir misin? Geçen hafta konuştuğumuz adam hakkında yeni bilgiler geldi.»

O anda Alan, Ringer'in varlığını unutmuşa benziyordu. Sevdiği bir üstüne, güvendiği bir arkadaşına danışmak için önüne güzel bir fırsat çıkmıştı işte.

Yarım saat sonra Waldorf'un kapısını çalarken Mary Lenley için de acı olayların başladığından habersizdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JOHNNY LENLEY apartmana kısa bir süre için uğramış, karton kutuyu saklayıp, bir ail dostlarını ziyarete gitmişti.

Mary geldiği zaman evi boş buldu. Başı ağrıyor, içindeki huzursuzluk gittikçe artıyordu. Akşam yemeğini hazırlayacak gücü yoktu. Malpas Mansions'un taş merdivenlerini çıkarken, kendini bayılacakmış gibi duymasaydı, sabahtan beri hiçbir şey yemediğini hatırlayamayacaktı. Kendini birşeyler yemeye zorladı. İkinci fincan çayım içiyordu ki, kilitte bir anahtar döndü ve Johnny içeri girdi. Fena halde öfkeli görünmesine rağmen Mary ona bunun sebebini sormadı; alışmaya çalışıyordu kardeşinin bu durumlarına. Az sonra sormasına vakit kalmadan, Johnny anlatmaya başladı:

«Hampton'lara çaya gittim; bana cüzzamlıymışım gibi davrandılar.»

Mary de üzölmüştü bu habere.

«Herhalde parasız kaldığımız için böyle yapmamışlardır, Johnny?»

«Belki de bir sebebi buydu, ama bence asıl sebep başka. »

'Asıl sebep' dediği şeyin ne olabileceği aklına gelince, Mary kıpkırmızı oldu.

«Darnleih'in incileri mi demek istedin, Johnny?»

Oğlan hızla döndü.

«Niçin soruyorsun bunu? Evet, öyle birşey işte. O ihtiyar cadının incileriyle ilgili. Açık açık söylemediler ama, belirttiler işte.»

Kız kendini tutmak için, titreyen alt dudağını ısırdı.

«Bunda sinirlenecek birşey yok ki, Johnny. Niye kızdın?»

Kendi sesine benzemiyordu ağzından çıkan sesler. Uzaklardan gelen, kötü ihtimallerden söz eden, yabancı birinin sesiydi sanki.

Johnny homurdanarak ve ona hiç bakmaksızın:

«Ne demek istediğini anlamıyorum zaten,» dedi.

Oda, kızın gözleri önünde dönüyormuş gibi geldi, düşmemek için masanın kenarına tutundu.

Onun bu durumunu gören genç adamın üzüntüyle:

«Aman Allahım! Benim bir hırsız olduğumu sanmıyorsun, değil mi?» dediğini duydu.

Ve Mary Lenley kendini toparlamaya çalıştı.

«Gözlerime bak, Johnny!»

Bakışları birleşti.

«İnciler hakkında bildiğin birşey mi var?»

«Yalnızca kaybolduklarını biliyorum. Çalındılar! Başka ne söylememi bekliyorsun? Ne hakla beni bir... bir hırsızmışım gibi sorguya çekiyorsun, Mary?»

«Lady Darnleigh'in incilerini sen mi çaldın?»

«Ben...»

Tam o sırada kapı çalındı. İki kardeş birbirlerine baktılar. Johnny sessizce sordu:

«Kim geldi acaba?»

Kız başını salladı.

«Bilmiyorum, gidip bakayım.»

Kapıya giderken bayılacakmış gibiydi. Bacaklarını zorlukla sürükleyerek yürüdü, kapıyı açtı. Yüzünde şimdiye kadar hiç görmediği bir ifadeyle Alan Wembury eşikte duruyordu.

«Beni mi görmek istiyorsun, Alan?»

«Johnny burada mı?»

Onun da sesi bir acayip, kelimeleri anlaşılmasız çıkıyordu.

Kız, kapıyı sonuna kadar açarak onu içeri aldı. Johnny az önce bıraktığı yerde ve ayakta onları bekliyordu. Kapının kapamırken çıkarttığı ses, ona her şeyin bittiği haber vermişti, sanki.

«Ne istiyorsun Wembury?» derken Johnny Lenley zorlukla konuşuyordu. Kalbi, karşısındaki duyacakmış kadar hızlı ve sesli atıyordu.

«Scotland Yard'dan geliyorum. Bu gece aldığım bir mesaj üzerine Komiser Muavini'yle konuşmaya gitmiştim. Ona, ailelerimiz arasındaki ilişkiyi, sislerle olan arkadaşlığımızı ve görevimi yapmaktaki kararsızlığımın sebeplerini anlatmaya çalıştım.»

«Görevin ne?» diye sordu Lenley, kısa bir sessizlikten sonra.

«Şu anda bir görevim yok!» Wembury, kelimeleri dikkatle seçiyordu. «Yarın buraya bir arama izniyle geleceğim: Damleigh incileri için. »

Kızın hıçkırıldığını duydu, ama başını çevirmedi.

Johnny Lenley bir ölü gibi hareketsiz ve renksiz duruyordu. Resmî formalitelerden haberi olmayan genç adam; Alan'ın, elinde arama izni olmadığını açık açık söylemesindeki amacı anlayamamıştı. Alan bunu farkedince, sevdiği kızı, kardeşinin hatalarından dolayı düşeceği kötü durumlardan kurtarmak için son bir çaba gösterdi.

«Elimde arama izni yok ve şu anda evinizi aramaya da hakkım, yok, ama yarın sabaha kadar

izin çıkartılacak!»

Eğer Johnny Lenley’de biraz akıl olsaydı bu şansı kullanır, apartmandaki incileri sabaha kadar rahatlıkla ortadan kaldırabilirdi, ama Alan’ın verdiği fırsatı reddetti. Bunu yaparken de yalnızca bahçıvanın oğluna borçlu kalmak istemediğini düşünüyordu.

«Yatağımın altındaki sandıkta saklı hepsi. Bunu aslında biliyordun; bilmeseydin gelmezdin. Senden, bana yardım etmeni hiç istemeyeceğim, Wembury; istesem de edeceğini sanmam. Eğer doğduğun kulübenin sahibi olan bir adamın oğlunu tevkif etmekten zevk duyacaksan, kendini bol bol tatmin et bakalım!»

Bunları söyledikten sonra dönüp odasına girdi. Birkaç dakika sonra geldiğinde, elinde bir inci gerdanlık sallanıyordu. Alan Wembury, bu küçük evde olup biten trajik olaylar karşısında bir an taş kesildi. Dönüp Mary’ye bakmaya cesaret edemiyordu.

«Johnny! Nasıl yaptın bunu?»

Ancak konuşacak kuvveti bulabilmişti, kızcağız.

Oğlan sabırsızca omuzlarını silkti.

«İşi büyütüp mesele yapmanın anlamı yok, Mary. Bir an kendimi kaybetmiştim sadece.»

Birden dönerek kız kardeşini kollarının arasına aldı ve solgun yanaklarından öptü.

«Haydi, gidelim artık.» Kendini saran kollardan kurtuldu ve odadan çıktılar.

Flanders Lanepolis karakoluna varıncaya kadar ne Alan ne de Johnny hiç konuşmadılar. Bir ara Johnny başını çevirmeden sordu:

«Beni kim ele verdi?»

Oniki yıllık polis hizmeti, Alan’ın ihanet edeni açıklamasına engel oldu.

«Aldığımız bilgi!» dedi.

Genç adam güldü.

«Beni hırsızlık olayından beri gözlüyordunuz, herhalde? Bu iş için seni mutlaka terfi ettirirler Wembury, şimdiden tebrik edeyim.»

Karakolda ilk sorgusunu yapan çavuşun karşısında kendisini daha toparlamış görünüyordu. Avukatı Maurice Meister’e haber vermelerini istedi ve hücreye girmeden önce sordu:

«Bu iş için bana ne kadar verirler, Wembury?»

Alan, ‘bilmiyorum’ der gibi başını salladı. Daha önce sabıkası yoktu ve bu ilk suçuydu ama, Johnny Lenley’yi hapisten kimsenin kurtarmasına da imkân yoktu.

O gece Alan, Meister’in evine doğru yürürken, saat onbiri gösteriyordu. Sağanak haüde yağan yağmur yüzünden Flanders Lane’nin sokakları terkedilmiş gibi bomboştı. Caddenin karşısına geçti. Yüksek duvarların üzerinden ancak yukarıdaki pencereler görülebiliyordu ve yalnızca birinde ışık vardı. Avukat yatmamıştı demek. Belki de gizü geçitlerden geçerek bu saatlarda gelmeyi tercih eden bir müşterisiyle konuşuyordu. Nehir kenarındaki bu eski evler, karınca yuvası gibi, yeraltı geçitleriyle birbirine bağlı olurlardı.

Evi seyrederken, duvarların gölgesinden bir adam çıktı ortaya; hareketlerinde gizlilik havası vardı. Alan bağırdı ve hiç tahmin etmediği birşey oldu: Adam, Flanders Lane’liler gibi arkasın dönüp kaçmadı, yavaş yavaş kendisine doğru yaklaştı. Wembury, el fenerinin ışığında onun zayıf, sakallı bir adam olduğunu gördü.

«Merhaba! Kimsiniz ve burada ne arıyorsunuz »

«Ben de size aynı şeyi sormak isterdim!»

Alan sertçe:

«Polistenim,» dedi ve hafif bir kahkaha duydu hemen.

«Öyleyse kardeş sayılırız, ben de polistenim çünkü. Siz, herhalde Başmüfettiş Wembury’siniz?»

«Evet,» dedi ve bekledi Alan.

«Benim adım da Bliss, Detektif, Başmüfettiş Bliss, Scotland Yard’dan.»

Bliss! Bu pek seilmeyen polis subayının o günlerde İngiltere’de olacağını söylemişlerdi. Eğer bu, o Bliss’sse, Alan’ın da üstü demekti, aynı zamanda.

«Birşey mi arıyordunuz?»

Bliss bir süre karşılık vermedi. Sonra:

«Ne aradığımı ben de bilmiyorum,» dedi. «Aslında Deptford eski bölgemdir; şöyle çevreyi gezip hatırlamaya çalışıyorum. Siz, Meister’i görmeye mi gidiyordunuz? »

‘Meister’in evinin burada olduğunu nereden biliyor’ diye düşündü Alan. Avukat buraya yerleştiği sırada, Bliss çoktan Amerika’ya gitmişti. Sonradan öğrenmiş olsa bile bu haydut avukatla neden ilgileniyordu böyle? Onun düşüncelerini okumuş gibi konuştu Bliss:

«Meister’in Deptford’da yaşadığını söylediler. Onu ilk tanıdığım zaman Lincoln’s Inn’de, işleri çok iyi giden bir avukattı. Buraya gelmek, onun için bir düşüş olmuş.»

Bir baş işaretiyle Alan’ı selâmlayıp arkasım döndü ve uzaklaştı. Genç adam, onun karanlıklarda kaybolmasını bekledikten sonra zile bastı.

Avludan terlik tıkırtıları ve Meister’in sesi duyuldu:

«Kim o?»

«Wembury!»

Zincirler şakırdadı, sürgüler çekilde ve kapı aralandı.

Robdöşambrının altında, Alan onun giyimli olduğunu gördü.

«Bir şey mi var, Bay Wembury?»

Evin içinde kaç kişi vardı, onu kaç kişi duyabilirdi, hiç bilmiyordu. Davet edilmeyi beklemeden yürüdü, merdivenleri tırmanıp büyük odaya girdi. Piyano açılmış, nota kâğıtları ortalığa gelişigüzel saçılmıştı. Müzikli bir gece geçiriyordu demek! Avukat kapıyı kapadı.

«Johnny mi?»

«Evet, Johnny! Yarım saat önce onu Darnleigh incilerini çaldığı için tevkif ettim. Size haber vermemi istemişti benden.»

Maurice karşılık vermedi. Başı önünde düşünüyordu.

«Onu tevkif etmek için bir delil mi buldunuz, yoksa başından beri, onun bu işin içinde olduğundan haberiniz var mıydı?»

«Bunu size söylemek zorunda değilim. Ben sadece Lenley'ye size haber vereceğime söz vermiştim, işim burada bitiyor.»

Avukatın gözleri odanın içinde dönüp dolaşıyor, hiç Wembury'ye bakamıyordu.

«Belki size garip gelecek ama, Johnny'nin bu hırsızlıkla bir ilgisi olduğunu sezmiştim. Aptal çocuk! Babası ölmemiş olsaydı...»

«Gereksiz dileklerle kafalarımızı yormayalım. Şu anda gerçek olan birşey varsa, o da Johnny'nin inci hırsızlığı yüzünden tevkif edildiğidir.»

«İnciler ele geçti mi?»

Alan, 'evet' anlamında başını salladı.

«Karton bir kutuda bulduk onları. Bir de bilezik çalınmıştı, ama onu bulamadık. Kutunun üzerinde zor okunan bir marka var; onun yardımıyla kutunun kime ait olduğunu bulmaya çalışacağız.»

«Belki size yardım edebilirim, bu konuda. Kutunun bana ait olduğunu tahmin ediyorum. Geçen hafta Johnny benden böyle bir kutu istemişti, ne yapacağını bilemezdim tabii. Herhalde benim ona verdiğim kutudan söz ediyorsunuz?»

Alan iyice çıkmaza girdiğini hissetti. Bir an için Meister'in hırsızlıkla ilgisi olduğunu ispat edebileceğini sanmıştı. Kutunun üzerindeki marka, gerçekten Meister'e aitti. Bütün canilerin gözünden bu tip ufak tefek şeyler kaçır, onların yakayı ele vermelerine sebep olurdu. Ama Meister, o kadar atik ve zeki davranmıştı ki, hırsızlığa karıştığını iddia edebilecekleri hiçbir ipucu kalmamıştı ellerinde, Johnny konuşmadığı sürece tabii. Ve Alan biliyordu ki, Johnny bir arkadaşına ihanet etmezdi.

«Sizce ne verirler?» dedi, Meister.

«Ceza mı? Suçlu olduğuna çok inanmış görünüyorsunuz.»

«Başka nasıl düşünebiliriz ki? Elimizde çok kuvvetli bir delil olmasaydı, onu tutuklamaydınız herhalde. Zavallı kız kardeşi için pek kötü oldu.»

Ve birden, karanlıkların arasından ihanet mektubunun nedeni bir şimşek gibi çakıverdi, müfettişin kafasında: Mary!

Önceleri ne kadar saçma gelmişti bu düşünce. Avukatın, Johnny'yi neden aradan çıkarmak isteyebileceğini bir türlü anlayamamıştı. Şimdiyse bütün ihtimaller düşündüğüne uyuyordu. Her şeyden önce, Meister'in kötü ününü biliyordu; Gwenda Milton hikâyesini ve Meister'in geçmişte yaptıklarını da biliyordu. Bu kötü olayın masum sebebi Mary miydi? Johnny'yi ortadan kaldırmakla kızı etkisi altına daha kolay alabileceğim mi düşünmüştü?

Hiç duraklamadan konuştu:

«Bayan Lenley için kendinizi üzmeyin, herhangi bir sıkıntıya düşerse, bana gelecek kadar güveni vardır. Bu bölgede, benim kontrolüm altında olduğunu biliyor çünkü,» derken sesi boğuk çıkıyordu.

Avukatın gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu.

«Öyle mi dersiniz Bay Wembury?» dedi. Onun da sesi haince çıkıyordu. «Anladığıma göre kardeşini siz tevkif etmişsiniz; hâlâ size başvuracağını mı sanıyorsunuz?»

Bunu önceden de düşünmüştü Alan. Johnny'yi tevkif ettiği günden beri, Mary'nin ona karşı nasıl davranacağı düşüncesi hep zihnini meşgul ediyordu. Kardeşinin hapse girmesine sebep olan bir adamla arkadaşlık etmeye devam eder miydi acaba?»

«Lenley'ler eski bir ailedir», dedi Meister, «kendilerine özgü bir gurur ve namus anlayışları vardır. Mary'nin sizi affedeceğini hiç sanmıyorum. Bu belki haksız bir suçlama olacaktır ama, bilirsiniz, kadınlar mantıksızdırlar. Bayan Lenley için elimden geleni yapacağım, Johnny için de tabii. Onu bu gece görebilir miyim?»

«Evet, görebilirsiniz. O da sizden bunu istemişti zaten. Yapabileceğiniz pek fazla birşey yok aslında. Kefalet de kabul etmiyorlar.»

Maurice Meister odasına doğru hızla adımlarla uzaklaşırken robdöşambrmı da çıkartmaya çalışıyordu.

«Sizi fazla bekletmeyeceğim.»

Büyük odada yalnız başına kalan Alan .elleri arkasında, eski halı boyunca gidip gelmeye başladı. Bu odanın atmosferinde bir acayiplik vardı, insanın dikkatini çeken... Fazla miktarda kapı göze çarpıyordu. Tam dört tane saydı. 'Bütün bunlar acaba nereye açılıyor' diye düşündü.

Özellikle üzerinde ağır sürgüler olan, çok sağlam görünümlü bir tanesi dikkatim çekmişti. Ona bakarken, hiç beklenmedik birşey oldu. Kapının üzerinde kırmızı bir ışık yandı ve söndü. Bir sinyal miydi acaba, kim veriyordu öyleyse? Tam o sırada Meister geldi, pardösüsünü giymeye çalışıyordu.

«Şu ışığın anlamı nedir, Bay Meister?»

Avukat olduğu yerde döndü.

«Işık mı? Ne ışığı?» Detektifin parmağıyla işaret ettiği yere bakınca yutkundü. «Ha! Şu kırmızı ışığı mı diyorsunuz? Nasıl oldu da farkettiniz?»

«Az önce yanıp söndü.»

Avukatın yüzü sarardı.

«Emin misiniz?» dedi. «Zil yerine taktırmıştım onu, yani biri dış kapıyı çalarsa o ışık yanıyor demek istemiştim.»

Yalan söylüyordu ve fena halde korkmuşa benziyordu. Kırmızı ışığın başka bir anlamı vardı, ama ne?

Göz ucuyla avukata baktı. Çok sinirli olduğu her halinden belliydi; elleri titriyor, dudaklarını

yalıyordu. Alan'ın kendisini görmediğini sanarak, cebinden küçük, altın bir kutu çıkardı, içindeki tozdan bir tutam ahp, burnuna çekti. 'Kokain' diye düşündü

Wembury. Gerçekten de az sonra avukat yine eski haline dönmüştü.

«Herhalde size öyle geldi. Belki de masadaki lambadan ışık yansımıştır.»

«Kapıyı biri çalmış olamaz mı yani?»

Avukat yaptığı hatayı düzeltmeye çalıştı.

«Tabii, tabii olabilir.» Bir an durakladı. «Müfettiş Bey, sizden rica etsem, gidip kapıya bir göz atabilir misiniz?»

Alan, uzatılan anahtarı aldı, avluyu geçerek ön kapıyı açtı. Kimse yoktu, tahmin ettiği gibi. . Avukatın odada yalnız kalmak için kendisini bu bahaneyle uzaklaştırmış olabileceği aklına geldi. Herhalde sinyalin anlamını keşfetmeye çalışıyordu.

Yukarı çıkarken, bir kapının kapanırken çıkardığı sesi duydu. Odaya girdiği zaman avukat sakın bir ifadeyle eldivenlerini giyiyordu.

«Kimse yok mu? Herhalde siz biraz önce yanlış gördünüz, Bay Wembury. Belki de bir Flanders Lane'li şaka yapmıştır?»

«Ben odadan çıktıktan sonra ışık yeniden yanıp söndü mü?»

«Hayır.»

«Emin misiniz?»

«Tamamiyle.»

«Çok enteresan,» dedi Alan, «Dışarı çıkınca ben de kapıyı çalmıştım oysa. Eğer dediğiniz gibi olsaydı ışığın bir daha yanması gerekirdi.»

Meister, kabloların karışmış olabileceğini ileri sürerek, onu odadan âdeta kaçırdı.

Karakoldaki görüşme sırasında Alan da oradaydı. Düşündükçe Mary için üzülüyor, hiçbir şey yapamadığı için de kendi kendine kızıyordu. 'Acaba yanına bir kadın arkadaş almasını teklif etsem nasıl karşılar' dedi. Tam o sırada, Mary'nin yanında bir kadının olabileceğini hiç aklına getirmemişti.

■

JOHNNY LENLEYİN götürülüşünden sonra Mary, başına gelen talihsizliklerden ürkmi durumda oturup kalmıştı masada. Gözleri acıyınca kadar önündeki beyaz örtüye baktı, uzun uzun, ağlamak istediye de ağlayamadı.

Johnny'nin bir hırsız olduğuna inanamıyordu. 'Acaba kötü bir rüya mı görüyorum' diye silkinip çevresine baktı. Hayır, rüya değildi bu. Ucuz bir sandalye üzerinde oturuyordu ve Johnny hapisteydi. Alan'ı düşündü: Johnny'nin onun tarafından yakalanması kaderin kötü bir oyunuydu. Biraz önce olanları yeniden hatırlamaya çalıştı: Alan, kardeşini kurtarmak için büyük bir riski göze alarak ona son bir şans daha tanımıştı. Johnny ağzını kapatıp, sabaha kadar incilerden kurtulmanın bir çaresine bakab liseydi, şimdi yanında olacaktı. Gururunun kurbanı olmuştu. Alan'a hiçbir şekilde kırılmamıştı Mary. Onun içinde bulunduğu durumu çok iyi anlıyor

ve ona acıyordu.

Hafif bir zil sesiyle irkildi. Kapıdan geldiğini anlayıncaya kadar üç defa daha çaldı zil. Alan'ın gelmiş olabileceğini düşünerek kalktı, gidip kapıyı açtı. Uzun, siyah manto giymiş bir kadın duruyordu karşısında. Başındaki siyah şapkası saçlarını olduğundan güzel gösteriyordu. 'Çok hoş bir kadın,' dedi, Mary kendi kendine.

«Sanırım bir yanlışlık...» diyecek oldu.

«Mary Lanley'siniz değil mi?»

«Evet.»

«Sizinle görüşebilir miyim?»

Kız kenara çekildi ve Cora Ann Milton'a girmesi için yol verdi. Odanın ortasında durup küçümser bakışlarla çevresine bakan kadın Mary'ye dönerek:

«Büyük bir sıkıntınız var sanırım,» dedi.

Teklifsizce, masanın yarı açık çekmecesini üzerine oturdu, çantasından üzeri taşlı bir tabaka çıkarıp sigarasını yaktı.

«Evet büyük bir sıkıntım var, çok büyük,» dedi Mary; bir yandan da kadının bu saatte ne maksatla gelmiş olabileceğini merak ediyordu.

«Wembury'nin kardeşinizi tevkif ettiğini duydum. incileri de ele geçirmiş galiba?»

«Evet, inciler evdeydi, ama burada olduklarından benim hiç haberim yoktu.»

Bu Amerikalı kadın, acaba Lady Darnleigh miydi? Johnn'ynin yakalandığı nereder öğrenmişti? Kadın onun kafasmdakileri anlamış gibi:

«Adım Milton, Cora Ann Milton,» dedi. Bu ad Mary'ye hiçbir şey ifade etmemiştir. «Bende söz edildiğini duymadınız mı?»

Mary başını salladı. Kadının biran önce çıkıp gitmesinden başka birşey düşünmüyordu.

«Ringer adını da hiç duymadınız mı?»

«Ringer mi? Şu, polis tarafından aranılan cani mi?»

«Evet, herkes tarafından aranılan şekerim. Ben onun karışığım.»

Mary oturduğu yerden fırladı. Kulaklarına inanamıyordu. Karşısında oturan bu güzel kadın, hayatını karanlıklarda saklanarak geçiren bir adamın karısı olduğunu söylüyordu.

«Evet, karışığım. Belki bunda öğünülecek bir taraf görmüyorsunuz ve bana hayret ediyorsunuzdur, ama yanıyorsunuz. Neyse, bırakalım bunu. Siz Bay Meister'le çalışıyorsunuz değil mi?»

«Evet, Bay Meister'le çalışıyorum ama, Bayan...»

«Bayan Bilton.»

«Bayan Milton, gecenin bu saatında beni ziyaret etmenizin sebebim hâlâ anlayamadım.»

Cora Ann Milton çevresine baktı:

«Daireniz pek sevimli bir yer değil, ama herhalde Meister'in üst kattaki odasından daha iyidir.» dedi.

Kızın kızardığını görmüştü.

«Size de gösterdi orayı demek? Çok eli çabukmuş doğrusu.»

«Ne demek istediğinizi anlayamıyorum.» derken, yavaş yavaş kızıyordu kadının bu anlaşılmaz tavırlarına.

«Ne demek istediğimi anlayamıyorsanız, bu konuya devam etmeyiz. Bay Meister benim döndüğümü biliyor mu?»

Mary 'hayır' anlamında başını salladı. Bayan Milton bu sırada çantasından mendilin çıkarmış, onunla oynuyordu.

«Bay Meister'in sizin gidiş gelişlerinizle yakından ilgili olduğunu sanmıyorum, Bayan Milton. Daha fazla kalmanızı istemediğimi söylersem bana darılır mısınız? Bu gece büyük bir üzüntü geçirdim ve ne Bay Meister, ne kocanız, ne de başka biri hakkında konuşacak durumum yok.»

Cora Ann Milton aldırmamıştı bile.

«Yarından itibaren geç saatlara kadar Meister'in evinde çalışmak zorunda kalabilirsiniz. Size adresimi bırakmak istiyordum.»

«Adresinizi mi? Ama niçin?»

«Benimle temasa geçmek isteyebileceğiniz için... Başınıza birşey geldiği zaman... Bir zamanlar, benimle vaktinde temasa geçemeyen başka bir kız vardı... Neyse, bu acıklı hikâye ile başınızı ağrıtmayacağım. Sevgili Maurice'e, Ringer'in karısının döndüğünü ve Londra'da olduğunu söylemezseniz memnun olurum.»

Mary daha fazla dinlemeyi gereksiz bularak gidip kapıyı açtı.

«Evet, galiba gitmem gerekiyor. Size hak vermemek elde değil. Ben de, koruyucu melek pozunda gelen tanımadığım bir kadına aynı şeyi yapardım.»

«Gardi yana ihtiyacım yok. Çok teşekkür ederim. Gerekirse yardımlarına başvurabileceğim birkaç arkadaşım...»

'Var' diyecekken durakladı. Birkaç arkadaş! Londra'da güvendiği bir tek insan vardı: Alan Wembury. Ya Maurice Meister? Niçin duraklıyordu onun adında? Çünkü son birkaç gündür, ilişkilerinin değişmek üzere olduğunu hissetmişti ve artık onu, kendisini sıkıntıda hissedince gidip rahatlıkla konuşacağı, öğütlerini dinleyeceği birisi gibi göremiyordu.

Kapıda durup onu dikkatle inceleyen Cora Ann, sanki düşüncelerini okumuştı:

«Wembury dürüst bir genç. Kardeşinizi yakaladığı için ona darılmayacağınızı umut ederim,» dedi.

O gittikten sonra Mary, Bayan Milton'uu bu ziyareti niçin yapmış olabileceğini uzun uzun düşündü. Eğer kadını izleseydi anlayacaktı oysa.

Cora, boş ve karanlık cadde boyunca yürümeye başlamıştı. Birdenbire, nereden çıktığı belli olmayan bir adam beliriverdi yanında. Bu o kadar beklenmedik bir sırada o kadar sessiz

olmuştu ki, kadın elinde olmadan birkaç adım yana sıçradı.

«Oh!... Korkuttun beni!»

«Kızı gördün mü »

«Evet Arthur, gördüm. Ama, sen niye burada bekliyorsun Her tarafta seni...»

«Cora Ann, çok konuşuyorsun,» dedi adam, şakacı bir tavırla. «Bu akşam üzeri seni gördüm.»

«Beni gördün mü? Ya sen neredeydin peki? Bak Arthur'cuğum, ben seni gördüğümü ne zaman anlayacağım? Çevremdeki insanların yüzüne o kadar dikkatli bakıyorum ki, bugünlerde biri beni çimdiklerse hiç şaşmam.»

Adam gülüyordu.

«Demek sevgili karım beni görse tanıyamayacak, öyle mi? Oysa, aşkın gözleri, her kılığı delip geçer sanırdım.»

Arthur Milton karısını kızdırmıştı.

«Şimdi görürsün sen!» dedi, Cora. Bir kibrit çakıp adamın yüzüne doğru kaldırdı.

«Aptal!» Kadının eline vurup kibriti düşürdü. «Senin gördüğünü başkaları da görebilir.»

«Canları cehenneme!»

Yine de adamın yüzünde, kara bir maske olduğundan hiçbir şey görememişti, Cora Ann.

«Mektubumu aldın mı?» diye sordu, Ringer.

«Şifreyi mi diyorsun? Evet, aldım. Yanımda taşıyorum.» Çantasını karıştırdı, ama aradığını bulamadı.

«Ne oldu?»

«Galiba kaybetmişim.»

«Cora, sen bir budalasın. Herhalde Lenley'lerde düşürmüşsündür. Hemen git ve onu bul!»

Cora Ann geri döndü, koşa koşa merdivenlerden çıkıp kapıyı çaldı.

«İşte yine ben geldim,» dedi soluk soluğa, «Burada bir zarf düşürmüşüm galiba. Şimdi farkettim yokluğunu »

Beraber içeri girip bütün apartmanı aradılar. Ortada zarfa benzer birşey yoktu.

«Belki başka yerde düşürmüşsünüzdür?» dedi, Mary. Ama kadın o kadar telâşlanmıştı ki ona acıdı. «İçinde para filan mı vardı?»

«Para mı? Hayır. Keşke para olsaydı!» Umutsuzca bakınıyordu çevresine. «Buraya gelirken yanıma aldığima eminim.»

«Belki evinizde bırakmışmızdır »

Cora başını salladı.

Evi bir daha aradılar, birşey çıkmayınca, kadın çaresizlik içinde oradan ayrılmak zorunda kaldı.

En sonunda yalnız kalmıştı Mary. Zorlukla yürüyerek, yine masanın yanındaki sandalyesine oturdu. Buz gibi olan çayına şeker koymayı da unutmuştu. Bir kaşık almak için masanın çekmecesini açtı. O kadar zaman bulmak için evi altüst ettikleri zarf orada duruyordu. Üzerinde yalnızca ‘Cora Ann’ yazıyordu, adres bile yoktu. ‘Belki içindedir’ diyerek, kısa bir duraklamadan sonra zarfı açtı. Kare şeklinde beyaz bir kart buldu yalnızca. Üzeri çok küçük yazılmış harf grupları ve sayılarla doluydu. Bir şifreye benzetti. Eğer bu konuda biraz daha bilgili olsaydı, elindekinin son derece ustalıkla hazırlanmış bir şifre olduğunu hemen anlayacaktı.

Kartı yeniden çekmeceye koydu. Kadın, çantasından mendilini çıkartırken zarf herhalde dışarıya kaymış, üzerinde oturduğu açık çekmeceye düşmüştü. Sonra da farkında olmadan çekmeceyi kapatmıştı. Kadın belki geri gelir diye bekledi ama, ne gelen vardı ne de giden. Yatmak için masadan kalkarken zarfı yerinden aldı, yatak odasındaki şifonyerin çekmecelerinden birine kilitledi. Uykuya daldığı zaman olanları unutmuştu bile.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİR AY SONRA Mary, mahkemenin dış salonunda oturmuş, jürinin kararını bekliyordu, içer girip konuşulanları izlemek istemiş ama, kardeşinin suçlu bölmesindeki durumuna dayanamayıp dışarı çıkmıştı.

Mahkeme salonuna giren kapı açıldı. Alan Wembury ona doğru yürüdü.

«Bitti mi?» diye sordu kız.

«Henüz bitmedi, ama az kaldı.»

Genç adam uykusuzdu. Gözlerinin altında çukurlar belirmişti.

«Çok üzgünüm Alan!» Elini uzatarak onunkinin üzerine koydu.

«Neler duyduğumu bilemezsin Mary. İşin en feci yanı da, dün Komiser’den bir tebrik mektubu almış olmam.»

Kız hafifçe gülümsedi.

Her kötü olayın komik bir yanı olmaz mıydı aslında? Bu sefer de, görevini istemeyerek yapan bir polis memuru takdir edilmişti.

Alan, kızın yanına oturup, acemi hareketlerle onu avutmaya çalıştı. Az sonra Maurice de salona geldi.

«Hakim, olayı özetlemeye başladı, içeriye girip bize sonucu öğrenir misiniz, Wembury?» dedi.

Alan’a göre, bu yersiz bir istekti: ‘Herhalde kızla yalnız kalmak için’ dedi, kendi kendine ve kalkıp içeriye girdi.

Maurice de arkasından bakarak:

«Akıllı bir genç!» dedi. «Bütün polisler gibi tutkulu ve bütün hepsi gibi acımasız...»

«Onun acımasız olduğunu sanmıyorum.»

«Belki de haklısın. Ne de olsa, bu onun göreviydi, ama akıllıca bir tuzak hazırlayıp zavallı

Johnny'yi kıstırdı.»

«Tuzak mı?» derken, kaşlarını çattı, Mary.

«Soruşturmada ortaya çıkarmadılar tabii. Polisin davranışlarını bildiğim ve bu işin de içinde olduğum için kolaylıkla öğrendim her şeyi. Wembury, hırsızlık olayından beri Johnny'yi gözetliyordu, hatta Lenley malikânesine de yalnız bu iş için gelmişti.»

«Emin misin? Halbuki ben...»

«Halbuki sen, terfi ettiğini sana söylemek için geldiğini sanıyordun değil mi? Hata ediyorsun böyle düşünmekle. Unutma ki, detektifler yaptıklarını gizlemek için sürekli olarak başka bir işle uğraşıyormuş görünürler.»

Kız bir an durakladı, düşünmeye çalışıyordu.

«İnanamıyorum!» dedi. «Alan, o imzasız mektubu alıncaya kadar, Johnny'nin hırsızlıkla ilgisi olduğundan kuşkulandığını söylemişti.»

«Sısss!» diye avukat kızı susturdu.

Alan onlara doğru geliyordu.

«Hâkim celseye on dakika ara verdi.» dedi.

Tam bu sırada, Meister engel olamadan kız atıldı:

«Alan, Johnny'yi uzun zamandan beri gözetlediğin doğru mu?»

«Bu hırsızlıkla ilgili olarak mı? Hayır. Mektup gelinceye kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Hırsızlık işiyle çok yakından ilgili olduğunu sandığım asıl şahıs o imzasız mektubu yazdıktan sonra, Johnny'den kuşkulanmaya başladım.»

Gözleri Maurice Meister'in üzerindeydi...

«Ama Lenley malikânesine geldiğin zaman...»

Avukat araya girdi:

«Sevgili Mary, dostumuz Müfettiş Beyi bu sorularınla utandırdığının farkında mısın?»

«Beni utandıracak bir soru değil bu. Lenley malikânesine gitmenin sebebi, Bayan Lenley'ye terfi ettiğimi söylemekti. Ziyaretimin hırsızlıkla ilgisi olduğunu mu söylemek istiyordunuz?»

Maurice omuzlarını silkti.

«Polisin çalışma tarzına büsbütün yabancı olmadığımı unutmayın. Zaman zaman polisin bu tip, esrarengiz mektuplar aldığı çok görülmüştür. Bunun, yapılanları gizlemek için kullandığınız bir hile olduğunu anlamak zor birşey değil.»

«Bu mektubun esrarlı hiçbir yanı yok, Bay Meister. Daktiloyla yazılmış imzasız bir mektup. Kâğıdı da 'Swinley Bond, No. 14' damgasını taşıyor.»

Avukatın irkildiği gözünden kaçmamıştı.

«Deptford'daki kırtasiyecilerden soruşturdum. Bu tip kâğıtları Chancery Lane'de bir kırtasiyeci getirtirmiş. İşin ilginç yanı, 'Swinley Bond No. 14,' yalnızca onların sattığı ve yalnızca avukatlara sattığı bir kâğıt tipiymiş. Belki davamızda size yardımcı olacak soruşturmalar

yapabilirsiniz diye bunları anlatıyorum, Bay Meister!»

Başıyla onları selâmlayıp uzaklaştı.

«Ne demek istedi?» diye sordu kız.

«Bir polisin ne demek istediğini kim bilebilir ki?»

Uzun süre konuşmadan oturdular.

«Galiba birinin Johnny'ye ihanet etmiş olabileceğini söylemek istedi!»

«Evet, Deptford dışında yaşayan birinin...» Sonra aceleyle ekledi: «Mary, aslında bu hırsız-polis hikâyesine pek fazla inanmamam tavsiye ederim. Bir de senden, Alan Wembury'yle sık sık görüşmemeni rica edeceğim.»

«Niçin?»

«Bunun çeşitli sebepleri var tabii. Unutma ki müşterilerim, kendi sekreterimin bir polisle arkadaşlık etmesini hoş karşılamazlar. Şüphesiz sana akıl vermek niyetinde değilim, beni yanlış anlama. Yalnızca yardım etmek istiyorum. Hem sonra, konuşmamız gereken bir iki nokta daha var. Sözgelisi Malpas Mansions apartmanlarında tek başına kalmaya...»

«Johnny hapis cezası alacak, değil mi?»

«Evet, hapis cezası alacak! Kendini buna alıştırsan senin için daha kolay olur. Belki yedi yıla kurtarır yakasını. Demin de dediğim gibi, tek başına...»

«Malpas Mansions'tan başka hiçbir yerde oturmayı düşünmüyorum, Maurice.» Çok kesin bir ifadeyle söylemişti bunu. «Bana yardımcı olmak istediğini biliyorum, ama bazı şeyler var ki, yapmaktan hiç hoşlanmam. Eğer hâlâ beraber çalışmamızı istiyorsan, memnuniyetle gelirim, çünkü başka türlü işlerde çalışacak kadar hiçbir konuda deneyim yok ve çünkü başka hiç kimse, bana senin verdiği ücreti teklif etmez. Ama şunu da bil ki, Johnny geri dönünceye kadar Malpas Mansions'ta oturmaya devam edeceğim.»

O sırada kapı açıldı ve Alan Wembury dışarıya çıktı. Kız heyecanla ona baktı:

«Evet?»

«Üç yıl verdiler,» dedi Alan. «Hâkim, “onun hakkında bilinen başka birşey var mı?” diye sordu, ben de çıkıp her şeyi anlattım.»

«Neler anlattınız?» diyen Avukat, ayağa kalkmış, dikkatle onu süzüyordu.

«Kötü arkadaşların etkisinde kalmış iyi bir çocuk olduğunu,» dedi Wembury, dişlerinin arasından ve devam etti: «Günün birinde, onu bu duruma getiren adamı yakalayıp mahkeme huzuruna çıkartacağımı da anlattım...»

■

ARADAN üç ay geçmiş ve Mary, Alan Wembury'yi çok az görebilmişti. Birkaç defa yoldan karşılaşmışlar, ama genç adam onu görmezlikten gelmişti. Önceleri Mary ona kırılmış, daha sonra, kendi iyiliği için böyle davranmış olabileceğini düşünerek haklı bulmuştu. Bir gün High Street'de yine karşılaştılar ve genç kız, onun bu sefer de kaçmasına fırsat vermedi.

«Alan, beni darıltıyorsun. Görenler de kötü akrabalarım yüzünden benimle konuşmuyorsun

sanacak.»

Küçük bir çocuk gibi kızardı genç adam, kız da söylediğine pişman olmuştu zaten. Devam etti:

«Böyle birşey düşünmeyeceğimi biliyorsun. Yalnızca, benden hastalıklıymışım gibi neden kaçtığını merak ediyordum.»

«Ben de anlayışlı olmaya çalışıyordum,» dedi Alan. «Johnny'den haber alıyor musun?»

«Evet, çok neşeli görünüyor ve ilerisi için planlar yapıp duruyor.» Sonra ilâve etti: «Beni çarşamba günü çaya götürür müsün, o gün erken çıkıyorum işten?»

«Tabii,» dedi genç adam ve sevinç içinde karakola döndü. Çok neşeliydi gerçekten. Öyle ki, çavuşun masasında, sarhoş bir sürücü hakkında rapor yazan Dr. Lomond, ona gözlüklerinin üzerinden bakarak, kendi usulünce takılmak istedi:

«Paranı mı kaybettin?»

«Hayır ama, kötü birşeyden kurtuldum; can sıkıcı bir kâbustan.»

Lomond, raporun sonuna en güzel imzasını atıp kâğıdı mürekkep lekesiyle doldurdu.

«Yani, bir kızla bozuştun ve sonra kız barışmaya karar verdi, öyle mi?» Karşısındakinin düşüncelerini okuyabiliyordu bu adam. «Bir erkek için evlilik kötü bir olay değildir ama, bir polis için tehlikeli bir risktir.»

«Evliği düşünmüyorum daha,» dedi Alan, gürek.

«Öyleyse kendinden utanmalısın!»

■

ÇARŞAMBADAN önceki günler çok uzunmuş gibi geldi Alan'a. Sanki her gün yirmidö saattan fazlaydı. O sabah kızıdan bir mesaj aldı: West End'de randevu veriyordu.

Kararlaştırılan saattan önbeş dakika önce genç adam buluşma yerine gitti. Kız tam vaktinde geldi. Maviler giymişti, yanakları her zamankinden daha renkli ve bu görünüşüyle çok güzeldi.

«Ne kadar sorumluluk sahibi bir sekreterim, bak anlatayım. Sana Blackheath'de randevu verebilirdim, ama Bay Meister'in müşterilerinden biri, polislerle arkadaşlık ettiğimi görürse, kendi kirli çamaşırları hakkmda konuşuyoruz sanır diye burayı tercih ettim.»

Alan güldü. Onu, Lenley malikânesinden ayrıldığından beri bu kadar neşeli görmemişti.

Çayhane dolmamıştı henüz, köşede rahat rahat konuşabilecekleri bir masa buldular. Mary, ilerisi için yaptığı umut dolu planlardan söz ediyordu. Maurice —ona Maurice demesine kıızıyordu Alan,— Johnny'ye yardım edecekti, bir çiftlik kurmaları için. Onun hapisten çıkmasına ne kadar kaldığını günü gününe hesap ediyordu, Mary.

«Uslu durursa, her yıl üç aylık cezasını kısaltacaklarmış,» dedi sevinçle. «Geçenlerde yazdığına göre hiç aksilik çıkartmayıp, ilgililerin gözüne girmeye çalışıyormuş. Erken çıkması ne iyi olacak, değil mi, Alan?»

Hep aklından geçen bir soruyu sormak için duraklıyordu genç adam, sonunda dayanamadı:

«Benden de söz ediyor mu hiç?»

«Evet, ediyor. Sana karşı hiçbir kırgınlığı yokmuş. Hapisten çıkınca iyi arkadaş olacağınızı tahmin ediyorum.»

Kız anlatmaya devam etti. Kendi günleri o kadar dolu oluyordu ki nasıl geçtiğinin farkına bile varmıyordu. Maurice ona karşı son derece iyi davranıyordu. Malpas Mansions'a alışmaya başlamıştı. Bir de gündelikçi kadın tutmuştu, evi temizlemesi için.

«Hep Deptford'un kötülüklerinden söz eden acayip bir tip,» diyordu kadın için, «En beğendiği haydut da Ringer imiş, herhalde duymuşsundur.»

«Deptford'da herkesin sevgilisidir o zaten. Polisi atlatması hoşlarına gidiyor, anlaşılan.»

«İngiltere'de değil galiba?»

«Hayır, İngiltere'de değil.»

«Ringer'i sen de merak ediyor musun. Eğer ediyorsan, bak sana bir haber vereyim, karısıyla tanıştım.»

Alan şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi.

«Cora Ann Milton'la mı tanıştın yani?»

Kız, onun bu durumundan pek hoşlanmışa benziyordu, gülerek Cora Ann'ın ziyaretini anlattı. Nedense onun, kendisini Meister'e karşı uyarmak için geldiğini söylemekten kaçındı. Şifreli mektup meselesi Alan'ı çok sarmışa benziyordu.

«Ama sonradan da göndermeyi unuttum. Şifonyerimdeki çekmecelerden birine kitlemişim, hâlâ da orada duruyor.»

«Şifreyle yazılı bir kart ha? Çok enteresan! Yarın şu zarfı bana getirebilir misin?»

«Tabii, getirebilirim.»

«Cora, Johnny'nin tevkif edildiği gece niçin seni ziyarete geldi acaba? O zamandan beri hiç görüşmediniz mi yeniden?»

«Hayır. Hem artık başka birşeylerden söz etsek, nasıl olur?»

Oradan ayrılınca Green Park'ta dolaştılar, sonra Soho'da, ufak bir restoranda akşam yemeği yediler. Alan ona, başındaki son belâdan söz etti, şu kara sakallı Başmüfettiş Bliss'ten. Uzun uzun güldüler. Kız bir otobüse binip ayrılırken, genç adam, hayatının en güzel gününü geçirdiğini düşünüyordu.

Meister, dönüşte eve uğramasını tembih etmişti kızı, ama Mary çalışmak için en geç dokuza kadar avukatın evinde kalmayı uygun bulduğundan ve o saati da geçirdiğinden, Malpas Mansions'a döndü. Kapısını açarken telefonun çaldığını duydu. Evinin tek lüksü olan bu telefonu alması için Meister çok ısrar etmiş, kız da birçok bakımdan faydalı olabileceğini düşünerek teklifini kabul etmişti. Koşarak içeri gidip telefonu açtı. Arayan Meister'di, tahmin ettiği gibi.

«Nereledesin? Saat sekizden beri evde seni bekliyorum.»

O anda saat onu çeyrek geçiyordu.

«Özür dilerim Maurice, ama geleceğim kesinlikle belli değildi ki, sana söz verdiğimi

hatırlamıyorum.»

«Sinemada mıydın?» diye avukat kuşkulu sordu. «Bana böyle birşeyden söz etmemiştin.»

«Hayır, bir arkadaşımı görmeye gittim.»

«Erkek mi bu arkadaş?»

Mary Lenley sabırlı bir kızdı ama, ısrarla sorulan bu garip sorulara kızmaya başlamıştı. Bunu kavrayan adam, sözü hemen çevirdi:

«Merakımı hoş gör, ama Johnny uzakta olduğu sürece birinin seni koruması gerek. Biliyorsun, buralar yalnız bir genç kız için tehlikeli olabilir.»

«Bir arkadaşımla yemeğe gittim. Seni güç durumda bıraktıysam özür dilerim, ama zeten geleceğime dair söz vermemiştim.»

Bir sessizliğin ardından Maurice sordu:

«Şimdi gelemiz misin?»

«Hayır Maurice, gelemem. Çok geç oldu. Bu saattan sonra çalışmamı gerektiren önemli birşey mi var?»

Avukat hemen karşılık verseydi, kız belki de ona inanacaktı ama, uzun süren bir duraklayış hiç hoşuna gitmedi.

«Sana yazdırmak istediğim yeminli beyanlar var da...»

«Yeminli beyan mı? Gecenin bu saatında yeminli beyan yazmak fikri çok saçma, Maurice. Yarın sabah erken gelirim.»

«Beraber yemek yediğin arkadaş, Alan Wembury olmasın »

Telefonu kapatmak için en uygun zamanı bulmuştu Mary.

Üstündekileri değiştirmek için yatak odasına girdiği zaman, açık bir pencereden gelen rüzgâr kapıyı arkasından şiddetle vurdu. O sabah sağnak şeklinde yağan yağmur yüzünden gündelikçi kadın gelmemiş ve Mary evden çıkmadan önce, bütün pencereleri sıkı sıkı kapatmıştı. 'Kim açtı acaba' diye düşünürken, vücudundakikanın çekilir gibi olduğunu duydu. Odaya birisi girmişti. Gardrobu açılmış, şifonyerindeki çekmeceler zorlanmış, her yer karıştırılmıştı. Ortalığa bakındı, hiçbir şey çalınmışa benzemiyordu. Birden aklına çekmecedeki duran zarf geldi, o yerinde yoktu. Kim yapabilirdi bunu? Alelade bir hırsız herhalde yalnızca zarfı alıp gitmezdi.

Pencereden aşağıya baktı. Yükseklik onbeş metreden az değildi. Sağ tarafta mutfağa açılan bir balkon, onun yanında ise, aşağıdaki bakkaldan dairelerin alışveriş etmede kullandıkları kutu büyüklüğünde, ufak bir asansör teşkilâtı vardı. Zayıf bir insan çelik halatlardan kolaylıkla yukarıya tırmanabilirdi, ama Cora Ann'ın mektubunu çalmak için, böyle soğuk bir havada kim kendini tehlikeye atardı?

İçeri dönüp ortalığa daha dikkatle bakmaya başladı. Halının üzerindeki çamurlu ayak izlerini işte o zaman gördü. Hele iki tanesi o kadar belirliydi ki, eve girince farketmemiş olmasına şaşıtı.

Birşey daha dikkatini çekti. Her zaman fırçaların düzgün bir şekilde durduğu makyaj masasının üzerikarıştırılmış, elbise fırçalarından biri, yatağın yanında yere atılmıştı, inceleyince

tüylerinin ıslak ve çamurlu olduğunu gördü. Evine giren her kimse, bu kadar temizlenmeyi yeterli görmemiş olacak ki, bir de saç fırçasını kullanmıştı. Beyaz fırçada, siyah kalın bir kıl buldu. Babası da zaman zaman onun saç fırçasıyla sakalını tarar ve bu tip kıllar fırçanın üzerinde kalırdı. Siyah sakallı biri, makyaj aynası önünde kendine çeki düzen vermişti anlaşılan. Bu düşünce komik gelmiş olacak ki gülmeye başladı. O sırada da kapının zili çaldı.

Apartmanın kapıcısı gelmişti.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan. Evde olmadığınız saatlarda içeriye birisi girmiş mi diye soracaktım.»

«Evet Bay Jenkins, galiba öyle olmuş. Ben de eve şimdi geldim ve yeni farkettim olanları.»

Birlikte içeriye girdiler, Mary adama ortalığı gösterdi.

«Bütün gece bizim apartmanın çevresinde bir adam dolaşmış,» dedi kapıcı. «Kara sakallı bir adammış. Kiracılardan biri, bakkalın asansörünü incelerken onu görmüş. Karşınızda oturan kadının da dediğine göre, aynı adam, bir ara gelip uzun uzun sizin kapıyı çalmış. Evde kimse olup olmadığım kontrol etmek istedi herhalde. Birşeyiniz çalındı mı, Bayan?»

Kız başını sallayarak:

«Değerli birşey değildi,» dedi. Ringer'in şifreli kartının çalındığını söylese, adam anlamayacaktı zaten.

Sakallı bir adam! Böyle bir tipten söz edildiğini hatırlıyordu ama, nerede? Birden Alan'la konuştukları geldi aklına: Başmüfettiş Bliss!

Telefon rehberinden Flanders Lane karakolunun numarasını bularak Alan'ı aradı. 'Bay Wembury daha gelmemişti ama, numarasını bırakabilirse, gelince kendisine telefon etmesini söyleyebilirlerdi.' Bir saat kadar sonra Alan telefon ettiğinde, kız ona her şeyi kısaca anlattı.

«Herhalde tahmin ettiğin şahıs olamaz,» dedi genç adam, odasında başkaları vardı galiba. Rahat konuşamıyordu. «Vakit biraz geç ama, seni rahatsız etmeyeceksem, hemen gelebilirim.»

«Lütfen gel,» dedi kız, duraklamadan.

Alan o kadar çabuk geldi ki, Mary şaşırdı.

«Taksiyle geldim. Deptford'da taksiye rastlamak büyük bir talih.» dedi.

Johnny'nin tevkifinden sonra ilk defa geliyordu Mary'nin evine. Kız onu, ortalığın durumunu göstermemek için, yatak odasına götürdü.

«Bu işi Bliss'in yapacağını sanmıyorum. Üstelik buraya girmesi için de ortada hiçbir sebep yok » dedi; Alan.

«Ben de anlayamadım. Eğer aradığı mektupsa gelip benden isteyebilirdi.» Alan'ın yanında kendini güven içinde duymaya başlamıştı.

«Evde Meister'le ilgili birşey var mıydı, doküman filan?»

«Hayır.»

«Anahtar?»

«Meister'in evinin bir anahtarı da bende durur ama, hep yammda, çantamda taşırım, hiç evde bırakmam. Hem, Bay Bliss anahtarı ne diye almak istesin, cam ne zaman çekerse gidip onu göremez mi?»

Alan başka şeyler düşünüyordu. Bliss, Ringer' in karısı Cora Ann Milton'un bu eve geldiğini biliyor muydu acaba? Biliyorsa, Ringer hakkında birşeyler bulabilirim umuduyla içeri girmiş olabilirdi.

«Bu mektubu almak için bir tek adam buraya gelmiş olabilir, o da Ringer!» Buna kendisi de inanmıştı.

O sırada kapı çalındı. Kapıcı gelmişti yine.

«Demin size sözünü ettiğim adam hâlâ buralarda, Bayan» dedi heyecanla, «Polise haber verelim mi?»

«Hangi adam?» dedi Wembury. «O sözünü ettiğin sakallı adam mı?»

«Evet, efendim. İsterseniz hemen koşup polise haber vereyim. Bizim köşede bu saatlarda devriye gezen bir polis vardır mutlaka.»

Alan'ın polis olduğunu bilmiyordu tabii.

Genç adam kapıcıyı kenara iterek, koşa koşa merdivenlerden aşağıya indi. Gerçekten sokağın karşısında bir adam duruyordu, hem de tam sokak lambasının altında ve kendini gizlemeyi gerekli görmeden... Alan'ı görünce karanlığa çekildi. Ancak yanına gidince, Wembury yabancıyı tanıyabildi.

«İyi akşamlar,» dedi Bliss.

Alan hemen konuya girdi:

«Bu gece Mary Lenley'in dairesine birisi girmiş. Girenin de sen olduğunu gösteren deliller var, Bliss.»

«Mary Lenley'in dairesine mi girmişim?» Hoşuna gitmiş gibi sırtıttı. «Benim hırsıza benzer bir durumum var mı?»

«Neye benzediğini bilmiyorum ama, bildiğim birşey varsa, o da bugün hava kararmadan önce komşuların, seni bakkalın asansörünü incelerken görmüş olmaları.»

«Öyleyse beni tevkif et ve karakoluna götür. Gitmeden önce de söyleyeceklerimi iyi dinle, belki işini kolaylaştırmış olurum. Çelik halatlardan tırmanıp Bayan Lenley'in penceresinden içeriye giren benim. Ama çevreye bakınca, benden daha çabuk davranan birisinin, benim aradığım şeyi alıp götürmüş olduğunu gördüm.»

«Yani, senden başka birisinin daha mı içeriye girdiğini söylemek istiyorsun?»

«Evet böyle demek istiyorum. Tellerden yukarıya tırmanan bir adam gördüm. Tanıklarına sorarsan, benim yukarı çıkıp kapıyı uzun süre çaldığımı söyleyeceklerdir. Kimse kapıyı açmayınca, ben de o yabancı gibi tellerden faydalanıp içeri girmek zorunda kaldım. Bu açıklama seni tamin etti mi, Wembury? Görevimi kötüye kullandığımı mı düşünüyorsun yoksa?»

Alan karar veremiyordu. Adamın anlattıkları doğruysa, yaptıklarında da haklıydı. Eğer

doğruysa!...

«Çekmeceleri sen mi karıştırdın?»

«Hayır. Korkarım ki dostumuz benden çabuk davranmış. Onun içeriye girmesinden hemen sonra işine müdahale ettiğim için, belki geri gelir diye burada bekliyorum. Soracağın başka birşey var mı, Wembury?»

«Hayır.»

«Eğer karakola davet etmeyi düşünmüyorsan, ben gidiyorum. Sen geldiğine göre, gitmemde bir terslik yok, değil mi?» Sert bir dönüşle uzaklaşıp karanlıklarda kayboldu.

Geriye dönen Alan, olup bitenleri kısaca kıza anlattı.

«Belki de söyledikleri doğrudur. Yalan söylüyorsa bu mesele bu kadarla kalır, ama doğru söylüyorsa, karakola gidip hırsızlık hakkında raporunu vermesi gerekiyordur.»

Yarım saat sonra apartmandan ayrılıp karakoluna gidince, Bliss'in vermiş olduğu raporu gördü. Adam, bütün detayları ile olayı anlatmış ve Başmüfettiş Alan Wembury'nin işin devamını üzerine aldığını da eklemeyi unutmamıştı.

■

GÜNLER geçip gidiyor ve Mary aklına takılan sorulardan iki tanesinin karşılığını bir türlü bulamıyordu. Maurice'e söylesem mi, söylemesem mi diye düşündüğü iki şey vardı: Biri, Alan Wembury'yle çaya gitmesi, öteki de evindeki hırsızlık olayı idi. Özellikle ikincisinin, adamı ilgilendireceğinden son derece emindi.

İşe gittiği zaman Maurice'in daha aşağıya inmemiş olduğunu gördü. Bay Samuem Hackitt eve yeni alman uşak, ön tarafın camlarını sıkıntıyla cilalıyor, kendi kendine de bir şarkı mırıldanıyordu. Geleli birkaç gün olmasına ve geçmişinin de pek iyi olmadığını bilmesine rağmen, Mary ondan hoşlanmıştı.

«Günaydın Bayan, ihtiyar hâlâ yatıyor galiba?»

«Herhalde Bay Meister yorucu bir gece geçirdi.»

«Bence, 'ağır' deseniz daha doğru.»

Mary onun, neden 'ağır' dediğini daha derinlemesine sormayı uygunsuz buldu.

«Bu eski ev, çok ilginç bir yer, Bayan. Evden çok tavşan yuvasına benziyor.»

«Burası Kral Peter zamanında yapılmıştır. O zamanlar Peter Deptford'da oturuyordu.»

«Demek, Peter zamanında yapılmış ha? Bu, Meister'in söylediği bir yalan olsa gerek.»

«Yalan değil, tarihî bir olaydır, Sam.»

«Tarihe pek inanmam, bazan o da yalan atar. Çok tarih kitabı okudum ben. Macaulay, Gibbons, hani şu Roma hakkında çok şey yazan adam.»

Kız şaşırmıştı.

«Bütün bu dediklerini okudun mu sahiden?»

«Hem de fazlasıyla,» dedi adam. Yüzünde o kadar ciddi bir ifade vardı ki, Mary dayanamayıp

gülmeye başladı.

«Bu kadar çalışkan bir insan olabileceğini hiç tahmin etmezdim.»

«İnsan yaşadığı sürece boş durmamalı, değil mi, Bayan?»

Bu adamın çok değişik konularda hayret verici bir bilgisi vardı. Birkaç defa Mary, onun hayranlıkla piyanoyu seyrettiğini ve tuşlarına dokunduğunu görmüş, Bay Meister'e karşı, hukuk bilgisinden çok, müzik bilgisi için saygı duyduğunu hissetmişti.

«Yarın Scotland Yard'a gideceğim, Bayan.»

'Herhalde hapisten yeni çıktığı için bazı formaliteleri var' diye düşündü, Mary.

«Hiç oraya gittiniz mi? Ben ilk defa gideceğim ama, öbür işgüzar dairelerden farklı bir yer olduğunu sanmıyorum. Bir koltuk, bir masa, bir çift kelepçe, bir çavuş ve bir sürü de yalan yere yemin eden adam!»

Maurice'in gelmesiyle sohbetlerini kısa kesmek zorunda kaldılar. Uşağı dışarıya çıkarttıktan sonra, Avukat uykusuz bir gece geçirdiğini söyledi.

Hasta gibiydi.

«Akşam nereye gitmiştin?» diye sordu.

Mary, hırsızlık olayım anlatmak için bu fırsatı kaçırmadı, ama ne Cora Ann'den ne de kaybolan zarftan söz etmedi. Sıra Alan ile Bliss arasında geçen konuşmaya gelince, Avukat irkildi.

«Bliss mi? Çok ilginç birşey!»

Düşünceli görünüyordu.

«Bliss!... Yıllardır görmedim onu, Amerika'ya gitmişti. Akıllı bir adamdır... Bliss, ha!»

«Ama Maurice, onun apartmanıma girmesi ya da önceki adamın evimi altüst etmesi acayip değil mi? Benden ne çalacaklarım umut ettiler?»

«Ben buna inanmıyorum. Önceki adam hikâyesi palavra! Bliss orada muhakkak birşey arıyordu.»

«Ne arayabilirdi?»

Maurice Meister buna inandırıcı bir karşılık veremedi.

Bliss! Onun Deptford'da hiçbir görevi yoktu ve şu sıralarda Deptford'da en ufak bir olay bile çıkmıyordu. Bu tip bir hırsızlık olayı için Scotland Yard en yetenekli adamını durup dururken yollamazdı. Belki de yeni Başmüfettişi teftiş etmek için gelmişti Deptford'a? İçi rahatlar gibi oldu.

Meister her zamanki gibi kahvaltısını ofisinde etti. Bir fincan kahve, ufak bir tabak bisküvi ve meyva. Sonra masanın üzerindeki gazeteyi açarak, günlük olaylara göz atmaya başladı. Ön sayfadaki haber, dikkatini çekmişti:

HAPISANEDE İSYAN!

Müdürün Hayatını Bir Mahkûm Kurtardı

Yazıyı ilgiyle okudu. Polis her zamanki gibi ağzını sıkı tutmuştu anlaşılan, çünkü ad verilmemişti. Bir hapisanede mahkûmlar ayaklanıp gardiyanı tutuklamışlar, anahtarları ele geçirip hücrelerinden çıkmışlar, müdürü ölümden bir mahkûm kurtarmış, öbür gardiyanlar ve silahlı muhafızlar gelene kadar onu bir süpürge sopası ile korumuştular.

Dudaklarını büzdü. Mahkûmları hiç sevmez, onları insandan saymazdı. ‘Müdürü kurtaranı herhalde memnun ederler’ diye düşündü.

Masasının üzerindeki kutudan uzun bir puro çıkartıp yaktı. Mary’yi ve gece olanları akimdan geçirdiği sırada, kahvaltı tepsisini almak için Hackitt içeri girdi. Masaja temizlerken gazeteyi görmüş olacak ki:

«O müdürü bilirim, belâlı bir heriftir. Çocuklar neden ayaklandılar bilmiyorum. Belki de yemekleri beğenmediler.» dedi.

Avukat terslendi:

«Eğer burada çalışmaya devam etmek niyetindeysen, sana sorulmadan konuşma, Haekitt.»

«Ben masumum,» dedi uşak, «doğuştan gevezeyim, ne yapalım.»

«Öyleyse gevezeliğine başka bir ortak bul!»

Adam tepsiyi alarak odadan çıktı. Az sonra elinde uzun, sarı bir zarfla geri döndü. Meister onun elinden zarfı hızla kaparak üstündeki damgaya baktı: ‘Scotland Yard. Çok acele ve Özeldir.’

«Kim getirdi bunu?»

«Bir polis!»

Kapıyı işaret etti;

«Gidebilirsin.»

Kapının kapanmasından sonra titreyen ellerle zarfı açtı: Komiser Muavini, önemli bir meseleyi kendisiyle görüşmek üzere, yarın saat 11.30’da onu New Scotland Yard’da bekliyordu.

Scotland Yard’a bir davet! Böyle birşey ilk defa başına geliyordu Maurice Meister’in.

Ayağa kalkıp dolaptan büyücek bir şişe viski çıkardı, bardağını cömertçe doldurdu. Elinin titrediğini hissedince kızdı kendi kendine. Scotland Yard ne istiyordu? Bildikleri birşey mi vardı acaba? Bütün bu soruların karşılığı, geleceği, özgürlüğü, ünü, iş hayatı, kısaca her şey yarınki davete bağlıydı. Yarın! Yani, bugüne kadar kurduğu planları uygulamayı kararlaştırdığı gün! Scotland Yard, bilmeden Mary Lenley’ye bir gün kazandırmıştı.

Avukatın isteği üzerine Mary, ertesi gün işe erken geldiği zaman, onun kalkmış ve giyinmiş olduğunu gördü. Kız içeri girdiği sırada, Avukat odanın içinde dolaşıp duruyordu.

«Gece iyi uyuyamadın galiba, Maurice?»

«Yoo! Hayır, çok iyi uyudum.» Buna rağmen sinirli görünüyordu. Onun bu durumlarının korkudan ileri geldiğini Mary bilmiyordu. «Bugün Scotland Yard’a gitmem gerekiyor. Acaba bana refakat eder misin diye soracaktım, içeriye kadar gelmen gerekli değil, dışarda bir yerde beni beklersin.»

«Niçin gelmemi istiyorsun?»

«Canın gelmek istemiyorsa gelme!» Sinirlenmişti fena halde. Ses tonunu ayarlamaya çalıştı. «Yardıma ihtiyacım olabilir. Hem, bazı iş meseleleri hakkında konuşmamız da gerek.»

Masasına doğru yürüdü, bir kâğıt alıp kıza uzattı.

«Burada birtakım insanların ad ve adresleri yazılı. Bu listeyi çantana koy. Bana herhangi birşey olursa, bu beylere haber vermeni istiyorum.»

O geceyi kâbuslarla dolu olarak geçirdiğini, listede büyük bir titizlikle seçtiği adların, işler kötü giderse kendisini kurtarabilecek dostları olduğunu kıza anlatamazdı. Beraber gitmelerini istemesinin sebebi ise, Komiser’le görüşmeden önceki saatlerde yalnızlığını gidermek ve korktuğu şeyler olursa güvenebileceği birisini elaltında bulundurmaktı.

«Beni Yard’a niçin çağırdıklarım bilmiyorum, müşterilerimden birisi ile ilgili olabilir.»

«Sık sık çağırırlar mıydı?»

«Hayır, bu ilk defa oluyor. Aslında çok anormal bir durum. Bir avukatın Yard’a davet edildiğini hiç duymamıştım.»

«Alan’ın dediğine göre, insanları Yard’a sorguya çekmek ya da ‘içeri atmak’ için çağırırlarmış.»

«Lütfen polis arkadaşının kabalıklarını bana da aktarmaya kalkma. ‘İçeri atmak’ da neymiş?»

Maurice’in arabası olmadığı gibi, o semtte onun gösterişine uygun bir araba kiralayacak firmalar da yoktu. West End’deki bir firma, her zamanki gibi, en son model ve en gösterişli Rolls’larmdan birini göndermişti. Flanders Lane’lilerin kıskanç bakışları altında Mary, patronuyla yola çıktı. Deptford’u gerilerde bıraktıkça, avukatın sinirli durumu büsbütün artıyordu. En az beş ya da altı kere, listenin çantasında olup olmadığını sordu. Mary, onun başka şeyler düşünmesine yardımcı olmak amacıyla konu değiştirmek istedi.

«Gazetelerde dün çıkan haberi okudun mu?»

«Hapisanedeki isyan mı? Şöyle bir göz attım sadece.»

«Johnny’nin hapisanesinde olmuş isyan. Onun ne kadar hırçın olduğunu bilirsin, karışmış olmasından korkuyorum. Bunu öğrenmemiz mümkün mü acaba?»

«Johnny o hapisanede mi? Hiç farketmemiştim bunu. Merak etme, ben birşeyler öğrenmeye çalışırım. Dilerim ki Johnny isyana katılmamış olsun, yoksa cezasını indirmezler.»

Scotland Yard’ın karşısında durmuşlardı.

«İstersen beni burada, arabanın içinde bekle.»

«Çok uzun sürer mi?»

Bu sorunun karşılığını vermek için Maurice Meister servetinin yarısını gözden çıkarmaya hazırды.

«Bilmiyorum. Resmî dairelerde insanı çok oyalarlar bilirsin. Ben gecikirsem ya da canın sıkılırsa, istediğini yap.»

Bu sırada otobüsten inip Polis Müdüriyetine giren bir adam gördüler.

«Hackitt! Bu sabah kahvaltımı getirdiği zaman bana Yard’a geleceğinden hiç söz etmemişti.

Canı fena halde sıkıldı. Bu kadar önemsiz bir olayın onu bu kadar etkilemesi Mary’nin gözünden kaçmamıştı.

Avukat arabadan indi, arkasını dönüp kıza bakmadan karşıya geçti. Kapının önüne gelince durakladı. Kendisini kapana girmek üzere olan bir ava benzetiyordu. Hackitt neden gelmişti? Polis hesabına çalışan bir casus, evindeki sırları onlara anlatan bir espioncu muydu acaba!

Dışlerini gıcırdatarak Scotland Yard’dan içeri girdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MARY ÖNCELERİ gazete okuyarak vakit geçirmeye çalıştı. Sonra cam sıkıldı, çevre seyretmeye koyuldu. ‘Acaba Alan Wembury, iş için bugün müdüriyete uğrar mı’ diye düşündüyse de çabucak vazgeçti. Arabanın yanından geçen adamı arkadan tanımış ve dışarı fırlamıştı bile. Kızın sesini duyan Alan olduğu yerde döndü.

«Mary! Ne işin var senin buralarda? Yoksa Meister’le beraber mi geldin?»

«Onun çağrıldığından haberin var mıydı? Önemli birşey için mi çağırdılar? Epeyce canı sıkıldı.»

Wembury, avukatın canını sıkacak olayların asıl şimdi başlamak üzere olduğunu söylemedi kıza, sözü değiştirdi.

«Bay Hackitt de sizinle beraber mi geldi?»

«Hayır, onun geleceğini Maurice bilmiyordu bile. Az önce Sam’ı binaya girerken gördük. Maurice bozulur gibi oldu. Nedir bu olanlar Alan, hiçbir şey anlayamıyorum.»

Önlerinden geçen bir spor araba, genç adamı, bu soruya kaçamak bir karşılık vermekten kurtardı. Direksiyondaki kız, geride güzel bir parfüm kokusu bırakarak, Scotland Yard binasının avlusuna girdi.

«Kim bu kız?»

«Eskiden tanıştığın biri.»

«Bayan Milton mu yoksa?»

«Evet o. Kusura bakma ama, gitmem gerek. İçeri girmeden onunla konuşmak istiyorum.»

Kızın elini tutup gözlerinin içine baktı.

«Gerekirse beni nerede bulacağını biliyorsun, değil mi?»

Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Kız binayı seyretmeye devam etti. Hiç de polis müdüriyetine benzemiyordu. Neresi olduğunu bilmeyen bir yabancı, zengin bir sigorta şirketinin genel müdürlük binası ya da herhangi bir resmî daire sanabilirdi burayı. Şu pencerelerin arkasında kimbilir ne olağanüstü sırlar gizliydi. Johnny’yi hatırlayarak ürperdi. Onun dosyası da bu binanın bir köşesinde duruyordu herhalde. Parmak izleri, ‘eşkâlî’ vb. Her şey kartlara geçirilmiş, dolaplara saklanmıştı. Kart indekslerinde

Johnny'nin bir numarası olmalıydı, hapisanede de olduğu gibi. Kitaplarda bu tip şeyler okuduğunu hatırladı.

Birden, arabanın yanında duran birisinin kendisine baktığını farkettil. Başını çevirince, uzun boylu, kamburca, beyaz saçlı ve şekilsiz şapkalı bir yabancıнын onunla konuşmak istediğini farkettil. Kapıyı açıp arabadan indi.

«Siz, Bayan Lenley olmaksınız. Benim adım Lomond.»

«Oh! Evet hatırladım, siz Dr. Lomond'sunuz. Alan sizden o kadar çok söz etti ki, görür görmez tanımalıydım.»

Adam bu sözlerden hoşlanmışa benziyordu. Bir gülümseme yayıldı yüzüne.

«Siz de meraklı bir insana benzemiyorsunuz, yoksa sizi nasıl tanıdığımı bana hemen sorardınız.» Başını kaldırıp Scotland Yard'a baktı. «Hüzün verici ve sıkıntılı bir yer değil mi? Beni de birisi üzerinde inceleme yapmam için çağırdılar.»

«Bir ölüyü mü inceleyeceksiniz?»

«Tam tersine. Son derece canlı ve çekici birini.» Elini uzatarak: «Sizinle daha sık görüşmeyi isterdim, Bayan Lenley.» dedi. Belki bir gün oturup bol bol sohbet etmek için sizi ziyaret ederim.»

«Çok memnun olurum, Dr. Lomond. Güle güle.»

Bu yaşlı adamdan çok hoşlanmıştı. Gülümseyen yüzünde karşısındakinin ruhuna seslenen bir neşe, bir canlılık vardı, inceleyeceği insan kimdi acaba? Cora Ann olmasın sakın. Doktora acıdı. Cora Ann' la başa çıkacağını hiç sanmıyordu.

Bunları düşündüğü sırada Bliss'in de binaya girdiğini farketmedi. Nöbetçi onbaşının selâmına karşılık vermeden Komiser Muavini'nin odasına açılan koridorda derleyen bu sakallı, zayıf, soluk yüzlü, kaba tavırlı adamı, her nedense kimse sevmiyordu Yard'da.

Maurice Meister, bekleme odalarından birinde sert, tahta banka oturmuş, sıkıntıyla çevresine bakmıyordu. Açık duran kapıdan Bliss'in geçtiğini gördü ve kaşlarını çatı. Bu adamın yürüyüşü hiç de yabancı gelmemişti ona.

Sam Hackitt koridorda dolanıp duruyordu. Bliss'i görünce düşünceli düşünceli burnunu kaşıdı. Bu yüzü o da bir yerden hatırlıyordu.

Komiser Muavini'nin kapısı açıldı ve önce Bliss içeri girdi. Pencereden Thames kıyılarını seyreden Wembury başını çevirip onu selâmladı. Başmüfettiş Bliss'le her karşılaşımında ondan daha az hoşlandığını hissediyordu.

Sakallı adam masaya gidip üzerindeki kâğıdı aldı, göz gezdirip homurdandı:

«Komiser Muavini bu sorguyu yönetmekte niçin ısrar ediyor, anlamıyorum. Bu, yönetimle ilgili bir iş değil. Ben gittikten sonra burası çok değişmiş.»

Alan sabırla hareket etmeye çalıştı. Aslında Bliss'e bugün, Malpas Mansions'a girişi hakkında bazı şeyler sormak istiyordu, ama adamın bundan hoşlanmayacağını anlayıp susmayı tercih etti.

«Bu sefer iş büyük. Eğer Ringer gerçekten döndüyse, durum tehlikeli olabilir.»

Bliss sinsi sinsi güldü:

«Ringer, öyle mi?» Sonra hatırlamış gibi sordu: «Maidstone hapisanesinden bize başvuran adam kimmiş?»

«Hackitt adında biri. Ringer'in tanıdığını iddia ediyor.»

«Hackitt! Onun gerçekten Ringer'i tanıdığına inanıyor musun? Scotland Yard, dedikodulara bu kadar önem veren bir yer durumuna geldi demek!»

Adamın bütün sözleri hakaret eder gibiydi. Sanki karşısındakini tahrik etmek için kasıtlı olarak böyle davranıyordu.

«Ringer'i teşhis edebileceğini söylüyor.»

«Eski hikâye! Olay yaratmak için palavra atacaktır.»

«Dr. Lomond diyor ki...»

Bliss onun sözünü kesti.

«O doktor'un da ne dediğini bilmek istemiyorum. Kendini beğenmişin biri o. Geçenlerde de bana işimi öğretmeye kalktı.»

Wembury, Doktor'la Bliss'in çatıştıklarından habersizdi.

«Lomond, çok akıllı bir adam,» diye itiraz etmek istedi.

Bliss masasın üzerindeki kitabın sayfalarını karıştırıyordu.

«Onun bu kitabı seni çok etkiledi galiba. Ben, iki yıl süresince Amerika'da bu tip antropoloji saçmalarını çok okudum ve Lomond'dan kat kat üstün bir sürü sapıkla çok karşılaştım.» Kitabı aldığı yere attı. «Hackitt, Ringer'i tanıdığını iddia etti diyorsun. Peki, onun doğru söylediğini tasdik edecek başka şahidiniz var mı?»

«Var tabii, sözgelişi sen! Hatırladığım kadarıyla, Attaman olayından sonra onu tevkif etmeye çalışmıştın.»

Bliss öfkeyle baktı:

«Ben mi? O domuzun yüzünü hiç görmedim. Onu yakalayacağım gün arkası bana dönüktü. Tam yakasına yapışacaktım ki, ortalık bir anda karıştı. Kendime geldiğim zaman bıçaklanmış, yerde yatı yordum. Onu gören daha başka biri var mı?»

«Meister görmüş.»

«Meister! Konuşacak fırsat bile bulacağından kuşkuluyum.»

«Niçin bulamam?»

Bliss buna karşılık vermekten kaçındı.

«Bahse girerim ki, Meister onun gerçek yüzünü görmemiştir. Ringer'i o kadar aptal sanma. Kabul etmemiz gereken birşey varsa, o da bu adamın çok kurnaz olduğudur, Wembury.»

Yeniden Dr. Lomond'un kitabını aldı. Ön sayfayı dikkatle okudu ve tam Doktor hakkında espriü birşeyler söylemeye hazırlanıyordu ki kapı açıldı, Waldorf içeri girdi.

«Sizi beklediğim için özür dilerim beyler,» dedi neşeyle. «Günaydın, Bliss.»

«Günaydın, efendim.»

«Maidstone'dan başvuran adamı çağırttık, efendim. Burada bekliyor,» dedi Alan.

«Hackitt mi? Güzel.»

Bliss, alaylı bir şekilde sordu:

«Onun, Ringer'i tanıdığına inanıyor musunuz efendim?»

«Açık konuşmak gerekirse hayır, inanmıyorum. Yalnız, bu adamın Deptford'lu olduğunu unutmayalım, beyler. Uzak bir ihtimal ama, doğru söylüyor da olabilir. Onu getirmelerini söyle, Wembury. Ben Komiser'e kadar gidip, soruşturmayı üzerime aldığımı haber vereceğim.»

Muavin odadan çıkınca Bliss:

«Bu Hackitt dediğiniz tipi hatırladım galiba, Beşaltı yıl önce, Londra'da hırsızlık yaparken yakalayıp onsekiz ay hapse tıkmıştım onu. Doğuştan yalancının biridir,» dedi.

Az sonra da, Alan'ın telefonla verdiği emir üzerine 'doğuştan yalancı'yı odaya getirdiler.

Samuel Cuthbert Hackitt, Londra serseri takımının güzel bir örneğini teşkil ediyordu.

«Merhaba, Bay Wembury,» dedi neşeyle, «çok parlak ve sağlıklı görünüyorsunuz.»

«Bay Bliss'i hatırladın mı?»

«Bliss mi?» Sam kaşlarını çatı. «Çok değişmişsiniz. O sakalları da nereden buldunuz?»

«Kapat çeneni!» dedi, Bliss.

Sam güldü:

«Şimdi hatırladım sizi.»

«Nerede olduğunu unutma, Hackitt,» diye Wembury onu ikaz etti.

Komiser Muavini'nin girmesiyle ortalık yatıştı.

«Günaydın, efendim» dedi Sam, kibarca. «Çok güzel bir büronuz varmış.»

Waldorf bıyık altından güldü.

«Hapisteyken bize yazdığın mektubu hatırlıyor musun, Hackitt?»

Bir dosyadan mavi bir mektup kâğıdı çıkartıp okumaya başladı:

'Efendim, bu mektubun sizi ya da Scotland Yard'daki öbür iyi arkadaşları bulmasını dilerim...»

'O sıralarda Bliss'in dönmüş olduğunu bilmiyordum, efendim.'

Waldorf okumaya devam etti:

'Ringer hakkında burada bir sürü dedikodu dolaşıyor. Avustralya'da boğulup öldüğünü duydum. Şu anda hayatta olmadığına göre, size onun hakkında birçok şey anlatabilirim. Kendisiyle, çok az da olsa, karşılaştım ve eskiden saklandığı yeri biliyorum.'

«Bunlar doğru mu?»

«Evet efendim. Aynı yerde saklanıyorduk.»

«Öyleyse onu tanıyorsun?»

«Tanıyordum,» diye düzeltti Sam, «ama artık öldü.»

Waldorf 'hayır' anlamında başını sallayınca adamın ağzı açık kaldı, yüzünün rengi değişti.

«Ölmedi mi? Yani Ringer yaşıyor mu? Güneydın, çok teşekkür ederim ve Allahaismarladık!»

Gitmek üzere hemen ayağa kalktı.

«Onun hakkında ne biliyorsun?»

«Hiç... Hiçbir şey,» dedi Hackitt, korkuyla, «Bakın efendim, ölü bir adamı espiyonlamak başka, yaşayan Ringer'i espiyonlamak başka birşeydir Ringer hakkında bildiğim bazı şeyler var gerçekten... Çok değil, tersine çok az. Ama ne kadar az olursa olsun, yine de size birşey anlatacak değilim. Neden derseniz, çünkü hapisten yeni çıktım ve Meister bana bir iş verdi. Şurada geri kalan ömrümü rahat rahat çalışarak, namusumla geçirmek niyetindeyim. Kimseyle başımın belâya girmesini istemem.»

«Saçmalama Hackitt,» dedi Waldorf. «Bize yardım edersen biz de senin için elimizden geleni yaparız.»

Sam dudaklarını büktü:

«Ben öldükten sonra bana kimse yardım edemez. Ringer'i espiyonlamam, tehlikeli iş bu.»

«Birşey bildiğine inanmıyorum,» dedi Bliss.

«İster inan, ister inanma, beni hiç ilgilendirmez.»

«Bilsen söyledin? Neden korkuyorsun?»

«Neden mi korkuyorum? Neredeyse seni de haklıyordu. Bunu hatırladıkça gülebilir misin? Vaktinizi aldığım için özür dilerim, ortada bir yanlış anlaşılma var. Herkese allahaismarladık!»

Kapıya yönelmişti bile.

«Hey! Dur bakalım!» diye, Bliss arkasından bağırdı.

«Bırakın gitsin,» dedi Waldorf.

Sam çoktan kaybolmuştu bile.

«Ringer'i hiç görmediğine eminim.» dedi Bliss.

«Sanmam,» dedi Waldorf. «Her haliyle gördüğünü ve birşeyler bildiğini ortaya koydu. Neyse! Meister geldi mi?»

«Evet efendim,» dedi Alan. «Bekleme odasında.»

Az sonra Maurice Meister'i içeri aldılar. Herkesi teker teker süzdükten sonra konuşmaya başladı:

«Saat onbir buçukta çağrıldığımı hatırlıyorum, oysa şimdi saatma baktıktan kırkdokuz geçiyor. Greenwich Polis Mahkemesi'nde bir devam vardı. Orada bulunamadığım için, zavallı müvekkilimin başına neler geleceğini herhalde tahmin edersiniz.»

«Sizi beklettiğim için özür dilerim,» dedi Waldorf, kısaca. «Lütfen, oturun.»

Avukat otururken gözlerim Bliss'e dikti.

«Sizi bir yerden hatırlar gibiyim.»

«Adım, Bliss,» dedi detektif.

Demek Bliss bu adamdı! Maurice bakışlarını ondan kaçırdı.

«Özür dilerim, sizi tanıdığımı sanmıştım.»

Gösterilen sandalyeye oturdu, şapkasını ve bastonunu yanındaki masanın üzerine koydu, eldivenlerini çıkardı.

«Kraliyet mahkemelerinin bir adamını Scotland Yard'a çağırmanız biraz tuhaf değil mi?»

Komiser Muavini koltuğuna yaslanarak ona baktı. Şimdiye kadar Maurice Meister'den çok daha akıllı adamlarla karşılaşmıştı.

«Bakın Bay Meister, sizinle çok açık konuşacağım, aslında bunun için getirttim sizi buraya.»

« 'Getirttim' sözü, hiç hoş değil, Bay...»

«Waldorf.» dedi Komiser ve devam etti:

«Bay Meister, Deptford'da geniş bir müşteriki grubu olan,, tanınmış bir avukatsınız. Londra'nın güneyinde, Flandres Lane'li Bay Meister'i tanımayan bir tek hırsız yoktur. Özellikle umutsuz olayları savunmanız ve hayırseverliğinizle ün yapmışsınız...»

Meister bu komplimana teşekkürle karşılık verir gibi başını eğdi. Waldorf devam etti:

«Bir adam hırsızlık yapıyor ve kaçıyor. Sonra tevkif edildiği zaman, ne üzerinde ne de başka yerde çaldıkları bulunamıyor. Siz, onu yalnızca Old Bailey'de savunmakla kalmıyor, adam hapisteyken de akrabalarını himayeniz altına alıyorsunuz.»

«Yalnızca insanlık görevimi yapıyorum. Yoksa bu yüzden, yani bu talihsiz insanlara yardım ettiğim için suçlanıyor muyum? Kötü yola sapan babaların yüzünden, ailelerinin acı çekmesine, aç kalmasına göz mü yumalım?»

Bliss odadan çıkmıştı. Maurice neden gittiğini merak etti.

«Tabii Bay Meister, böyle düşündüğünüze eminim. Bunun için sizi suçlamak aklıma bile gelmez. Buraya sizi getirmemin asıl sebebi bu değil. Haftadan haftaya dağıttığınız paraların nereden geldiğini de soracak değilim. Hatta bazı şahısların, hırsızlarla meslekî yakınlık kurarak, çalman eşyaların yerlerini öğrenebileceğini ya da onlara yataklık edebileceğini de söylemek istemiyorum...»

Avukat, Muavin'in sözünü keserek:

«Buna memnun oldum, Bay Waldorf,» dedi. Kendini tutmaya çalışıyordu. Bu oda çok tehlikeli bir yerdi onun için. «Böyle bir şeyi 'ima' etseydidiniz...»

«Bu konu üzerine ısrar etmeyelim, daha iyi. Paranın nereden geldiğini merak ediyorum, Bay Meister. Bazen, müvekkilinizi parayla desteklemiyorsunuz da, akrabalarını yanınızda işe alıyorsunuz.»

«Bu şekilde de onlara yardım etmeye çalışıyorum.»

«Evet, sözgelişi bir mahkûmun güzel bir kızkardeşi varsa, onu yanınızda çalıştırmak işinize geliyor... Şimdi de böyle bir sekreteriniz var, Bayan Lenley galiba?»

«Evet!»

«Erkek kardeşi, polise yapılan bir ihbar üzerine üç yıl hapis cezası yedi, tarafınızdan yapıldığını sandığımız bir ihbar üzerine!»

Meister omuzlarını silkeli:

«Ben kimseyi ihbar etmedim. Etmiş olsam bile bu bir suç değil, bir vatandaşlık görevidir.»

«İki yıl önce başka bir sekreteriniz vardı, nehirde boğulmuştu...» Avukatın tepkisini görmek için durakladı. «Beni duyuyor musunuz?»

Meister başını salladı:

«Evet duyuyorum ve bu olayı hatırlamak istemiyorum. Olanlara çok üzülmüştüm.»

«Kızın adı Gwenda Milton'du.» Komiser, özellikle tane tane konuşuyordu. «Henry Arthur Milton'un kızkardeşi... Yani Ringer'in...»

Sesinde Meister'in çıkartamadığı bir anlam vardı.

«Şimdiye kadar kayıtlarımıza geçmiş katillerin en akıllı, en tehlikelisi!»

Avukatın yanakları kızarmıştı. Sözü aldı:

«Ve hiç yakalanmayan Bay Waldorf, hiç yakalanmayan.» Bağırır gibi konuşuyordu. «Paris'ten geçeceğini dakikası dakikasına bildiğiniz halde onu yakalayamadınız. İngiltere'nin ve Avustralya'nın en akıllı dedektifleri bile onu yakalayamadı.»

Sesini kontrol etmeye çalıştı. Eski kendine güvenir havasına bürünmüştü yeniden.

«Polisi suçlamak istemiyorum. Vergilerini düzgün ödeyen bir vatandaş olarak, polis örgütümüzle iftihar ederim, ama onu elinizden kaçırmanız da büyük bir hataydı, Bay Waldorf. Bunu hatırlatmak istemiştin yalnızca.»

«Haklısınız, yakalamamız gerekirdi,» dedi Waldorf, sakın bir şekilde. «Ama bu, konumuz dışı birşey, Bay Meister. Ringer kız kardeşini sizin 'himayeniz' altında bıraktı. Parasını da size 'emanet' etti mi, bu belli değil ama, kızkardeşini ettiğini biliyoruz.»

«Ona elimden geldiği kadar iyi davrandım,» dedi Maurice. «Öldüyse kabahat ben de mi? Onu nehre ben mi attım? 'Makul' olun, Bay Waldorf.»

«Peki, niçin intihar etti?»

«Ben nereden bilebilirim? Tanrı şahidim olsun ki, herhangi bir derdi olduğundan bile haberim yoktu.»

«Bu yüzden mi, bir doğum kliniğine yatması için gerekli angajmanları yapmıştınız?»

Meister'in yüzü sarardı.

«Bu büyük bir yalan!»

«Soruşturmada ortaya çıkmaması da büyük bir rastlantı! Merak etmeyin, durumu kimse bilmiyor, Scotland Yard ve... Henry Arthur Milton'dan başka...»

«O nereden bilecek? Avustralya'da öldü.»

Bir sessizlikten sonra Waldorf yeniden konuşmaya başladı:

«Ringer ölmedi. Yaşıyor ve... burada!»

Avukat oturduğu yerden fırladı. Dudakları korkudan bembeyaz kesilmiş, dehşetle Komiser Muavini'ne bakıyordu.

«Ringer burada mı? Ciddi misiniz?»

«Bir daha söyleyeyim: Yaşıyor ve burada.»

«Olamaz! Hakkında idam hükmü var, gelmeye cesaret edemez. Ringer, ha! Beni korkutmak istiyorsunuz, ha! ha!» Gülmeye çalıştı. «Çok şakacısınız, Bay Waldorf.»

«Ringer burada. Sizi 'ikaz' etmek için çağırttım.»

«Beni niçin 'ikaz' ediyorsunuz? Onunla şimdiye kadar hiç karşılaşmadım bile. Beraber gezdiği kızı tanırdım yalnızca. Amerikalı bir kız. O nereye giderse Ringer de peşinden gider. Ringer'i bulmak istiyorsanız, o kızın nerede olduğunu öğrenin.»

«Kız Londra'da ve şu anda bu binanın içinde.»

«Burada mı? Ringer buraya girmeye cesaret edemez.» Sonra anî bir kızgınlıkla: «Eğer Ringer in Londra'da olduğunu biliyorsanız niçin yakalamıyorsunuz? Onun bir manyak olduğunu bildiğiniz halde niçin tedbir alıp, insanları korumuyorsunuz, niçin beni korumuyorsunuz? Onunla bağlantı kuramaz mısınız? Benim, kızkardeşi hakkında birşey bilmediğimi, ona bir baba sevgisiyle baktığımı söyleyemez misiniz?» Alan'a döndü: «Wembury, kızın ölümüyle bir ilgim olmadığını biliyorsunuz, değil mi?»

«Ben hiçbir şey bilmiyorum,» dedi detektif, soğuk bir ifadeyle. «Tek bildiğim, eğer Mary Lenley'ye birşey olursa, seni...»

«Beni tehdit edemezsiniz.» diye bağırdı Meister, dudakları titriyordu. «Bütün söyledikleriniz yalan, hepsi saçma. Ringer yaşıyormuş!» gülmeye çalıştı«Sanki yaşasa benim haberim olmaz mıydı sanıyorsunuz? Deptford'da kuş uçsa haberim olur. Kim söyledi onun hayatta olduğunu?»

«Meister, ben sizi 'ikaz' ettim,» dedi Waldorf, bir zile basarken. «Bundan sonra evinizi göz hapsine alacağız. Pencerelerinize demir parmaklık taktırın, karanlık bastıktan sonra evinize kimseyi almayın ve yanınızda bir polis muhafız olmadan geceleri sokağa çıkmayın.»

Başmüfettiş Bliss içeri girdi.

«Bliss, sanırım Bay Meister'in korunmaya ihtiyacı var. Sizi bu işle görevlendiriyorum. Kendisine gereken ilgiyi gösterin.»

Detektif, koyu renk gözlerim ayağa kalkan Avukata dikmişti.

«Onu yakaladığınız gün, Polis Yetimlerini Koruma Derneği'ne bin sterlin yardım edeceğim.» dedi Maurice.

«Sizin paranıza ihtiyacımız yok, Bay Meister, Söyleyeceklerim bu kadar, güle güle.»

Meister kapıya doğru yürüdü.

«Bir gün bu yaptıklarınıza pişman olacaksınız, Bay Waldorf.»

Bastonunu unutmuştu. Bliss onu eline aldı, gevşek sapım sağa sola oynatıp çekti, pırıl pırıl bir çelik kılıcı Meister'e doğru sallayarak:

«Kendinizi korumak için güzel tedbirleriniz varmış, Avukat Bey,» dedi.

Meister odadan çıkarken ona dik dik baktı. Birşeyden kaçıyormuş gibi hızla yürüyerek binadan fırladı. Ringer'in Londra'ya dönmesi imkânsızdı. Kötü bir sürprizdi bu. Henry Arthur Milton buralardaydı demek! Bu şehirde, şu ya da bu adam kılığında... Arabaya doğru giderken çevresindekilerin yüzlerine dikkatle baktı.

«Kötü birşey mi oldu Maurice?» dedi Mary, onu karşılarken:

«Hayır, yok birşey, kötü ne olabilir ki?» Sesi boğuk çıkıyordu, normal değildi. Bakışları şaşkın ve acayıpti. Konuşurken başını sinirli sinirli sağa sola çeviriyordu. Şu karşıdan gelen eli şemsiyeli adam da kimdi? Ringer olamaz mıydı? Şu satıcı, elinde kibrit dolu kutularla kaldırımda yürüyen şu satıcı, o olamaz mıydı? Tam Ringer'e göre bir kıyafet! Bliss? Onu daha önce nerede görmüştü? Sesi de yabancı gelmemiştii hiç. Beynini çatlatırcasına düşündü, hatırlamaya çalıştı, ama nafile...

«Neyin var Maurice?»

Boş gözlerle kıza baktı.

«Mary, eve dönelim hemen.»

«Deptford'a mı gidelim? »

«Evet, Deptford'a.»

Kız, şoföre 'talimat' verip adama döndü:

«Neler oldu, Maurice?»

«Beni korkutmaya çalıştılar. Çeşitli yalanlarla Maurice Meister'i korkutacaklarını, rahatsız edeceklerini sandılar. Polis memurlarını bilirsin...»

Yüzü değişir gibi oldu.

«Bliss denilen o adam da oradaydı. Onu bir yerden tanıyorum, ama nereden olduğunu hatırlamıyorum. Wembury onun hakkında sana birşey söyledi mi?»

Kız başını salladı:

«Bütün hepsini sana anlatmıştım Maurice. Başka birşey söylemedi.»

«Bliss!» diye homurdandı. «Sakallı detektif olur mu hiç?» Üstelik Amerika'dan gelmiş... Hackitt'i gördün mü?»

«Senden on dakika önce çıkıp bir otobüse bindi.»

Adam rahatlamış gibi içini çekti:

«Keşke onu görseydim. Neler sordular çok merak ediyorum. Şimdi anladım ki, onu büsbütün başka birşey için buraya getirttiler. Hilekâr herifler. Ne yapmak istediklerim hiç belli etmiyorlar.

Hepsi de doğuştan yalancı.»

Cebinden küçük bir altın kutu çıkardı. Mary onun zaman zaman yaptığı bu işi görmezlikten geliyordu. Bir tutam tozu burnuna çekti, mendiliyle yüzünü sildi. Az sonra değışmiş, eski sakin durumuna kavuşmuştu. Kız, gün geçtikçe küçük kutudaki tozun doz ve miktarının arttığından habersizdi.

«Wembury de beni tehdit etti.»

«Olamaz Maurice! Alan mı seni tehdit etti?»

«Evet. Neden tehdit ettiğini söylemedi. Gwenda Milton olayım açmak için işine gelmiyordu. Ama ben ona, aldırış bile etmedim. Ha, az kalsın unutuyordum. Sana söz verdiğim şeyi sordum: Johnny' nin isyanla bir ilgisi yokmuş.»

Kız, bu habere o kadar sevinmişti ki, doğruluğundan kuşkulananmak aklına bile gelmedi. Scotland Yard'ın, herhangi bir hapisanede olup bitenlerden Turfam Bakanlığı kadar habersiz olduğunu bilmiyordu. Maurice ise, ilâcın etkisi altındayken zevk içinde rahatça yalan söyleyebilirdi.

«Hiçbir şekilde olaya katılmamış, işin elebaşısı başka bir adammış, adını da söylediler ama, şimdi unuttum.» Yeniden eski şefkatli havasına girmişti. «Şu hırsızlık olayından sonra Malpas Mansions'da kalman hiç hoşuma gitmiyor. Johnny de olsaydı, aynı şeyi söylerdi herhalde. Başına birşey gebrse, beni hiçbir zaman affetmez.»

«Ama nereye gidebilirim ki, Maurice?»

Avukat gülümsedi.

«Benim evime gelebilirsin. Odayı temizletip, sana uygun duruma getirteceğim, istersen bir de hizmetçi kıl...»

«Hayır Maurice, olmaz, imkânsız bu! Hırsızlık olayı beni korkutmadı, hiç kimsenin bana zarar vermek niyetinde olduğunu sanmıyorum. Malpas Mansions'da oturacağım. Çok sıkılır, huzursuz olursam, yine başka yerde oda filan tutarım.»

«Sevgili Mary,» diye, adam sitem etmek istedi.

«Kararım kesin Maurice,» dedi kız.

«Nasıl istersen. Bekâr olduğumdan, evime gelmen için fazla ısrar edemiyorum.»

■

DR. LOMOND, Komiser Muavini'nin odasına girdi.

«Rahatsız etmeyeyim?» dedi.

«Buyrun Doktor, hoşgeldiniz.»

«Teşekkür ederim. Merhaba beyler.»

Ve uzatılan sandalyeye oturdu. Tam karşısında Alan duruyordu, Doktor ona bakarak:

«Hiç Wembury'nin kulaklarına dikkat ettiniz mi, efendim?» dedi. «Tipik canî kulakları! Çenesine de bakarsanız, tehlikeli bir tip olduğunu görürsünüz. Hiç cinayet işlediniz mi, Bay

Wembury?»

«Henüz işlemedim,» diyen Alan, güldü.

Doktorun, sigarasını sarıp bitirmesini sabırla bekleyen Komiser Muavini araya girdi:

«Sizinle konuşmak istiyordum Bay Lomond.»

«Bir kadın hakkında mı?»

«Evet, bir kadın hakkında ama, nereden bildiniz?»

«Bu bendeki tek hayvanca duygu. Başka bakımlardan normal bir insanımdır.»

Bliss merakla onu dinliyordu:

«Hayvanca mı? Telepati duygusunun tamamen zekâyla ilgili olduğunu duymuştum, Amerika'da.»

«Amerika'da anlamını bilmeden herkes çok şey söyler. Telepati büsbütün hayvanlara özgü bir duygudur. Şu sözünü ettiğiniz hanım için ne yapmamı istiyorsunuz, Bay Waldorf?»

«Kocası hakkında birşeyler öğrenmeye çalışın, Doktor.»

Lomond gözlerini kırptırdı.

«Kadınların kocaları hakkında pek fazla bilgileri olmaz.»

«Onun, bir kocası olduğunu sanmıyorum,» dedi Bliss.

«O zaman iş değişir. Kadınlar başka kocaları daha iyi tanırlar çünkü. Kim bu hanım?»

«Cora Ann Milton, kızlık adı Cora Ann Barford.»

«Çok ilgi çekici. Birkaç ay önce bu adı çok duymuştum.»

Bliss söze karıştı:

«Eğer bana ihtiyacınız yoksa, gidebilir miyim? Yapılacak önemli işlerim var.» Kapıya doğru ilerlerken Doktor'a döndü: «Tam size göre bir iş Doktor; yardımlarınızla, Ringer'i bir haftaya kalmaz yakalarız herhalde.»

«Belli olmaz,» dedi Doktor. Kahkahasını Bliss koridorun sonuna kadar duydu.

Komiser Muavini bir dosyayı açıp Lomond'a, Ringer'in hikâyesini anlatmaya başladı:

«Bu adamın, sizin gibi bir antropolog için çok ilgi çekici olduğunu sanırım. Hiçbir zaman yakalayamadığımızı önceden söyleyeyim. Tehlikeli bir katildir ve işlediği cinayetlerden hiçbirini maddi bir kazanç sağlamak için yapmamıştır. Harp yıllarında, Hava Kuvvetlerinde subay olarak çalışıyordu. Yalnızlığı seven bir insandı ve bir tek arkadaşı vardı.

O genç adam da, bir albayın kendisini —haksız yere— korkaklıkla suçlaması üzerine intihar etti. Harbin bitmesinden üç ay sonra Albay Chafferis Wisman, öldürüldü. Katilin Ringer olduğuna inanıyorduk, ama o ortadan kayboldu. Harbin bitmesinden önce, terhis olmayı beklemeden yok olmuştu.»

«Bir îskoçyalı olsaydı, böyle yapmazdı.»

«Elimizde bir tane bile fotoğrafı yok,» diye devam etti Waldorf. Yalnızca Seattle ile

Vancouver arasında çalışan bir gemideki garsonun yaptığı bir resmi var, o kadar. Milton, o gemide evlenmişti, Amerikan polisinden kaçan bir kızla. Kız, bir dans salonunda kendisine sarkıntılık eden bir adamı öldürmekle suçlanıyordu. Vancouver'e varır varmaz yakalanacağını bildiğinden, Milton'u razı edip, gemideki bir rahip aracılığıyla nikâhlarını kıydırdı. Böylece, İngiliz vatandaşlığına geçen kız yakasını kurtarmış oldu.»

Waldorf soluk almak için biraz duraklayıp, sonra anlatmaya devam etti:

«Ringer, bir süre sonra Güney Amerika'da kirli işler çeviren bir şebekenin reisi Oberzohn'u öldürdü. Tefeci Attaman'ı öldürenin de o olduğunu biliyoruz. Meister, cinayet işlendiği sırada ordaydı. Attaman olayından sonra Ringer, kızkardeşi Gwenda Milton'u, Meister'e emanet edip kaçtı. Aslında Meister bize, onun yaptıkları hakkında bilgi veriyordu. Dolayısıyla, Ringer ile temasımızı kaybettik.»

Lomond sandalyesini masaya biraz daha yaklaştırdı.

«Çok ilginç doğrusu.»

«Onun, sekiz ay kadar önce Avustralya'da olduğunu rastlantıyla öğrenebildik. Aldığımız bilgilere göre de şimdi İngiltere'ye dönmüş bulunuyor. Eğer geri döndüyse, tek bir amaç için döndü demektir: Meister'le hesaplaşmak! Maurice, onun avukatıydı çünkü ve Gwenda Milton'la geziyordu. Sonradan kız intihar etti, Meister'in yüzünden...»

«Bir resmi olduğunu söylemişsiniz, Ringer'in.»

Waldorf, kurşunkalemle yapılmış bir eskizi Doktor'a verdi.

Lomond yutkundu:

«Şaka mı ediyorsunuz? Ben bu adamı tanıyorum.»

«Ne!»

«Bu komik sakal, bu zayıf yüz, bu oldukça güzel gözler... Aman Allahım!»

«Bu adamı gerçekten tanıyor musunuz? Olamaz!»

«Tanıyorum denmez ama, karşılaştım onunla.»

«Nerede, Londra’da mı?»

Lomond başını salladı.

«Hayır, Port Sait’te, sekiz ay önce. Bombay’dan dönerken birkaç gün bu şehirde kalmıştım. Eski mahallelerden birinde çok rahatsız ve yoksul bir Avrupalının yaşadığını duydum. Görmeye gittiğimde, gerçekten son derece hasta bir adamla karşılaştım. Durumu o kadar kötüydü ki, ‘herhalde ölür’ dediğimi hatırlıyorum.»

«O Avrupalının, bu resimdeki adam olduğuna emin misiniz?»

«Bir bilimadamı, aslında hiçbir şeyden emin değildir.»

«Neydi o adamın adı?»

«Bilmiyorum. Avustralya’dan gelen bir gemiden indiğini söylemişlerdi yalnızca.»

«Tamam efendim, bu bizim aradığımız adam,» dedi Alan, heyecanla.

«Hastanız sonradan iyileşti mi, Doktor?»

«Onu da bilmiyorum. İlk gördüğümde çok fenaydı, durmadan sayıklıyordu. Cora Ann adını da orada duydum. İkinci gidişimde tedaviye devam ettim. Sonra, bir gece ortadan kaybolduğunu söylediler, ben de onu bir daha göremedim. Belki hastalıktan öldü, belki öldürüldü, bilemiyorum. Ringer’in bu adam olması bence uzak bir ihtimal.»

«Olabilir Doktor, olmayabilir de. Onun şimdilik hayatta olduğunu sanıyoruz, işte bize bu noktada yardım edebilirsiniz. Onun nerede olduğunu bilen tek bir insan var, o da Bayan Milton.»

«Yani, Cora Ann.»

«Doktor, sizden bu kadını konuşturmanızı istiyorum. Mümkün olan her şeyi öğrenmeliyiz. Kızı getirin, Wembury.»

Alan dışarıya çıktıktan sonra, dosyadan başka bir kâğıt çıkartarak Doktor’a uzattı.

«Burada kızın seyahatleri hakkında çok etraflı bilgiler var, işinize yarar. Üç hafta önce bir İngiliz pasaportuyla memlekete girdi, Marlton otelinde kalıyor.»

Lomond gözlüklerini düzelterek elindeki kâğıdı okumaya başladı.

«Cenova’dan gelmiş, İngiliz pasaportu var demiştiniz değil mi? Evli olduğuna emin misiniz?»

«Evet, bu konuda kuşkumuz yok. Gemide evlendiler, ama beraberlikleri ancak bir hafta sürdü.»

«Bir hafta mı? Öyleyse kadın hâlâ onu seviyor olabilir. Mısır’da karşılaştığım adam Ringer

ise, bu kadın hakkında epeyce bilgim var. Durmadan sayıkladığı için çok şeyler duydum. Onları hatırlayabilsem... Cora Ann... Cora Ann... Tamam, buldum galiba: Orkideler!»

O sırada Cora Ann içeriye girdi. Elbiseleri çok güzel ve çok pahalıydı. Elinde sigarasıyla biraz duraklayarak, herkesi teker teker süzdü.

«Günaydın, Bayan Milton,» dedi Komiser Muavini ayağa kalkarak. «Bir arkadaşımız sizinle konuşmak istediği için rahatsız ettik.»

«Ne güzel fikir! Ben de konuşacak birini arıyordum.» Wembury'ye dönerek gülümsedi. «Söyleyin bakalım. Sözgelisi... Londra'daki en tutulan sahne oyunu hangisi bugünlerde. Çoğunu New York'ta seyrettim, ama aradan o kadar zaman geçti ki.»

«Londra'daki en güzel oyun...» dedi, Lomond. «Scotland Yard'dadır, Bayan Milton. Müziksiz bir melodram! Başkadın rolünde de siz varsınız!»

Kadın ona ilk defa bakıyordu.

«Çok hoş! Başerkek oyuncu kim peki?»

«Şu anda benim,» dedi İskoçyalı, neşeyle. «Son zamanlarda Londra'dan sık sık ayrıldınız galiba, Bayan Milton, adınız Bayan Milton'du değil mi?»

«Evet.»

«Dışarda mıydınız?»

«Ben hep dışardaydım.»

«Kocanızı nasıl bıraktınız?»

Kız artık gülmüyordu.

«Bana bakın Wembury, kim bu adam?» dedi.

«Dr. Lomond. Kendisi adlî tabiptir, 'R' Bölümünden.»

Konuşmaya başladığında yine eski şakacılığına bürünmüştü:

«Demeyin!» Doktora dönerek: «Belki bilmiyorsunuz ama, kocamı yıllardır görmedim ve artık göremeyeceğim. Gazetelerde okuduğunuzu sanıyorum. Zavallı Arthur, Sidney limanında boğuldu.»

Doktor onun elbisesini işaret etti:

«Matemde olduğunuzu farketmiştim zaten.»

Kız şaşırdı, kendine güvenini kaybeder gibi olmuştu.

«Bana bakın, bu tip konuşmalar hiç hoşuma gitmez, kendinizi toparlayın.»

«Bildiğim tek konuşma tarzı budur.» Gülümsüyordu. «Bayan Milton, bu acı konuya yeniden döneceğiz o halde...»

«Sizi çok üzecekse dönmeyin.»

«Kocanız, memleketi üç ya da dört yıl önce terketti. Onu en son ne zaman gördünüz?»

Cora Ann soğukkanlı olmaya çalışıyordu. Bu soruya karşılık vermedi. Karşısındaki adamın

küçümsenmeyecek kadar zeki olduğunu farketmişti.

«Ondan üç ay sonra siz de Sidney’e gittiniz,» diye, Waldorf’un verdiği kâğıda bakarak devam etti. «Harbour Oteli, 36 numaraya, Bayan Jackson adıyla yerleştiniz. Bu arada da kocanızla bağlantı kurmuştunuz.»

«Bu çok güzel bir hikâye. Size, onu görmediğimi söyledim sanırım.»

«Olabilir, belki de gerçekten görmediniz. Belki telefon etmiştir, siz de ona randevu vermişsinizdir. Bunu bilemem tabii.» Durakladı. Cora Ann sesini çıkarmadı. «Sizi izlemiş olmalarından korkuyordu. Polisin sizin aracınızla onu yakalayacağından korkuyordu, değil mi Bayan Milton? Bunu söylemekten niçin kaçmıyorsunuz?»

«Korkmak mı?» Kadın tükürür gibi konuşmuştu. «Bunu da nereden çıkardınız? Arthur Milton’u kimse korkutamadı Doktor, bundan sonra da korkutamaz, çünkü öldü artık!»

«Öyleyse onu diriltelim, kabul mü?» Parmağım havaya doğru kaldırdı, «Ey, Henry Arthur Milton, evlenme yıldönümünde başka bir kadınla, Melbourne’dan ‘Themistocles’ gemisiyle ayrılan Henry Arthur Milton, buraya gel!»

O ana kadar soğukkanlılığını kaybetmemiş olan Cora Ann, geminin adını duyunca irkildi, bu sözlere çok kızmıştı, ayağa fırladı.

«Yalan! Hiçbir zaman başka bir kadın olmadı.» Kendini toparlamaya çalıştı ve güldü. «Beni kandırdınız Doktor. Size böyle bağırıp çağırmamam gerekir aslında. Hiçbir şey bilmiyorum. Söyleyeceklerim de bu kadar. Sorularınıza karşılık vermek zorunda değilim. Yasaları biliyorum, beni zorlayamazsınız, iyi günler, beyler!»

Kapıya doğru ilerledi. Wembury, eli kapının tokmağında, açmak için emir bekliyordu.

«Bayan Milton için kapıyı açın dedi, Lomond ve masum bir ifadeyle ekledi: «Adınız Bayar Milton’ du, değil mi?»

Bu söz üzerine kız döndü ve üstüne doğru yürüdü.

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Son günlerde çok popüler olan artistik bir evlenme olabilir bu sizinki.»

«Belki kendi alanınızda büyük bir doktor olabilirsiniz ama, bu sefer yanlış teşhis koydunuz.»

«Gerçekten, tam anlamıyla evlendiniz mi?» diye, Doktor ısrar etti.

«Evet, evlendik. Önce gemide bir rahip bizi evlendirdi, sonra Deptford’da, St. Paul kilisesinde yeniden nikâhımız kıyıldı, bunda da artistik hiçbir taraf yoktu.»

Doktor kuşkuyla ona baktı.

«Yalancıların ve evli adamların hafızası zayıf olur, size sevdiğiniz orkideleri göndermeyi unuttu ama!..»

Bu adam onu çok korkutuyor ve çok kızdırıyordu.

«Ne demek istiyorsunuz?» diye, öfkeyle sordu.

«Evlenme yıldönümünüzde hep orkide gönderirdi değil mi? Şimdiye kadar da bunu hiç ihmal

etmemişti, ta ki bu yıla kadar... Bu yıl niçin ndermedi acaba? Belki unuttu ya da orkideleri başkası için kullanmayı uygun buldu.»

Kız ona biraz daha yaklaşarak, müthiş bir hiddetle bağırdı:

«Siz, yle sanıp durun. Tam size göre bir düşünce bu zaten. şunu da unutmayın ki, Arthur benden başka kimseyi sevmezdi. Onu zen tek şey, ayrı yaşamak zorunda kalışımızdı. Bunu yapmak için kendini rahatlıkla tehlikeye atardı, bir keresinde, beni görmek için Collins caddesine, polislerin kaynaşmasına bile aldırmadan gelmişti.»

«Collins caddesine geldiğine göre, o da Meıbourne'daydı yleyse, ama yine de orkide göndermemesi tuhaf değil mi?»

«Orkideymiş! Orkideden bana ne? Onların gelmediğini görünce...» birden sustu.

«Avustralya'yı terkettiğini anladınız değil mi? Onun için de hemen İngiltere'ye geldiniz. Onu çok seviyorsunuz galiba?»

«Ondan çok hoşlanırım,» dedi Cora. Çantasını alarak kapıya doğru yürüdü, başıyla Komiser Muavinini selâmladı. «Hepsi bu kadar mı, Bay Waldorf?»

«İstediğiniz an gitmekte serbestsiniz,» dedi Waldorf.

«Güzel. şu halde allahaısmarladık!»

«Aşkın gözü krdr...»

Kızın nefret ettiği bu ses, onu yine kapıda yakalamıştı. «Ona rastladınız ve tanımadınız! Gpegndz, Collins caddesinde elini kolunu sallayacak kadar iyi kıyafet değiştirebileceğine bizi inandırmak istiyorsunuz herhalde; hayır Cora Ann, hayır. Bu imkânsız birşey!»

Kız neredeyse kendini kaybedecekti, hiddetten bütün vücudu titriyordu.

«Yalnızca Collins caddesinde değil, cam isterse

Regent'da bile dolaşır. İsterse Scotland Yard'ınıza bile girer. Bütün kapıları nbetilerle doldursanız bile, istedikten sonra rahatlıkla girer de çıkar da. Siz daha gln, gln bakalım! Bunu yapar o, isterse yapar!»

Odaya Bliss girmişti. Kız, doktorun omuzlan üzerinden onu grebiyordu. Alan Wembury, kızın nereye baktığım farketmedi, ama bayılacağım anladı ve onu, yere düşmeden tam zamanında tutabildi.

ALTINCI BÖLÜM

MARY, patronu Maurice Meister'den herhangi bir tehlikenin geleceğine hiçbir zaman ihtimal vermiyordu. Çok eskilere dayanan arkadaşlıkları ve ilişkileri son zamanlarda değişmiş olmasına rağmen, Mary onun, kendisini her görüşte heyecanlandığını, kalbinin daha hızlı attığını farketmemişti. st kattaki odayı kendisine 'tahsis' etmek istemesini, her şeye rağmen yine de onun iyiliğine bağlamış, ama bu durumu, hürriyetini kısıtlayabileceğim düşünerek kabul etmek istememişti. Aslında bu duygunun gerisinde, büsbütün bir erkeğin hkimiyeti altına girmek tepkisi yatıyordu. Ki şimdilik buna hazır değildi... Scotland Yard'daki görüşmeden iki gün sonra,

Mary bir sabah işe geldiğinde, pencerelerle uğraşan bir sürü işçiyle karşılaştı.

«Demir parmaklık takıyoruz, Bayan,» dedi bir tanesi. «Gürültümüzden rahatsız olmayacağınızı tahmin ederim.»

«Rahatsız olursam başka bir yerde de işime devam edebilirim.»

Niçin takılıyordu bu parmaklıklar? Bulundukları semt, kötü ünüyle tanınmıştı ama, Meister'in bundan rahatsız olduğunu hiç duymamıştı.

ilk fırsatta, bu tedbirlerin sebebini Meister'e sordu.

«Kötü karakterli insanların girmesini önlemek için,» dedi Avukat. «Onların kapıdan gelmelerini tercih ederim.»

Yaptığı bu ufak şaka hoşuna gitmişti. Durumuna bakılırsa, yine cebindeki tozun etkisinde olduğu anlaşıyordu.

«Geceleri ev çok ıssız oluyor, Mary. Tek başına kalmış bir adam için yalnızlığın ne olduğunu bilemezsin.»

«Geceleri daha sık dışarıya çıkmayı denesene.»

Başını salladı.

«Şu sıralarda böyle şeyler yapmak istemiyorum. Yanımda biri olsa kendimi daha iyi duyacağıma eminim. Sevgili Mary, bazı gecelerini burada geçirirsen sana minnettar kalırım.»

Belki de alacağı karşılığı biliyordu.

«Özür dilerim Maurice, böyle birşeyi istemiyorum. Bizim için yaptığın o kadar iyilikten sonra, seninle böyle konuşmam belki nankörlük olacak ama, istediğin imkânsız birşey.»

«Bir gece akşam yemeğine gel, bir dene bunu. Belki seni sıkmam. Şimdiye kadar duyduğun en güzel sonatı çalarım. Elimden geldiği kadar seni eğlendiririm. Bir gece olsun gelemey misin?»

Gelememesi için hiçbir sebep yoktu ama, durakladı yine de.

«Bir düşüneyim,» dedi.

O gün öğleden sonra yeni bir olay geldi. Sarhoş araba kullanırken yakalanan bir sürücü, davasına bakılmasını istiyordu. Mary evine gitmeye hazırlanırken Avukat, müvekkilinin hapisane ziyaretinden döndü.

«Biraz daha kalır mısın, Mary? Dr. Lomond'a bir mektup yazdırmak istiyordum. Bizim müşteriyi o muayene edip sarhoşluğunu onaylamış. Şimdi adamın kendi doktorunu çağırıp muayeneyi yeniden yaptıracağım. Lomond'un da orada bulunması gerekir.»

Mektubu dikte etti, kız daktiloya çektikten sonra, imzalaması için ona getirdi.

«Bunu Lomond'a nasıl göndermeli acaba?» Kıza baktı. «Geçerken ona uğrayıp mektubu bırakmanı senden rica edebilir miyim?» Shardeloes yolunda bir pansiyonda kalıyor.»

«Memnuniyetle götürürüm. Kendisiyle yeniden karşılaşmak hoşuma gider.»

«Yemden mi? Daha önce nerede karşılaştın onunla?»

Scotland Yard'ın kapısındaki kısa konuşmalarını anlattı, kız. Meister dudağını ısırdı.

«İhtiyar bir şeytan o. Eminim ki bütün Scotland Yard'dakilerin toplamından daha akıllıdır. Bu adamı, bu sefer olsun alt edebilirsem hayatımın en mutlu anını yaşayacağım.

■

DR. LOMOND karanlık bir sokakta, karanlık bir evde oturuyordu. Kapıyı açan pansiyoncu kadın, Mary'yi içeri almak istemedi.

«Doktor şimdi geldi, herhalde yorgundur, sizi görebileceğini sanmıyorum, Bayan!» dedi.

«Onu muhakkak görmeliyim. Adım Mary Lenley. Lütfen sorar mısınız?»

Kadın içeri girip kaybolduktan az sonra geldi ve kızı içeriye aldı. Viktorya stili eşyalarla döşeli bir odaya girdiler. Doktor, rahatsız olduğu uzaktan bile belli olan, son derece kaba bir sandalyede oturuyordu. Metal çerçeveli gözlükleri burnunun ucunda, dizleri üzerinde açık duran bir kitabı okuyordu. Kız içeri girince kitabını kapatarak ayağa kalktı.

«Hoş geldiniz, sevgili kızım. Hangi rüzgâr attı sizi buralara?»

Uzatılan mektubu açıp okudu.

«Ah... Meister'den... Sarhoş sürücü hakkında, Birşey ispat edemeyecek ama. Adam o derece sarhoş ki, Harley caddesindeki bütün doktorlar gelse onu ayıltamaz. Pekâlâ!»

Mektubu katlayıp cebine soktu. Gözlüklerinin üzerinden kıza bakarak:

«Meister size habercilik görevi verdi, öyle mi?' Oturmaz mısınız, Bayan Lenley »

«Teşekkür ederim Doktor, bir an önce evime gitsem iyi olacak. Vakit hayli ilerledi.»

«Haklısınız, Deptford bir genç kız için tehlikeli sayılır.»

Doktora söylemek de nereden aklına geldi, bilmiyordu. Konuştuğunu farkedinceye kadar hırsızlık hikâyesinin yarısını ona anlatmıştı bile.

«Başmüfettiş Bliss mi? Alan bu olaydan bana söz etmişti galiba, öyle hatırlıyorum. Size birşey söyleyeceğim, Bayan Lenley. Bliss'in, evinize niçin girdiğini merak ediyorsunuz değil mi? Ben de ediyorum ve ben de sizin gibi bunun sebebini bilmiyorum. Ama bir psikolog olarak da, mantığa uygun ihtimalleri değişik, şahsî davranışlara eşit tutarım. Bu söylediğim size Çince gibi gelmiştir herhalde. Bakın, demek istediğim şu: Bliss evinize girdi, çünkü aradığı birşeyi orada bulacağını sanıyordu ve bir polis, arzu ettiği birşeyi yapmak için aklınıza gelmeyecek tehlikeleri göze alabilir. Şimdi anladınız mı?»

«Evet.»

«Kaybolduğunu farkettiğiniz birşey var mı?»

«Yalnızca bir zarf, bana ait olmayan bir zarf. Bayan Milton geldiği zaman unutmuştu, ben de sonradan bulmuş ve saklamıştım. Bir tek onu çaldılar.»

Adam çenesini kaşdı...

«Bliss, zarfın nerede olduğunu bilebilir miydi? Bilse bile kendini tehükeye atıp, onu çalmaya kalkar mıydı? Çalmış olsa bile, o mektuptan ne öğreneceğini sanıyordu?» Başını sallayarak devam etti: «Esrarengiz bir hadise bu, Bayan Lenley. Çözümünü zamana bırakmaktan başka bir şey yapamayız şu anda.

Kızı kapıya kadar geçirdi ve karanlık sokakta gözden kayboluncaya kadar da arkasından baktı.

■

SCOTLAND YARD'a gittiğinden beri Maurice çok değişmişti. Çok içiyor, viski şişesin masasmdan hiç uzaklaştırmıyordu. Sabahlan kalkıp, kahvaltıdan hemen sonra piyanonun başına geçiyor, her şeyi unutmuşçasına, ustalıkla, çalıyor, çalıyordu... Mary, onun bu anlarda hiçbir şey duymadığını, hiçbir şey görmediğini farketmişti. Hackitt'le beraber uzun uzun onu seyrediyorlar, birşey sormak gerektiğinde, akla yakın bir karşılık alabilmek için, büyük bir sabırla, kendine gelmesini bekliyorlardı.

Maurice, çevresinde olup bitenlerden korkmaya başlamıştı. En ufak bir ses onu ürkütüyor, beklemediği bir anda kapı açılırsa paniğe kapılıyordu. Geceleri evde kalan Hackitt, onun ne kadar çok içtiği, ne kadar çok 'toz' aldığı hakkında garip hikâyeler anlatmaya başlamıştı.

Alan, Flanders Lane karakolundaki odasında uyuklarken, bir gece sabaha karşı telefon çaldı. Santraldaki çavuş bağırarak:

«Sizi arıyorlar, efendim,» dedi.

Telefon eden Hackitt'ti.

«Şey... patron için aradım sizi... Nesi var bilmiyorum. Sabah üçten beri odasında bağırıp duruyor. Bir doktor getirebilir misiniz, Bay Wembury?»

«Nesi var dedin?»

Alan iyice uyanamamıştı.

«Bilmiyorum, yatak odasında deliler gibi bağırıp çılgık atıyor. Kapı da kilitli.»

«Peki, geliyorum.»

Lomond o gece bir iş için geç saatlara kadar karakolda çalışmış ve Alan gibi, o da evine gitmemişti. Doktor'u bulup Hackitt'in sözlerini tekrarladı.

«İçkiden de olabilir, uyuşturucu maddeden de,» dedi Doktor, eldivenlerini giyerken. «Gidip bir bakalım.»

Wembury, onbeş dakika sonra dış kapının ziline basıyordu. Hackitt hemen kapıyı açtı. Yüzünde gerçekten korkmuş bir adamın ifadesi vardı.

«Bu da yeni moda mı, Sam?» dedi Wembury, sertçe. «Bölüm adlî tabibini çağıracağına, Meister'ı kendi doktoruna haber veremez miydin?»

Hackitt, bunun gereksiz bir soru olduğunu dişündüyse de belli etmedi.

«Doktorunun kim olduğunu bilmiyordum. Durumu o kadar kötüydü ki akhma ilk siz geldiniz.»

«Teşekkür ederiz,» dedi Lomond. «Şimdi göster bakahm, şu çığırtnkan neredeymiş.»

Sam başıyla yukarıyı işaret etti:

«Orada, efendim.»

Lomond bir an merdivenlerden yukarı baktı ve hızla tırmanmaya başladı.

Wembury'yle Hackitt aşağıda kalmışlardı.

«Ölürse senden kuşulanırız, diye korktun değil mi, Sam? Senin gibi kötü tanınmış birisi için iyi olmazdı.»

Masanın üzerindeki gümüş tepsilerden birini aldı, Meister'in güzel gümüşleri vardı doğrusu. Sam merakla ona baktı:

«Bayağı ağır, değil mi?» dedi, profesyonel bir ilgiyle, «iyi para eder herhalde. Bu yüzden bana ne kadar verirler dersiniz?»

«En az üç yıl.»

Sam başını çevirdi, konuyu değiştirdi:

«Bay Wembury, Bliss sizin mıntikanızda niçin dolaşıyor?»

«Bliss mi? Bilmem. Dolaşanın o olduğuna emin misin?»

«Soytarıyı nerede görsem tanırım. Hep buralarda dolaşırken görüyorum. Dün de yukarıda saklanırken enseledim onu.»

«Bliss'i mi enseledin?»

Çok ciddi bir ifadeyle karşılık verdi:

«Bliss'i ya! 'Ne işin var burada' dedim.»

Alan çok şaşırmıştı.

«Atıyorsun!» dedi.

«Siz bilirsiniz,» deyip sustu Sam da. Çok bozulmuştu.

Merdivenlerden Doktor'un ayak sesleri geliyordu. Az sonra kendisi göründü.

«Nesi varmış, Doktor?»

Lomond masamn üzerindeki sürahiyi alıp kokladı. Wembury onu göstererek:

«Bu zehir mi bağırtıyormuş onu?»

«Bunun içindeki zehir değil dostum, halis Skoç

viskisi. Onu bağırtan asıl sebep de başka, Wembury. Görünmeyen bir kutudan bir tutam toz alıp burnuna çekti. Kokain bu dediğim. Meister'in camna okuyan toz.»

Çevresine bakındı.

«Ofis olarak ilginç bir yer, değil mi?...»

«Evet, pek fazla ilginç... Arada bir ,aynı şekilde ilginç olaylar da oluyor burada.» Şam'a dönerek, «Parmaklıkları taktılar mı?»

«Evet efendim; taktılar ama, neden taktıklarım anlamadım.»

«Ringer'in eve girmesine engel olmak için.»

Sam'ın yüzü görülecek haldeydi.

«Ringer!» derken yutkundu. «Bu parmaklıklar onun için mi takıldı şimdi? Ben de, niye geceleri kalmam için bu kadar ısrar ediyor diye düşünüyordum. Şimdi gözüm açıldı. Ben bu işten ayrılıyorum.»

Lomond, merakla adama baktı.

«Ringer'den korkuyor musun?»

«Bin sterlin verseniz, bu evde bir gece daha kalmam.»

«Biraz bizi yalnız bırak, Hackitt,» dedi Doktor Adamın odadan çıkmasını bekledi.

«Yukarı gel de Meister'in durumunu gör.»

Alan onu izleyip merdivenlerden çıktı. Kapıyı açıp içeri baktılar.

«Merak etme, yaşıyor. »

Alan onu seyrederken, bu işin sonunda çıkabilecek kötü olayların yalnızca Maurice Meister'i değil, aynı zamanda başkalarını da etkileyebileceğini hissetti. Sözgelisi Mary'yi!

■

SABAH yediye doğru Alan aşağı indi. Sam, yeşil önlüğünü takmış, elinde bir kova, bir de be parçasıyla camları siliyordu.

«Patron nasıl, efendim?»

Alan karşılık vermedi. Esrarengiz kapının önünde durmuş, yakından inceliyordu.

«Bu kapı nereye açılıyor?»

Sam, bilmiyorum gibilerden başını salladı. Aslında o da çok merak ediyordu kapının sırrını ve ilk fırsatta da bir göz atmaya kararlıydı.

«Bilmiyorum, hiç açıldığını görmedim. Belki de paralarım saklıyordur orada. Adamın milyonları var bence.»

Alan, sürgüleri çekip açmak için çok uğraştı, ama kapı kilitliydi.

«Anahtarı var mı?» diye sordu.

Sam durakladı:

«Evet, var. Şöminenin üzerindeki rafta. Ben de bir rastlantıyla öğrendim.»

Çok masum bir ifadeyle Müfettişe bakıyordu.

«Herhalde açmayı denemişsinizdir.»

Adam o kadar kuvvetle itiraz etti ki, Wembury, onun henüz bu fırsatı bulamadığını anladı.

Dr. Lomond döndüğünde Alan, heyecanla Mary Lenley'yi bekliyordu.

Lomond'un anlattıkları biraz canım sıktı. Polis hafiyeliğine meraklı bu amatör detektif, anlaşılan kendisini Cora Ann'ın cazibesine kaptırmıştı. Alan iki defa onları beraber dolaşırken görmüştü. Doktor'u ikaz etmek için;

«Bayan Milton tehlikeli bir kadın,» dedi.

«Ben de tehlikeli bir adamım. Ondan hoşlanıyorum ve ona acıyorum. Elimde değil, ne yapalım; kadınlara hep acımışımdır.»

«Bir gün pişman olmamanı temenni ederim.»

Doktor bir kahkaha attı.

«Bu da ne demek? Tecrübesiz erkeklere öğüt mü?» Konuyu değiştirmeyi uygun buldu. «Ben yukarı çıkıp zavallı dostumuza bir bakayım.» Ve gülerek ekledi: «Burada birini mi bekliyorsun?»

«Ben mi? Evet... Yo, hayır. Adamlarımdan biri gelecekti de, ona bakıyorum.»

Doktor hayatından mennun bir ifadeyle güldü. En sonunda bir polis subayının yüzünü utançtan kızartmayı başarmıştı.

Meister'in odasına çıktığı zaman onu uyuklar buldu ve ofisini araştırmak niyetiyle yeniden aşağı indi.

Sam da gelmiş, merakla Doktor'u seyrediyordu. Kendi sınıfına özgü bir içtenlikle konuşmaya başladı:

«Wembury'yi dışarda gördüm, galiba Bayan Lenley'yi bekliyor.»

«Bayan Lenley de kim?»

«Patronun daktilosu.»

«Ha, evet hatırladım. Hapisteki adamın kız kardeşi değil mi?»

«Evet efendim, Johnny Lenley'in. İnci bir gerdanlık çaldığı için üç yıl yedi.»

«Yani bir hırsız, ha?» Piyanonun yanına gidip tuşları örten kapağı kaldırdı.

«Kibar bir hırsız,» diye düzeltti Sam.

Lomond hafifçe bir tuşa bastı:

«Bunu o bayan mı çalıyor?»

«Hayır efendim, Patron.»

«Meister mi?» Düşünür gibi yaptı. «Evet, galiba söylemişlerdi.»

Ön kapının zili çalınca, Hackitt bakmak için odadan çıktı. Dr. Lomond elleri cebinde, piyanonun taburesine oturmuş çevreyi incelemeye devam ediyordu. Bakınırken acayip birşey oldu. Kapının üzerindeki kırmızı ışık yandı. Bir sinyale benziyordu... Kimden? Anlamı neydi? Ve ışık söndü. Lomond parmaklarının ucuna basa basa kapının yanına gidip kulağını dayadı. Hiçbir şey duyulmuyordu.

O sırada elinde bir deste mektupla Hackitt içeri girdi.

«Posta,» diyecek oldu ama, Doktor'un durumunu görünce sustu.

«Hackitt,» dedi Doktor, yavaşça. «Evde senden ve Meister'den başka kimse var mı?»

«Hayır, kimse yok. İhtiyar aşçı hasta olduğundan gelmedi.»

«Meister'in kahvaltısını kim hazırlıyor?»

«Ben,» dedi Sam. «Zaten zor birşey değil. Biraz bisküvi ve bir de tirbuşon!»

Lomond başıyla yukarıya işaret etti:

«Orada ne var?»

«İşe yaramayan eşyaları koyduğumuz bir oda.» Hackitt meraklanmaya başlamıştı. «Ne var Doktor, ne oluyor?»

Doktor başını salladı.

«Bilmiyorum, ama pek önemli değil.»

«Yukarıdaki odaya bir göz atmak ister miydiniz?»

Lomond, 'evet' anlamında başını sallayarak adamı izledi. Merdivenlerden çıktılar, Meister'in odasının yanındaki, eski eşyalarla dolu ufak odaya girdiler.

O sırada Wembury, Mary Lenley'yle ofise girmişti. Kız birdenbire sordu:

«Görev başındayken sana Alan yerine Başmüfettiş Wembury diye mi seslenmemi istersin?»

«Bana Alan demeni tercih ederim. 'Gerçi benim sana, Mary demek için kendimi zorlamam gerek. Unutma ki, çocukluğumdan beri Bayan Mary demeye ve babanın karşısında şapkamı çıkartmaya alıştım.»

Mary içini çekti.

«Şimdi her şey ne kadar farklı değil mi?»

«Evet, öyle.» Mantosunu çıkaran kıza bakarak, «Roman haline getirseydik, kimse yazdıklarımıza inanmazdı: 'Lenley malikânesinin sahipleri ve Bahçıvan Kulübesindeki Wemburyler.'»

Kız bu sözlere çok güldü.

«Saçmalama Alan! Şuraya bak, amma çok mektup gelmiş.»

Masamn üzerindeki mektuplardan bir tanesi dikkatini çekti: Zarfın üzerinde Maurice Meister'in el yazısı vardı ve Mary Lenley adınaydı. İçindekilerin neler olabileceğini tahmin ederek kızardı. Alan, Meister'in yine akşam yemeği davetini tekrarladığını ve kızın yanaklarının kızarmasının hiddetten ileri geldiğini bilmiyordu.

«Mary,» dedi yeniden, «beni dinliyor musun?»

Kız okuduğu mektuptan başını kaldırdı.

«Evet.»

«Burada rahat mısın?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Biliyorsun ki Meister'in iyi bir ünü yok. Johnny'nin, senin burada çalıştığından haberi var mı?»

«Hayır, onu üzmemek istemediğim için söylemedim.»

Alan, derin derin içini çekti.

«Mary, canını sıkın birşey olursa beni nerede bulacağını biliyorsun değil mi?»

«Evet Alan, bunu daha önce de söylemiştin,» derken şaşırmıştı.

«Nelerle karşılaşacağın hiç belli olmaz. Hoş olmayan durumlar ortaya çıkabilir...»

Acaba biliyor mu diye düşündü kız, paniğe kapılır gibi oldu bir an.

«Hoş olmayan mı?»

Genç adam devam etti:

«Eğer biri —nasıl söyleyeyim— seni rahatsız ederse, bana gelmeni istiyorum. Olur mu?»

«Alan! Duygusal olma!»

«Özür dilerim.»

Kapıya vardığı sırada kızın seslendiğini duydu.

«Biliyor musun, çok iyisin. Teşekkür ederim.»

«Hayır, sanırım ki çok aptalım!» Kapıyı çarparak çıktı.

■

MAURICE'İN evine giden gizli yolu yalnızca üç kişi bilirdi. Avukat, bunlardan birinin ölmüş olmasını diliyordu. Öbürü de hapisteydi. Evinin arazisi eskiden kanala kadar uzanırdı. Bu toprakları şimdi gecekondulu evler sarıp doldurmuştu ama kanalın kıyısındaki eski, ufak bir depo hâlâ ona aitti.

O sabah bir adam, kanal boyunca çevresine bakınarak yürüdü, deponun kapısını cebinden çıkardığı bir anahtarla açıp içeri girdi. Kapıyı içerden kitledi, son yıllarda konulduğu belli olan bir döner merdivenden aşağıya indi. Merdivenin sonunda, duvarları tuğla ile örülmüş bir tünel vardı, buradan ilerlemeye başladı. Ortalık karanlık olmasına rağmen, yabancı rahatlıkla yoluna devam ediyordu. Biraz ilerledi, elini bir yarığa sokarak Meister'in sakladığı el lambalarından birini aldı, onu yakarak önünü aydınlattı. Üçdört dakikalık bir yürüyüşten sonra mahzen gibi bir yere geldi. Buradan yukarıya çıkan merdivenler vardı. Onları tırmanırken ayağına takılan ipi farkettiler ve kendi kendine gülümsedi. Bu ip, Meister'in odasındaki kırmızı ışığı yakan tertibatı harekete geçiriyordu. Avukatın ofisinde yalnız olup olmadığını bilmediğinden, ipi unuttuğu için kızmıştı.

En sonunda kapıya vardı, kulağını dayayıp içeriyi dinlemeye başladı. Sesler rahatça duyuluyordu:

Meister'in ve Mary Lenley'in... Kaşlarını çatmış, Mary'nin burada oluşu hiç hoşuna gitmemişti. İş bıraktığı samiyordu. Dinlemeye devam etti:

«...sevgili Mary,» diyordu Avukat, «çok güzelsin. Daktilonun tuşları üzerinde hareket eden parmakların, çiçekten çiçeğe uçan kelebeklere benziyor.»

«Saçmalama Maurice!»

İçeriden piyano sesleri ve arkasından kızın ıkları aksetti. Avukat onu belinden yakalamış, kendine doğru çekmeye çalışıyordu. Tam o anda, kızın omuzları üzerinden, sürgülü kapının aralanıp, köşesinden bir elin çıktığını gördü. Kızı iterek müthiş bir çığlık attı ve korkuyla dışarıya fırladı.

Mary dehşetle kapıya bakıyordu. En sonunda kapı ardına kadar açıldı ve genç bir adam odaya girdi.

«Johnny!»

Mary kendini kardeşinin kollarına atıp hıçkırmaya başladı.

«Johnny, geleceğini niçin haber vermedin? Bu ne güzel sürpriz! Daha bu sabah sana mektup yazmıştım.»

Genç adam, kızı kolları arasında geriye çekerek yüzüne baktı.

«Mary, Meister'in ofisinde ne işin var?»

Ses tonu kızı ürpertti.

«Çalışmaya devam ediyorum. Biliyorsun, sen... sen gitmeden önce çalışıyordum zaten.» Eliyle kardeşinin yüzünü okşadı. «Seni yemden görebilmek ne büyük mutluluk. Dur, bir bakayım sana. Zavallı çocuk, ne kötü günler geçirmişsindir kimbilir.»

«Sandığımız kadar kötü değildi,» derken kızmaya başlamıştı. «Hem, sen niye çalışmaya devam ettin? Ben Maurice'e para bırakmış ve çalışmanı istemediğimi söylemiştim. Mahkeme günü, ona söylediğim en son şey buydu. Harçlığını kesti mi?»

«Hayır Johnny, kesmedi... Yani, bana harçlık bıraktığını bile bilmiyordum.»

«Anlıyorum...»

«Bana kızmadın Johnny, değil mi? Yaşlı gözlerle ona bakıyordu. «Hâlâ geldiğine inanamıyorum. Yıllarca seni göremeyeceğimi sanıyordum. »

«Cezamı indirdiler. Yan deli bir mahkûm, Müdüre saldırdı. Ben de onu kurtardım. Yöneticilerin cezamı biraz daha azaltacağını tahmin ederken, dün Müdür beni çağırttı ve büsbütün affedildiğimi; yani, özgür olduğumu söyledi.»

Kız, elleri kardeşinin omzunda, özlemle onu seyrediyordu.

«Kötü günleri geride bıraktık artık,» dedi. «Londra dışında bir yere gidip hayatımızı yeniden kurarız. Daha önce Maurice'e de sözünü etmiştim, bize her türlü yardımı yapacaktı... Onun öğütlerini dinleseydin, cezan çok daha az olurdu belki.»

«Bunu sana Maurice mi söyledi? Mary, onu seviyor musun?»

«Çok iyi bir insan... Şey... Yani...»

«Bunu görüyorum şekerim, ama ne bakımdan iyi olduğunu biliyor musun?» Kızın üzüldüğünü görünce, omuzlarından tutup hafifçe sarstı. «Artık bütün sıkıntılarımız bitti, bundan sonra burada çalışmayacaksın.»

«Öyleyse bir an önce elimdeki işleri bitireyim,» dedi, neşeli bir sesle. «Maurice de neredeyse gelir. Şey... çok korktu galiba.»

Masasına dönüp çalışmaya başlamıştı ki Meister gerçekten geri döndü, hiçbir şey olmamış gibi, doğrudan kızın yanına gidip, arkadan ellerini omuzlarına koydu.

«Beni hoş gör, Mary. Bir korkak gibi hareket ettim, ama elimde değil, durmadan kötü kötü

hayaller görüyorum.»

«Maurice!»

Avukat olduğu yerde döndü. Johnny'yi gördü:

«Sen, sen serbestsin! Oysa...»

Johnny Lenley nefretle ona bakıyordu.

«Oysa, daha iki yıl vardı, değil mi? Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma. Bazen hapiste bile mucizeler oluyor işte.»

Meister, büyük bir gayretle kendini toparlamayı başarmıştı.

«Sevgili dostum,» deyip elini uzattıysa da, Lenley görmezlikten geldi. «Oturmaz mısın? İnanılacak gibi değil! Demek öteki kapıdan gelen sendin?» Dışarıya doğru bağırarak Hackitt' çağırdı. «Sam, Bav Lenley'ye bir içki ver... Dolapta bir şişe olacak.»

Hackitt'in ikram ettiği içkiyi genç adam almadı.

«Seninle konuşacaklarım var, Maurice.» Mary' ye ısrarla bakınca, kız odadan çıkıp onları yalnız bıraktı.

«Nasıl çıktın hapisten?»

«Cezamın geri kalanım affettiler. Gazetelerde okumadın mı?»

«Demek, müdürün hayatım kurtaran o yürekli mahkûm şendin? Çok akıllıca davranmışsın...»

Duruma hâkim olmaya çalışıyordu.

«Mary'nin burada çalışması hiç gerekli değildi, Maurice. Sâna ilk hırsızlıklarımdan kalan bir sterline yakın parayı bırakmıştım.»

«Avukatlığım yaptığımı unuttun mu?»

«Fiatını biliyorum, masraflarını aldıktan sonra kalan para yine de ona yeterdi.»

Avukat, koltuğuna oturup bir puro yaktı. Vakit kazanmaya çalışırken vereceği karşılığı düşünüyordu.

«Haklısın Johnny, ama unutma ki, Mary çok genç ve çok güzel bir kız. Tek başına, herhangi bir işi olmadan yaşaması doğru olmazdı. Onun iyiliğini ve senin de memnun olacağını düşünerek, oyalanması için birtakım uğraşları olsun istedim. Seni çok sevdiğimi bilirsin, ailenizi de yıllardan beri tanırım. Senin olmadığın bir zamanda, Mary'ye karşı babalık görevimi yerine getirmeye çalıştım.»

«Bir daha onunla konuşurken, o pek şefkatli ellerini kullanma, tamam mı Maurice?»

«Sevgili dostum!» diye itiraz etmek istedi Avukat.

Lenley dinlemedi.

«Ve şimdi beni iyi dinle! Senin ne mal olduğunu ben bilirim. Seni yıllardır tamrım çünkü. Onun için de, o dediğin 'Babalık görevinin' ardında neler olduğunun farkındayım. Eğer Gwenda Milton'a yaptıklarını Mary'ye yaptıysan kendini ölmüş bil.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Ne demek istediğimi sen çok iyi anlarsın.»

Avukat oturduğu yerden yavaşça kalktı. Nasıl bir adam olursa olsun, Meister görünen tehlikelere karşı korkak değildi. O, yalnızca bilinmeyen şeylerden dehşete kapılırdı. Piyanosunun başına oturup çok sevdiği 'Mort d'un Cosaque'i çalmaya başladı. Parmakları tuşlar üzerinde uçar gibi geziniyor, kendini müziğin ritmine uydurmuş, oturduğu yerde sallanıyordu.

«Sana söyledim Maurice, bir halt karıştırdıysan seni Ringer'den önce ben öldürürüm.»

«Ringer!» Güldü. «Sen de hayallere kapılanlardansın. Çok ilginç doğrusu!»

'Ich liebe dich' adlı melodiye geçmişti.

«Ringer, ha! Bak, işte ben yaşıyorum, oysa Ringer... Nerede o? Sidney limanının dibinde boğulmuş yatıyor... Bir çirkefte gizlenmiş... Ya da dağlarda, çalıkların arasına saklanmış... Korkak bir tavşan gibi!»

Ve arkasındaki pencereden bir adam onu seyrediyordu... Parmaklıklara başını dayamış bir adam... sakallı bir adam...

«Ringer Londra'da, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Allah bilir, senin ne kadar yakınındadır şimdi.»

Ama Maurice Meister'in şu anda Ringer'i düşünecek durumu yoktu. Müzik onu büyülemişti sanki.

«Ne muhteşem değil mi?» dedi, soluk soluğa. «Bir erkeğin kalbini ve ruhunu bu kadar okşayabilecek bir kadın var mıdır yeryüzünde Bir üstadın,

İlahî bir melodisinden daha değerli bir kadın?»

«Belki Gwenda Milton öyleydi?»

Müzik birden sustu. Meister olduğu yerde dönerek, kızgınlıkla ayağa kalktı.

«Gwenda Milton'un da, erkek kardeşinin de earn cehenneme! İster ölü olsunlar, ister diri. İkisi de bana vızgelir. Bir daha da onun adını yüzüme karşı söyleme.»

Piyanonun üzerindeki viski dolu bardağı başına dikti.

«Onu düşündükçe vicdanımın sızladığını sanıyorsan, aldanıyorsun. Ona karşı en ufak bir acıma duygusu duymuyorum. Ancak sen ve senin gibiler başkaları için üzülürler, sevgili dostum. Siz, en başta kendi durumunuza acırsınız, kendi talihsizliklerinize!» Sesinin tonu birden değişti. «Niye benim başımı ağrıtıyorsun, Johnny? Seninle konuşmak istemiyorum. Ne istiyorsun benden?»

Genç adam karşılık yerine, cebinden bir paket çıkartıp masanın üzerinde açtı. Taşlarla süslü, küçük bir bilezikti bu.

«Sende ne kadar param kaldı, bilmiyorum. Bunu üzerine ekle.»

Meister onu dikkatle eline alıp ışığa doğru tuttu.

«Demek bilezik de ortaya çıktı? Onu ne yaptığını merak etmiştim.»

«Gelirken yanıma aldım. Bir arkadaşımıydı. Üç yılıma karşılık elimde bir tek bu var şimdi. Üç hırsızlık yaptık, yalnızca birinden payımı verdin.»

«İkinci soygunu mu söylemek istiyorsun? Camden Crescent meselesi?»

«Münakaşa etmeye hiç niyetim yok. Artık bu tip işlerde yokum. Hapiste yatmak aklımı başıma getirdi. Camden Crescent'deki işe gelince, bana yardım edecek olan adamın mallarla kaçmıştı. Bana sen, kendin söyledin.»

O saniyede Meister'in aklına parlak bir fikir geldi:

«Sana yalan söylemiştim,» dedi sakince. Sonra inandırıcı bir sesle, «Dostumuz malları alıp kaçmamış.»

«Ne?»

«Saklamış. Onun memleketten büsbütün kaçmasına yardım ettiğim için bana söyledi. Camden Crescent'de boş bir ev bulmuş, elindekini bırakıp kaçmış, hâlâ da orada mallar. Sana daha önce söylemedim, çünkü Darnleigh incilerinden sonra sıkıştırabilirlerdi bizi, gözetlendiğimizi farketmiştim. Onları oradan aldırarak en az altı tane adam bulabilirdim, ama kimseye güvenemedim.»

«Bırak, oldukları yerde kalsınlar,» dedi Johnny, ama kararsız bir durumu vardı.

Meister güldü. O günün ilk içten kahkahasını atmıştı.

«Aptallaşma! O kadar zaman içerde yattın, karşılık olarak ne var elinde? Yalnızca bu!» Ufak mücevheri salladı. «Buna kırk sterlin versem kendimi aldatmış olurum. O evde en aşağı yirmibin sterlinlik mal var, gidip almanı bekleyen.»

Meister hızla düşünüyor, planlar yapıyordu.

«Git, bu gece al onları!»

Lenley hâlâ duraklıyordu.

«Dur bakalım. Eğer beni atlatmaya...»

Meister yeniden güldü.

«Sevgili dostum; sana, dolayısıyla kız kardeşine iyi bir başlangıç yapmanız için fırsat veriyorum. Daha ne istiyorsun?»

«Evin numarası kaçtı?»

«Elliyedi. Bu bilezik için de sana kırk sterlin.»

Çekmecedan para kutusunu çıkartıp kilidini açtı.

«Şimdilik bu kadar yeter.» Lenley daha kararını verememişti, çünkü Avukatı kimse ondan iyi tanımıyordu. «Peşinden gittiklerim için tam fiyat isterim, yoksa yataklık edecek başkasını bulurum.»

Bu kelime Avukatı çok kızdırıyordu.

«'Yataklık' terimini bana karşı kullanma demedim mi ben sana, Johnny »

«Çok duygulusun!»

«Seni ele vermem gerekirken yardım ediyorum, bunu unutma. Ama canın isterse, git kendine yataklık edecek başka birini bul. Al sana kırk sterlin, ne istersen yap!»

Lenley masanın üzerine atılan paraları alıp saydı ve cebine yerleştirdi.

O sırada kapı açıldı, Dr. Lomond içeri girdi. Hackitt, onu yukarıdaki odada yalnız bırakarak aşağı inmişti.

«Merhaba!» derken genç adamı farkettiler Lomond. «Sizi rahatsız etmeyeyim,» dedi.

«Gelin Doktor, gejin. Sizi arkadaşım ile tanıştırayım, Bay Lenley.»

«Memnun oldum. Az önce kardeşinizle sizden söz ediyorduk. Dışardan yeni geldiniz galiba?»

«Hapisten yeni çıktım... Eğer bunu sormak istiyorsanız!»

Gitmek üzere kalkıp kapıya varmıştı ki, Hackitt yüzü bembeyaz bir halde içeri girdi.

Meister'in yanına koşup sesini alçalttı.

«Sizi görmek isteyen biri var dışarda.»

«Ben mi? Kimmiş o?»

«Adını vermedi,» diye yutkundu Hackitt. «Yalnızca, 'Ringer tarafından geliyorum' dedi.»

«Ringer mi?» Doktor söze karıştı, «Söyle gelsin.»

«Doktor!»

Eliyle Avukatı susturdu:

«Ben ne yaptığımı biliyorum.»

«Doktor, çıldırdınız mı? Belki...»

Gözlerini kapıya dikti.

«Siz hiç merak etmeyin.»

Odaya giren ince yapıh, çok güzel giyinmiş, hoş bir kadındı.»

«Cora Ann!» diye haykırdı, Meister.

«İyi bildin! Seni bu kadar korkutacağımı sanmıyordum.»

Doktora dönüp başıyla selâmladı:

«Merhaba!»

«Merhaba güzelim. Az daha kalpten gidecektim.»

«Seni de mi korkuttum? Kusura bakma. Meister, seninle görüşmeye geldim.»

Avukatın yüzü hâlâ solgundu, ama Ringer'in adını duyduğu andaki panikten kurtarmıştı kendini.

«Pekâlâ Johnny,» dedi, ona dönerek. «Birşeye ihtiyacın olursa, nerede bulacağım biliyorsun.»

Johnny, anladım gibilerden başını salladı, odaya yeni giren güzel ziyaretçiye bakarak çıktı.

«Hadi bakalım, sen de dışarı!» Hackitt'e dönmüştü bu sefer.

«Benimle böyle konuşamazsın Meister, bugün işten ayrılıyorum.»

«Cehenneme kadar...»

«Bir daha yakalandığım zaman başka bir avukat bulacağım.»

«Bir daha yakalamırsan en az altı yıl yersin.»

«Onun için avukat değiştiriyorum.»

Maurice fena halde kızmıştı.

«Senin gibi, kendini çok akıllı sanan bir müşterim vardı...»

«Demek ki akıllı değilmiş,» deyip odadan çıktı, Sam.

«İşte böylelerine yardım etmenin karşılığı!» dedi, Maurice.

Onun, kızla yalnız kalmak istediğini anlayan Doktor, çantasım yukarda bıraktığım bahane ederek odadan ayrıldı. Kapının kapanmasını bekleyen Meister, krza yaklaşıarak:

«Evet, sevgili Cora Ann! En sonunda berabeı olduk yemden. Her zamankinden daha güzelsin. Sevgili kocan nerede?»

Kız, odanın içinde bakışlarını gezdirdi.

«Demek aşk yuvan burası!» Avukata öfkeyle baktı. «'Gwenda'yı hiç tanımamıştım, keşke tanışmış olsaydık. Eğer Arthur, sana olduğu kadar bana da itimat etseydi, zavallı bugün yaşıyor olurdu. Onun intihar ettiğini duyduğumda Avustralya'ya gidiyordum. Hemen Napoli'den uçakla geri döndüm, ama...»

Meister kızın sözünü kesti:

«Bana bir telgraf çekseydin seni karşılardım.»

«Meister, sen aşağılık bir yalancısın.»

Gidip kapıyı açarak dışarıyı dinledi. Sonra dönerek Meister'in yanına geldi ve bir sigara yaktı.

«Şimdi beni dinle! O Iskoçyalı tazi neredeyse gelir.» Sesini alçaltmış fısıldar gibi konuşuyordu. «Niçin buradan çekip gitmiyorsun? Başka memleketlere kaç. Zenginsin, çok paran var, uzun süre sana yeter. Kimsenin seni bulamayacağı bir yere git!»

Meister gülümsedi.

«Beni korkutup İngiltere'den dışarı çıkartmak istiyorsun, değil mi?»

«Seni korkutmak mı?» Sesinde büyük bir nefret vardı. «Seni korkutmak, bir zenciye siyaha boyamaya benzer. Sen, aslında korku içindesin Meister. Bir gün seni eline geçireceğini biliyorsun ve bundan korkuyorsun. Benim de üzüldüğüm nokta bu işte.»

«Şekerim,» kızın yanağını okşamak istedi ama. o başını çekti, «Benim için üzme kendini.»

«Senin için mi? Seni kurtarmak için küçük parmağımı bile oynatmam. Benim kurtarmak istediğim, Arthur. Kaç bu memlekette, ona seni öldürmesi için fırsat verme.»

«Çok akıllısın, Cora! Beni kandırmak istiyorsunuz. Ringer buraya gelmeye cesaret edemiyor,

değil mi? Seni özellikle yolladı. Beni korkutup onun ayağına göndereceksin.»

Cora gözlerini kısıtı.

«Eğer öldürülürsen, burada öleceksin, bunu unutma! Kızkardeşinin kalbini çaldığın bu odada; aynı yerde. Aptal!»

Adam başını salladı.

«Göre göre tuzağa girecek kadar da aptal değilim. Onun yaşadığı bile belli değil. Hadi yaşıyor diyelim, Londra'dan başka her yerde beni ele geçirebilir. Onun için buradan ayrılmam Cora Ann, beni kandıramazsın.»

Tam, kız ağzını açmış birşey söyleyecekti ki, 'İskoç tazısı' odaya girdi.

«Sohbet bitit mi, Cora Ann?»

Bütün sinirliliğine rağmen kız gülmekten kendini alamadı.

«Bana bakın Doktor! Sadece yakın arkadaşlarım, bana Cora Ann diye seslenir.»

«Ben de senin şimdiye kadar edindiğin en yakın arkadaşın değil miyim?»

Meister hemen doğruladı:

«Bu kız, yakın arkadaşlarının kimler olduğunu bilmiyor, Doktor. Lütfen onu 'ikna' edin.»

Kimse onun sözlerine aldırmış etmeyince susmak zorunda kaldı. Kendi evinde olmasına rağmen, şu anda kendisini fazlalıkmiş gibi duyuyordu, nedense. Mary Lenley'yle konuşmayı bahane ederek uzaklaştı ama, konuşulanları duyabileceği bir mesafeye kadar. Lomond, sözü bıraktığı yerden sürdürdü:

«Yeniden görüştüğümüze memnun oldum, Cora Ann.»

Kız güldü bu söze.

«Biliyor musun, çok komiksin,» dedi.

«Genç bir dulu eğlendirmeye çalışıyorum da ondan.»

«Bak İskoçyalı, şu 'dul' sözü hiç hoşuma gitmedi. Çok zaman, 'keşke Arthur'la karşılaşmamış olsaydım' dediğim olmuştur, ama...»

«O kadar kötü bir insan mıydı?»

«Dünyadaki insanların en iyisiydi, yine de evlenmek için değil.»

«Onu çok mu seviyordun?»

Omuzlarını silkti.

«Bilmiyorum.»

«Bilmiyor musun? Kalbinin nerede olduğunu bilecek kadar tecrübelisin oysa.»

«Çoğu zaman kalbim ağzımda.»

«Ama onu Avustralya'ya kadar izledin yine de.»

«İzlerim tabii, halayımızı yaşıyorduk o sırada. Ama o biçim bir balayı, işin romantik

tarafklarını hep silip süpürdü. Bunu anlamam için doktor olmama gerek yok.»

Kıza doğru eğüdi, Lomond.

«O halde, niye onu bırakmıyorsun, Cora Ann? Bırak onu! Unut gitsin! Yoksa, genç yaşta ihtiyarlamak mı istiyorsun?»

«Unutmak mı? Bakalım onu unutmamı o istiyor mu?»

«Bilemem,» dedi Lomond. «Yalnız şunu iyi düşün. Çektiğin sıkıntılara değer mi? O buna değen biri mi? Yarın, öbür gün nasıl olsa yakalanmayacak mı?»

«Bak Doktor, sana birşey söyleyeyim: Açık konuşacağım. Ringer'in tehlikede olduğunu biliyorum ama, benim korkum polisten yana değil. İçimde öyle bir duygu var ki, bu dünyada Arthur Milton'u yalnızca bir tek adam yakalayabilir, o da sen!»

Lomond gözlerinin içine baktı.

«Sen delirmişsin!»

«Niçin delireyim?»

«Çünkü saçmalamaya başladın da ondan. Çünkü genç ve güzel olmama rağmen bir gölgeye sadık kalmakta, hayatının en güzel yıllarını ziyan etmekte ısrar ediyorsun da ondan.»

«Sahi mi söylüyorsun?»

«Bunun böyle olduğunu sen de biliyorsun. Uykun nasıl?»

«Uykum mu?» Kollarım umutsuzca havaya kaldırdı. «Ne uykusu?»

«Demedim mi? Bir yıla kalmaz, sinir bozukluğundan bir yıkıntıya döneceksin. Buna değer mi?»

Cora, dikkatle adama baktı:

«Sözü nereye getirmek niyetindesin, Doktor? Daha açık konuş!»

«Buradan çekip gitmen, Ringer'i unutman akıllıca bir iş olur. Çıkart onu kafandan artık, başka bir uğraş edin kendine.» Güldü. «Bütün bunları yalnızca seni düşünerek söylediğime inan.»

Kız birden ayağa fırladı. Gözleri korkuyla büyümüştü; haykırdı:

«Bu sözlerin ardında başka birşey var, Doktor, v

«Sana yemin ederim ki...»

«Evet, evet, başka bir niyetin var senin! En sonunda bir erkeksin işte; erkeklerinse, ne mal olduklarını bilirim.»

Çok kızgın görünüyordu. Masanın üzerinden çantasını alıp gitmeye hazırlandı.

Lomond, üzgün üzgün:

«Pekâlâ, sen büirsin! Sana son bir şans verdim,» dedi.

«Ne şans Dr. Lomond, ne şans? Gwenda Milton'a da şans tanınmıştı, tıpkı söylediğiniz gibi. Allah belâsını versin böyle şansın, istemiyorum onu! Arthur Milton, 'senden bıktım, artık bırak

beni' demeden çekilmem ben. Çekilirsem de kendi yoluma giderim, senin gösterdiğine değil!»

Doktorun karşılık vermesine fırsat bırakmadan odadan çıktı.

Onları gözetleyen Meister, yavaşça Doktora yaklaşıyordu.

«Çora Ann'ı kızdırdınız.»

«Evet,» dedi Lomond, şapkasını ve çantasını alırken, «evet!»

«Kadınlar bazan çok acayip oluyor. Sanırım sizden hoşlanıyor, Doktor.»

«Acaba? Yemeğe çağırırsam gelir mi dersiniz?»

«Belki gelir. Hem de bu çok güzel birşey olur, sizden hoşlanırsa, Ringer hakkında daha çok bilgi alabilirsiniz ondan,» dedi Meister, sinsice.

«Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bunu yapar mı acaba?»

Maurice'in hoşuna gitmişti olanlar. Demek erkeklerin tutkuları yaş tanımıyordu. Adamcağıza göz kırparak takıldı:

«Seven kadının neler yapacağı bilinmez, değil mi Doktorcuğum?»

Lomond karşılık vermeden odadan çıktı.

Meister, bundan sonra Johnny'yi düşündü. Kendisini tehdit eden budalayı. Genç bir aptal olduğu için dediğini gerçekten yapabilirdi. Gerçekten, gece Camden Crescent'e gidecek kadar aptaldı, Johnny. Ya Mary? Ona olan aşkı tropik bir bitki gibi büyümüş; onu dünyada en çok arzu ettiği kadın haline getirmişti. Piyanosunun başına oturup 'Liebestraum' un ilk notalarını çalarken, kız içeri girdi.

O anda Mary'nin varlığını duyamıyordu ama, bulutlar arasından gelen, hayalindeki sesi duyabildi:

«Maurice!..»

Görmeyen gözlerle baktı.

«Maurice!»

Müzik durdu birden.

«Johnny döndüğüne göre artık burada kalamam,» diyordu kız.

«Saçmalama!»

«Çok kuşkucudur, bilirsin.»

Avukat güldü.

«Kuşkucu mu? Ortada kuşkulananacak birşey olsaydı keşke.»

«Burada kalamayacağımı biliyorsun.»

Piyanodan kalkarak kıza yaklaştı, omuzlarından tuttu.

«Böyle şeyler söyleme. Duyan da beni cüzzamlı filan sanacak. Saçma şeyler bunlar!»

«Johnny beni hiçbir zaman affetmez.»

«Johnny, Johnny! Hayatını Johnny mi yönetiyor senin?» Şefkatli bir sesle konuşmaya devanı etti; «Her şeyi olduğu gibi görmeye çalışalım, insanın kendini aldatması anlamsız olur. Johnny aslında kötü bir çocuk. Sen bilmezsin, söylememiştim. Bazı, başka şeyler var ki, seni uzak tutmaya çalıştım. Kolay olmadı tabii.»

«Beni uzak tutmaya çalıştığın şeyler mi var?* ;

Kızın yüzü sarardı birden.

«Ne yazık ki öyle. Johnny’yi ne kadar sevdiğimi biürsin. Onun için her zaman elimden gelen yaptım. O ise, bütün bunlara karşılık olarak, benim imzamı taklit edip bankadan dörtyüz sterlin çekmiş Bugün banka, çeki gönderince haberim oldu.»

«Sahtekârlık yaptı, öyle mi?»

Dehşet içindeydi kız.

«Artık buna ne ad verirsen ver.» Cüzdanından bir çek çıkardı. «Bak, çek burada işte. Ne yapacağımı bilmiyorum.»

Kız, çekin üzerindeki adı görmeye çalıştıysa da, adam parmağıyla kapatmış olduğundan göremedi Aslında çek, gerçekten o sabah gelmişti bankadan, ama büsbütün başka bir iş içindi. Meister, sahtekârlık hikâyesini hemen o anda uydurmuş, planladığı yöne doğru kızı sürüklemek istemişti.

«Onu yok edemez misin?»

Kız yalvarır gibi sordu bunu.

«Tabii, edebilirim. Ama... Kararsızmış gibi göründü, «Johnny’nin ne yapacağı hiç belli olmaz. Kendimi korumak için bu çeki ona karşı kullanabilirim, onun için saklayacağım. Zora gelmeden kullanmayacağıma emin ol.» Çeki cebine koydu. «Seninle konu şacak çok şeyim var. Şu anda olmaz, evin içine giren çıkan bir sürü insan, bir sürü polis oluyor. Bu akşam yemeğe gel!»

Kız başını salladı.

«Olmaz Maurice, gelemem. Gwenda Milton’a neler dediklerini biliyorsun. Aynı şeyleri bana da söylemelerini ister misin?»

Avukat olduğu yerde döndü.

«Lanet olsun ona! Her zaman hortlak gibi karşıma çıkartmayın bu adı. O, yaşamayı hak etmeyen yarı delinin biriydi. Pekâlâ, eğer gelmek istemiyorsan gelme. Johnny için ben de kendimi boşuna üzmem istemiyorum. Niçin üzeyim?»

Onun bu kadar öfkelenmesi kızı korkutmuştu.

«Ama Maurice, ‘makûl’ ol! Eğer gelmemi...»

«İster gel ,ister gelme, beni hiç ilgilendirmez. Dizlerine kapamp yalvaracağımı sanıyorsan, aldaniyorsun. Bunu ben yapmayacağım, ama senin için aynı şeyi söyleyemem. Eğer buradan ayrılmayı, başka yere gitmeyi düşünüyorsan, dene bakalım! Johnny seninle gelmeyecektir! İnan bana!»

«Maurice, ne istersen yapacağım, biliyorsun...»

«Şu halde saat onbirde gel! bekliyorum. Korkuyorsan Ringer’i de muhafız olarak getir.»

Sözlerini tam bitirmişti ki, kapı üç defa vuruldu. Maurice korkak bir sesle bağırdı :

«Kimdir o?»

Kalın bir ses karşılık verdi:

«Seni görmek istiyorum, Meister.»

Maurice kapıya usulca yaklaşıp birden açınca. Başmüfettiş Bliss’le burun buruna geldi.

«Ne!... ne işin var burada?»

Adam bembeyaz dişlerim göstererek güldü. «Seni koruyorum, unuttun mu?... Ringer’den!..»

Kıza doğru bakarak:

«Galiba sizi de korumamız gerekiyor, Bayan Lenley?»

Kız başını salladı.

«Benim Ringer’den korkmam için bir sebep yok ki.»

«Ringer’i söylemek istemedim!» dedi, Avukata tehdit dolu gözlerle bakarak.

YEDİNCİ BÖLÜM

JOHN LENLEY’İN birdenbire çıkıp gelmesi Maurice Meister’i hayal kırıklığına uğratmıştı. Eskiden her hareketine kızdığı bu genç adamdan şimdi nefret ediyordu. Ne onun tehditlerine, ne de Gwenda Milton’u öne sürerek yaptığı korkutmalarına aldırmiyordu. Avukatın canını sıkan asıl şey, Mary Lenley’yi ele geçirmek üzere olduğu bir anda genç adamın ortaya çıkmasıydı.

Hapisane hayatı Lenley’yi akıllandırmış, hatta olgunlaştırmıştı. Zayıf bir insan gitmiş yerine canlı, atılgan bir genç gelmişti. Ama ortada henüz belli olan birşey yoktu. Meister dişlerini göstererek gülümsedi, ‘durun bakalım, oyun daha bitmedi’ diyordu kendi kendine.

O gün öğleden sonra evde yalnızdılar. Avukat, Mary’nin çalıştığı yere gidip, arkadan ellerini omzuna koyunca kız irkildi.

«Bu sabah verdiğin sözü unutmadın değil mi?.;

Mary, onun ellerinden kurtulmak için dönüp yüzüne baktı.

«Çek hakkında söylediklerin doğru muydu?»

«Tabii doğrudu.»

«Bak, şu anda yalnızız,» dedi kız, umutsuzca, «Şimdi konuşamaz mıyız? ille gece mi gelmem gerek?»

«Evet, muhakkak.»

Kadınlar ne kadar basit düşünüyordu her şeyi, en akıllıları bile! Onların bu büyük saflığı hayret vericiydi doğrusu.

«Ama Maurice, şu anda yalnız olmamız iyi bir' fırsat, kimse bizi duymaz, kimse karışmaz... Hem sen bile, bazan en tehlikeli konuları müşterilerle oturup saatlarca yalnız bir odada

konusmaktan çekinmiyorsun. Şimdi de öyle yapamaz mıyız?»

«Çocuklaşma Mary! Bu tip konuşmaların zamanı değil. Hem, şu anda canım hiçbir konuda konuşmak istemiyor. Sen istiyorsun diye, aslında sevmediğim birşeyden sana hiç hazırlıksız nasıl sez edebilirim?»

Kız ona dikkatle baktı.

«Maurice!» dedi. «Çok açık konuşacağım seninle.»

Ne diyecekti acaba? Sesinde kararlı bir ton, gözlerinde yürekli bir ifade belirmişti. Bu sabah karşısında yalvaran, söylediklerini yapmaya hazır olan aynı insan değildi sanki.

«Bu akşam beni, gerçekten Johnny'den ve çek meselesinden söz etmek için mi çağırıyorsun?»

Bu kadar açık bir soru beklemediği için Meister şaşırdı ve bir süre karşılık veremedi. En sonunda:

«Tabü onun için,» diyebildi. «Başka ne olabilir ki? Ama istersen, değişik konulardan da söz ederiz. Sözgeleşi sizin şu çiftlik işinden. Devonshire'a ya da nereye niyetiniz varsa, nasıl gideceğinizi tartışırız. Uçarak, bir anda oraya yerleşemezsiniz ya! Benim nakliyat acentelerinde bir sürü tanıdığım var. Broşür getirtirim, onlara bakarrz.»

«Maurice, bütün bu anlattıkların doğru mu? Artık çocuk değilim, bana açık açık söylemen gerekir. Bilmek istiyorum.»

Şu anda kendisine kafa tutan bu kızı önceden hiç bu kadar güzel görmemişti.

«Mary, senden hoşlanıyorum,» dedi.

«Yani, beni sevdiğini mi söylemek istiyorsun?»

Çok soğukkanlılıkla sorulan bu soru adamın soluğunu kesti.

«Benimle evlenecek kadar seviyor musun beni?»

Meister kekelememeye çalıştı:

«Senden çok hoşlanıyorum, ama evlilik şimdiye kadar hep kaçındığım bir durum. Aslında o kadar önemli birşey de değil, en sonunda kiralık bir papazın bir iki sözüyle...»

«Yani, benimle evlenmek istemiyorsun, Maurice. Öyle mi, değil mi?»

«Eğer istersen...»

Kız başını salladı.

«Seni sevmiyorum ve seninle evlenmek istemiyorum. Bırak beni, ne istiyorsun benden?»

«Seni, Mary... seni! Dünyada senin kadar kimseyi arzu etmedim.»

Kız, bütün gücüyle Avukatı geriye doğru itip kendini kurtardı.

«Anlamıştım zaten. Bu gece, bu eve gelmeyeceğim, Maurice.»

Meister bir süre hiçbir şey diyemedi. Vücudunu kaplayan ateş onu halsizleştirmişti. Çılgın gözlerle kıza baktı:

«Bu gece buraya geleceksin, Mary! Benimle açık konuştun, ben de seninle açık konuşacağım. Bana karşı koyamazsın, yoksa kardeşinin başına gelecekleri biliyorsun. Eğer imzamı taklit ettiği için onu ihbar edersem, en az yedi yıl hapis cezası alır. Bunun ne demek olduğunu düşünebiliyor musun? Onu yeniden, ancak otuz yaşında göreceksin. Her şeyi bu kadar büyötmekteki ısrarını anlamıyorum. Bir akşam yemeğinde, biraz flörtten korkacak ne var?»

«Eğer Johnny'ye söylersem...»

Avukat sözünü kesti:

«Eğer Johnny'ye söylersen buraya gelmeye kalkar ve işler daha da kötüleşir. Polise telefon edip onları da çağırırsam, bu, sevgili kardeşin Johnny1, nin sonu olur. Anladın mı?»

Kız, 'anladım' der gibilerden başını salladı.

■

SAAT BEŞTE, Maurice ona gidebileceğini söyledi. Butun öğleden sonra hiçbir iş yapmadı düşünmekten başına ağırlar girmişti. Akşamki buluşmalarından Avukat yeniden hiç söz etmemişti. Evden kaçarcasma karanlık sokaklara daldı.

Alan'a gitse miydi? Hemen vazgeçti, çünkü bu işi kendisi halletmeliydi. Eğer Johnny evde olsaydı belki durumdan kötü birşeyler olduğunu anlar, sorardı. Sormasa bile ona her şeyi anlatacaktı. Ama Johnny evde yoktu. Bir not bırakıp, bir tanıdığı görmeye gideceğini yazmıştı.

Odasına geçerken kapı çalındı. Geri dönüp açınca tanıdık bir adamla karşılaştı: Bliss!

«İyi akşamlar Bayan Lenley, girebilir miyim?»

Scotland Yard'ın adamı, bu saatta niye gelmişti? Yoksa Maurice, Johnny'i ihbar mı etmişti?

«Buyurun, lütfen.»

Adam odaya girince isteksiz bir tavırla şapkasını çıkardı. Kadınlara saygılı davranmaktan hoşlanmazdı.

«Kardeşiniz bugün hapisten çıkmış galiba, yoksa dün müydü?»

«Dün çıkmış, ama eve bugün geldi.»

Johnny'yle ilgili başka birşey sormadı adam. Cebinden bir sabah gazetesi çıkartıp katladı ve ön say fadaki bir ilânı gösterdi:

X₂Z. Lba₄T.QO₅₇g.

LD₄₁8ts.A₉₇Bf.

«Nedir bu?»

«Ben de bunu öğrenmek istiyordum,» dedi Bliss, kızın gözlerine bakarak. «Bu mesaj, ya Ringer'den karısına ya da karısından Ringer'e hitaben yazılmış. Daha önceden bu tip ilanlarla anlaştıklarını biliyorum. Sizin evinizde bulunan bir kartta bu şifrenin çözümü var. Onu bana göstermenizi istiyorum.»

«Özür dilerim Bay Bliss, ama o şifreyi sizin...»

«Benim çaldığımı sanıyorsunuz, değil mi? Güldü. «Yani, anlattığım hırsız-polis hikâyesine

inanmadınız. Hayır, Bayan Lenley, ben çalmadım ve benden önce girenin de çaldığım sanmıyorum. O kartın hâlâ bu evde olduğunu tahmin ediyorum, belki siz yerini biliyorsunuzdur.»

«Şifre burada değil. O gece, kartı sakladığım çekmeceyi açık buldum ve içinde zarf vaktü.»

«Sözlerinize inanıyorum.» Gazeteyi katlayıp cebine koydu. «Eğer dediğiniz gibi o gece çalındıysa, şifre şu anda Ringer’de ya da karısındadır. Başka sında olamaz.»

«Herhalde,» dedi Mary. «Ancak, o gece benim daireme tırmanırken gördüğünüz adam...»

«O adam Ringer’di bence.» Konuştuğu sürece gözlerini kızın üzerinden ayırmamıştı. «Ringer’den korkuyor musunuz, Bayan Lenley?»

«Korkmadığımı bugün söylemiştim size. Korkmam için bir sebep de yok. Ona hiçbir kötülük yapmadım ve ayrıca, anladığım kadarıyla, Ringer kadınlara zarar verecek bir insan da değil.»

«Bu adam hakkında bu kadar yüksek görüşlere sahip olmanız beni çok memnun etti, çünkü ben öyle düşünmüyorum ve herkesin de benim gibi düşündüğünü sanıyordum. Meister’den hoşlanıyor musunuz? »

Önüne gelenin bu soruyu sorması kızı sinirlendirmeye başlamıştı. Bunu anlayan adam, onun karşılığını beklemeden, aceleyle devam etti:

«Kardeşinizin hareketlerine dikkat etmeniz gerekiyor, Bayan Lenley. Çok genç ve ne yapacağı hiç belli olmuyor.»

«Maurice Meister de öyle düşünüyor.» Bunu özellikle söylemişti.

«Öyle mi? Neyse, hepsi bu kadar. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.»

Kapıya kadar gidip geri döndü.

«Wembury, iyi bir insan değil mi? Telâşlı bir genç ama, yine de çok iyi...»

Karşılık beklemeden kapıyı açıp kayboldu.

Mary, alışverişe çıkmaya hazırlandı. Johnny’ nin sevdiği şeylerin bir listesini yaptı, bir saat kadar dükkânlarda dolaşıp alacaklarını aldı. Eve dönüyordu ki, önünde yürüyen uzun boylu bir adam dikkatini çekti. Gri pardösülü düşük omuzları görmezlikten gelip yanından geçerken, Dr. Lomond başını çevirmeden :

«Sevgili kızım, sepetinizdeki yumurtalar günlük değil galiba,» dedi.

Kız şaşırdı ve bu sözlerle güldü.

«Polis kontrolü altında olduğumu farketmemistim.» .

«Ben sadece yumurtaları kontrol ettim, sizi değil. Mesleğim icabı yumurtadan, kafatasından, çeneden, burundan, gözlerden ve detektiflerden anlarım. Bay Bliss size yine saldırdı mı, yoksa kısaca bir ziyaret mi?»

«Benimle görüşmeye geldiğinden haberiniz var mıydı?»

Yaşlı adam başını salladı.

«Evet. Bütün öğleden sonra buralarda dolaştı durdu. Akşam üzere geçerken onu gördüm, ‘iyi

akşamlar' dedim, ama o adamın kamna nezaketin kırıntısı bile karışmamış olacak ki, başını çevirip bakmadı.»

«Şimdi de birini mi gözetliyorsunuz?»

Adam ilerde bir noktayı işaret etti.

«Şunu!»

«Aaa! Bay Bliss o,» dedi.

Doktorun işaret ettiği yerde, sokak ışıkları altında Başmüfettişi seçebilmişti.

«Şu vücut beni çok çekiyor! Esrarengiz bir tip ve ben de esrarengiz şeylere bayılırım...»

Lomond'dan ayrılıp eve döndüğü sırada Johnny geldi. Çok neşeliydi. Şakalar yaptı, alışverişine takıldı, sindirim sistemini bozacak yemekler yapmamasını rica etti. Onun bu kadar neşeli halini uzun zamandır görmemişti.

«Her şeye rağmen şu Alan Wembury'nin iyi bir insan olduğunu kabul ediyorum. Onu ilk fırsatta ziyaret edip, konuşmak istiyorum,» dedi. Kız çok sevinmişti bu sözlerle. «Meister'le olan işlerini bir iki haftaya kadar tamamlayacağım umut ederim. Orada çalışmanı istemiyorum Mary.»

«Biliyorum Johnny, ama...»

«Tabii güzelim, anlıyorum. Geceleri çalışmıyorsun onunla, değil mi?»

«Hayır.»

Çok doğrudu bu söylediği.

«Memnun oldum. Maurice'i yalnızca mesai saatlarında görmekle akıllılık etmişsin.»

Sigarasını yakıp, dumanım havaya üfledi. Kız kardeşine söyleyeceği yalanı toparlamaya çalışıyordu.

«Bu gece gecikebilirim. Bir tamdık yemeğe çağırmış, West End'e gitmem gerek. Yalnız kalmada bir sakınca yok, değil mi?»

«Hayır, beni merak etme. Kaçta dönersin?»

Bunu önceden düşünmüştü, Johnny.

«Gece yarısından önce gelemem, belki biraz daha geç.»

«Ben... ben de gecikebilirim, Johnny. Bir partiye davet edildim, oraya gitmeye niyetim var.»

Acaba inanmış mıydı?

«Mümkün olduğu kadar eğlenmeye bak, Mary» dedi, paltosunu alıp çıkarken. «Lenley'deki partilerimize benzemez tabii. Neydi o günler. Bekle bak, şu çiftlik işine bir başlayalım, her şey ne kadar güzel olacak. Arada ava bile çıkarız seninle.»

Saat daha sekizdi. Evden çıkmak için çok beklemesi gerekiyordu Mary'nin. Gün, sona ermemişti. Nasıl bitecekti acaba? Johnny'nin mahkemesinden sonra her şeyin başına yıkıldığını sanmıştı ama, şu anda oturup dakikaların geçişini izlerken, çok daha kötü sonlara yaklaştığını hissediyordu.

BİR SAAT kadar sonra, Deptford üzerindeki sis yayılmış, Hatfield ve Welwyn yolunda ilerleyen bir arabanın da üstünü örtmüştü. Anayoldan ayrılıp bir tarla yoluna sapan eski, ama makinesi kuvvetli bu araba, farkları, terkedilmiş bir hangarı aydınlatana kadar ilerledi. Burası, harp sırasında havaalanı olarak kullanılmış bir yerdi. O kadar çok el değiştirmişti ki, mal sahiplerinin kimler olduğu hiçbir zaman tam olarak bilinemezdi.

Sürücü, arabayı durdurup farlarını kısıtı. Dışarı çıkıp hangara doğru yürürken, bir köpek havlaması ve bir insan sesi duydu:

«Albay, siz mi geldiniz?»

«Evet Green, benim.»

«Uçağınızı hazırladım ve her şeyi kontrol ettim. Hepsi saat gibi çalışıyor ama, bu gece yine de Paris'e uçamayacaksınız. Sis çok yoğun ve hava raporuna göre daha da kötüleşecekmiş.»

'Albay Dane' diye tanınan adam:

«Bundan çok memnun oldum,» dedi, «siste uçmak çok hoşuma gider.»

Makinist anlaşılmasın birşeyler mırıldanarak hangara doğru yürüdü. Elindeki fenerin kısık ışığında, hangar kapısını zorla açarak, tek pervaneli ufak bir uçağı adama gösterdi.

«Ne zaman döneceksiniz?»

«Bir haftaya kadar.»

Albay diye konuştuğu adamın yüzünü şimdiye kadar hiç görememişti. Pardösüsünün yakaları kalkık, şapkası öne eğik olduğundan, ara sıra gözlerinin parıltısını farkedebiliyordu yalnız.

«Bütün öğleden sonramı, onu kontrol etmekle geçirdim, Albay. Hiçbir zorlukla karşılaşmayacağınıza emin olabilirsiniz.»

Kendisi hava kuvvetlerinden ayrılmış ve İngiltere'de, şu anda en fazla parayı alan bir uçak makinistiydi, aynı zamanda da hangarın sahibi.

«Bugün polisler buraya geldi. Çevreyi aradılar ve uçağın sahibini sordular. Ben de sizin, bir havacılık klübü açmak niyetinde olan emekli bir albay olduğunuzu söyledim. Aslında kim olduğunuzu merak etmiyorum desem, yalan olur.»

Adam güldü.

«Senin yerinde olsam, bunu merak etmezdim, Green. Sana bu kadar parayı, yalnızca uçakla meşgul olman için veriyorum.»

«Biliyorum ama, yine de aklıma takılıyor. Bazen Avrupa'ya uyuşturucu madde filan mı kaçırıyorsunuz diye düşünüyorum. Eğer öyle birşey varsa, başından söyleyeyim, ben yokum!

Albay gülmeye devam etti.

«Neyse, bu sizin bileceğiniz iş,» dedi adam. «Bu akşamki gazeteleri okudunuz mu? Yine Ringer'den söz ediyorlar.»

«Ringer mi? O da kim?»

«Polisin yıllardır peşinde koştuğu biri. Çok ustalıkla kılık değiştiriyormuş.»

Green bu biçim olayları günü gününe ve merakla izleyen tiplerdendi.. Son yirmi yıl içindeki bütün polis olaylarını ezbere bilirdi.

«Hiç duymadım,» deyip kestirdi Albay. «Şu bizim kuşa bir bakalım mı?»

Cebinden kuvvetli bir el feneri çıkartıp dıştan kısaca bir kontrol ettikten sonra, pilot yerindeki düğmeleri muayene etti.

«Tamam. Her şey mükemmel! Bu gece kaçta havalanacağımı bilmiyorum. Sen uçağı kalkış istikametinde hazır tut, pisti gözden geçir, bir aksilik istemem.»

«Hiç merak etmeyin, efendim.»

«Güzel! »

‘Albay Dane’ cüzdanından bir tomar para çıkartıp makiniste uzattı.

«Madem merak ediyorsun, sana söyleyeceğim. Benim ufak tefek maceralarım olur, arada sırada. Bu gece de bir hanımla uçmak niyetindeyim.»

«Evli bir hammla mı efendim?»

«Evli bir hanımla! Şansımız yaver giderse, bu gece ya da yarın gece ikide geleceğim. Sis ne kadar kaim olursa, o kadar işime gelir. Yanımda eşya filan olmayacak, belki biraz içki alırım, o kadar.»

«Nereye gitmek niyetindesiniz, Albay?»

Yolcu neşeli neşeli güldü, bu gece pek sevinçli hissediyordu kendini.

«Belli olmaz. Belki Fransa’ya, Belçika’ya ya da Norveç’e, belki de Afrika’ya. Ne zamar döneceğimi de bilmiyorum, ama gitmeden önce, seni en az bir yıl idare edecek para bırakacağım. Eğer on gün içinde dönmezsem, bu hangarı elden çıkart ve ağzım sıkı tut. İlerde belki yeniden karşılaşırız.»

Arabasına doğru ilerlerken, Green büyük bir dikkatle onun yüzünü görmeye çalıştı. Şimdiye kadar, ‘Albay’ hep geceleri ve hep pardösü giyilecek havalarda geldiği için, yüzünü hiç görmemişti. Bu sefer de gayretleri boşa gitti. Nedense Green, onun sakallı olabileceğini düşünmüştü hep, ama bunu ispatlayacak bir fırsat eline geçmediği için, tahmini yalnızca bir duygu olarak kalmıştı. ‘Albay Dane’ motoru çalıştırırken makiniste döndü:

«Sana bir tavsiyem var, Green. Demin sözünü ettiğin Ringer gibi adamları sakın merak etme. Onlar tehlikeli insanlardır. Sözünü etmek bile sana uğursuzluk getirebilir. Sen iyi bir makinistsin. Gözünü uçaklardan ayırma ve kendi işinin daha tehlikesiz olduğunu da unutma!»

Az sonra arabanın stop lambaları karanlıklarda kaybolup gitti.

■

SAM HACKİTT, hayatı boyunca hep hata yapmaktan kurtulamayan, bu yüzden de başını türlü belâlar gelen bir adamdı. En büyük hatasını da, sarhoş olduğu bir an, bir kadım yamna alıp kilisede rahibin karşısına çıkmakla yapmıştı. Bütün hayatı boyunca pişmanlık duyduğu bu resmî tören sona erdiğinde, kocasından nefret eden kaba bir kadınla, Church sokağında kırık dökük

mobilyalarla dolu bir 'yuva' sahibi olmuştı.

Aslında iyi bir insandı ve öbür arkadaşları gibi polisten değil de, karısından korkardı. Hapisten çıktığını kimseye, karısına bile, belli etmemeye çalışmış, ama iki kere bir defa Meister'in evinin önünde ve bir defa da High sokağında onunla karşılaşması, bütün dünyanın dikkatini çekecek kadar, hatta Sam Hackitt'i bütün 'iyi' huylarıyla âleme tanıtacak kadar hareketli olmuştı.

Bir gün Sam, Cockspur caddesinde dolaşırken, Kanada hakkında broşürler dağıtan bir seyahat acentasına daldı. Biraz sonra çıktığında toprakla uğraşmaya, ziraat yapmaya ve Kanada'ya gitmeye niyetli bir adam oluvermişti. 'Kanada'ya gitmek için para gerek, arazi almak için de çok nara gerek' diye düşündü. Biriktirdiği kadarı ancak yolculuk için yeterliydi oysa. 'Aşkta ve harpte her şey geçerlidir' sözünden esinlenerek, Bay Meister'le olan ilişkilerinden de cesaret alarak, Avukatın evindeki satılmaya uygun bazı eşyaları almanın vicdanını rahatsız etmeyeceğine karar verdi.

Meister'in zaman zaman acele paraya ihtiyacı olurdu. Bu tip durumlarda kullanmak üzere, çok miktarda parayı yanında taşıyamayacağından, masasının bir çekmecesinde metal bir para kutusu bulundururdu. İşte Sam buna göz dikmişti. Son birkaç gün içinde kutuya dokunmak fırsatı olmamıştı. Ama şimdi, hafta sonuna kadar evde kalmasına izin verildiğinden işi kolaylaşıyordu.

Odaya girdiğinde, Mary daktilosunun üstünü örtmekle meşguldü, eve gitmek için hazırlanıyordu anlaşılan.

«Bizden ayrılıyormuşsun Hackitt, öyle mi?» dedi.

O anda kız orada olmasa, o da çekmeceyi açabilseydi daha erken ayrılacağını düşündü.

«Evet, Bayancığım. Bay Meister'le anlaşamıyoruz, artık.»

«Seni arayacağız.»

«Teşekkür ederim, Bayan. Kardeşinizin dönmesi herhalde sizi memnun etmiştir?»

«Hem de çok. Biz de buradan ayrılmaya karar verdik.»

«Çiftçilik mi yapacaksınız?»

«Niyetimiz öyle ama, ikimiz de araziden anlamayız.»

«Ben de ziraatla uğraşmaya karar verdim. Biraz da tecrübem var. Dartmoor'da, bir zamanlar, çeşitli çiftliklerde çalışmışım.»

«İngiltere'de mi kalacaksın?»

«Hayır, Bayan. Dışarıya gitmek istiyorum. Burası, polisten kaçmaya çalışan bir adam için iyi bir yer değil. Dışarda yeni bir başlangıç yapmak niyetindeyim.»

«Güzel bir düşünce, Sam. İyi şanslar dilerim sana.»

«Teşekkürler, Bayan. Ben de sizlere iyi şanslar dilerim.»

Kız bir an durakladıktan sonra:

«Niçin durmadan Bay Meister'in masasına bakıyorsun? Birşey mi var?» dedi.

«Hayır hayır, Bayan. Yarın şöyle bir tozunu alayım diye düşünüyordum.»

Kıza biraz daha yaklaşıp sesini alçattı:

«Bakın, Bayan. Meister'i eskiden beri tanırırsınız, değil mi?»

«Evet?»

«Sanırım onun becerikli bir avukat olduğundan başka, hakkında birşey bilmiyorsunuz. Size yardım etmesi için, buraya başka bir bayanın alınması fikrini hiç düşündünüz mü?»

Kız güldü bu sözlere.

«İki insan için yapacak iş yok ki burada.»

«Evet var, Bayancığım. Siz çok çalışıyorsunuz. Biraz dalga geçin.»

«Neden böyle yapayım, Sam? Dürüst bir hare ket değil ki bu dediğin.»

Sam Hackitt'in dürüst olan her şeye karşı ah lerjisi vardı aslında.

«Dürüst olmayabilir, ama daha tehlikesiz olur,» dedi ve göz kırptı. «Alınmayacağınızı bildiğim için size şunu söyleyeyim, Bayan: Eğer bir kız kardeşim olsaydı, Meister'in evinin yarım mil bile yakınından geçirmezdim.»

Kızın yüzündeki ifadenin değiştiğini görünce çok mahçup oldu ve odadan kaçmayı tercih etti.

Sam, ofise girmek için pencereyi denemeye karar vermişti. Demir parmaklıklar normal bir hırsız için iyi bir engel teşkil ediyorsa da, Sam normalin üzerindeydi. O sabah camlan silerken, kendi buluşu olan bir mekanizmayı kilide yerleştirmeyi unutmamıştı. Alan Wembury, parmaklıkları dikkatlice kontrol etmiş olsaydı, bir tanesine sarılı çelik teli ve kilide giren ucunu belki görecekti. Bu mekanizmayla, demir ızgarayı açmak için teli hafifçe geri çekmekten başka yapacak birşey yoktu. Akıllıca keşfinden dolayı Sam çok gururlandı.

O gece, uzun süre avluda otların üzerinde yatıp çevrenin boşalmasını bekledi. Meister'in kendi kendine homurdandığını, çatal bıçak seslerini duyabiliyordu. Sonra içinden küfretti, çünkü piyanonun başına gelmişti Meister yeniden. 'Ya saatlarca çalarsa' diye düşündü ama neyse, müzik az sonra durdu, bir sandalye gıcırdadı ve Avukatın uykuya daldığını belirten sesler duyuldu. Sam harekete geçip teli çekti, iyice yağlanmış olduğundan ızgara ses çıkarmaksızın açıldı.

Meister'in görünüşü hiç de hoş değildi. Gözleri açık, piyanonun başında uyuya kalmıştı. Sessizce odayı geçip ışıkları söndürdü, daima karanlıkta çalışmayı tercih ederdi. El yordamıyla masaya yanaştı, cebinden çıkardığı bir tel parçasıyla çekmeceyi açtı, içerde para kutusundan başka hazineler de vardı. Pencereye gidip dışarda duran el çantasını aidi, geri dönüp tıka basa doldurdu. Elinde çantası, kaçmak için dikkatli adımlarla pencereye yaklaşıırken bir çıtırtı duyar gibi oldu. Soluğunu tutup bekledi bir an, sonra boş eliyle çevresini yoklayarak ilerlemeye devam etti. Tam esrarengiz kapının önünden geçiyordu ki, soğuk bir elin bileğini kavradığını hissetti. Bağarmamak için dişlerini sıkıp kendini tuttu ve anî bir hareketle kolunu kurtarıp koşmaya başladı. Birkaç saniye içinde pencereden avluya »oradan da sokağa çıkmış, kalbi ölüm korkusuyla dolu, kaçıyordu.

Odada olanların bir tek izahı vardı: Ringer gelmişti, Meister için...

GECE, erken saatlarda, Alan Wembury'ye, Meister'in evine çağrıldığını söylediler. Onu karşılayan Avukat oldu, Mary çoktan evine gitmişti bile. Adam o kadar sinirli ve kötü bir durumdaydı ki, Alan onu yatıştırmak için gönderildiğini sandı.

Ama yanılıyordu.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Müfettiş Bey...»

Meister, hayatında ilk defa konuşmasının arkasını nasıl getireceğini bilememişti.

Alan susup bekledi.

«Mesele şu... Yerine getirmek zorunda olduğum hoş olmayan bir görev var, hiç hoş olmayan. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu yapmaktan nerret ediyorum ama, yapmak sorundayım.»

Alan karşısındakinin cesaretini kırmamak için birşey demeden bekledi yine.

«Söyleyeceğim şey Johnny hakkında! Durumumu takdir edersiniz, Wembury. Komiser Muavini'nin söylediklerim siz de duymuştunuz. Kuşku altındayım, haksız yere tabii. Ama müdüriyet böyle düşünmüyor.»

Alan onu hiç böyle görmemişti, acaba sözü nereye getirecek diye merak etti.

«Bundan sonra hiçbir riski göze alacak durumda değilim. Birkaç hafta önce olsaydı, Bayan Lenley'in hatırı için belki bunu yapardım ama, şimdi durum başka.»

Alan yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

Maurice odada sinirli sinirli dolaşıyordu. Karşısındaki adamın ondan nefret ettiğini ve en kötüsü de, yalan söylediğini farkına vardığını hissetti. Şu anda yaptığı 'ihanetin' çok soğukkanlılıkla hazırlandığı apaçık ortadaydı. Buna rağmen, artık geri dönemezdi.

«Kanuna karşı yapılacak her hareketi polise bildirmek görevimdir. Bilmem, beni anlıyor musunuz »

«Galiba,» dedi Alan. Adamın kendini hakh çıkartmaya çalışması midelerini bulandırmıştı. «Lenlev bir suç işlemek üzere, demek istiyorsunuz.»

Meister derin bir soluk aldı.

«Öyle sanıyorum ki, Darnleigh meselesinin Johnny'nin ilk işi olmadığını biliyorsunuz? Bayar Bolter'in evindeki hırsızlığı da o yapmıştı. Olayı hatırladınız mı? Bir yıl kadar oluyor...»

«Evet, hatırladım.»

Bayan Bolter son derece zengin ve yaşlı bir kadındı. Hiç evlenmemiş olduğundan, tek başına Camden Crescent'de bir evde, eski mücevher koleksiyonuyla beraber otururdu. Bir hırsızlık olmuş ve yirmibin sterlinlik mücevheri çalınmıştı.

«Lenley'in o işte parmağı olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

«Hayır, hiçbir şey söylemek istemiyorum, yalnızca bildiğimi söylüyorum. Öğrendiğim kadarıyla, mücevherler hâlâ orada duruyor. Hırsızlar kaçarken, poüsin işe karışması üzerine, ellerindekileri bırakmak zorunda kalmışlar.»

«Bunun şu anda Lenley’le ne ilgisi var?»

Meister çevresine bakınıp sesini alçalttı.

«Ağzından kaçırdı, bu gece gidip Camden Crescent’den mücevherleri alacak. Kadının evinin hemen yanındaki ev benim. Bunu bildiğı için, benden bugün anahtarımı istedi. Sanırım mücevherler 57 numaralı evin damında gizli. Bir adam gönderseniz iyi olacak.»

«Anlıyorum...»

«Johnny’ye kötölük yapmak istemem, bunu yapmaktansa, sağ elimi kesmeyi tercih ederim ama, namuslu bir vatandaş olarak bunu size söylemek de görevimdir.»

Alan, Flanders Lane karakoluna dönerken çok üzgündü. Elinden hiçbir şey gelmezdi artık, çünkü Meister, Müdüriyete de haber verebilirdi. Johnny Lenley’yin dikkatini çekmesi ise, meslek hayatının sonu olabilirdi.

Camden Crescent’deki evin damına, gözcölük yapması için bir polis gönderdi.

Bir saat kadar sonra karakolun telefonuna karşılık veren çavuş, ona döndü:

«Camden Crescent’deki gece nöbetçisi telefon ediyor. Damda bir adam görmüş.»

«Üzülmemesini söyle; polistir o.»

Çok şaşırdı Çavuş.

«Damdaki adam mı?»

«Evet, damdaki adam.»

Çavuş telefona karşılık verdi:

«O adam bizdenmiş, önemli değil, merak etme.... ha? Bacayı temizliyor... evet, genellikle poüslere baca temizletiriz ve hep geceleri çalışırlar.»

Telefonu kapattı.

«Ne yapıyor bizimki damda?»

«Çevreyi seyrediyor,» dedi, Alan.

O gece adamları, bir başkasının daha peşindeydi. Öğleden sonra, kocasıyla yaptığı bir tartışma üzerine kafası kızan Bayan Hackitt karakola gelerek, kocasının yapmaya niyetli olduğu soygunu ihbar etmişti. Şimdi iki adam Şam’ı arıyordu.

Alan dalgın dalgın otururken, düşündüğü adamın içeri girdiğini görünce şaşırdı. Johnny Lenley başıyla çavuşu selâmlayarak, Alan’ın masasına yaklaştı.

«Hapisten çıktığımı sana bildirmem gerektiğini düşündüm.»

«Duydum, Lenley. Çok memnun oldum. Ayrıca yaptıkların için de seni tebrik ederim.»

Konuşurken, Camden Crescent’deki evin damında bekleyen adamı aklından hiç çıkartmıyordu. Onu uyaracak sözleri söyleyip söylememek arasında bocalıyordu.

«Hapisten dün çıktım ama, ancak bugün eve geldim.»

«Kızkardeşin seni görünce çok sevinmiştir herhalde.»

«Evet.»

Mary hakkında daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi sustu.

Alan, ne yapıp edip, genç adamı durdurmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Sordu:

«Bu gece ne yapıyorsun?»

Johnny Lenley kuşkuyla baktı ona.

«Biraz çıkıp dolaşacağım. Neden sordun?»

Niyetini yanlış anlamıştı. Wembury, Çavuşa dönerek :

«Carter, Camden Crescent buraya çok uzak mı?» dedi.

Johnny irkilmişti, bütün dikkatiyle ona baktı.

«Hayır, efendim. Yürüyerek on dakikada gidebilirsiniz.»

«Uzak değilmiş. Demek karakoldan Camden Crescent on dakikalık yürüyüş mesafesi?»

Johnny'ye döndü, «Ben, o yöne doğru bir yürüyüş yapmak istiyorum. Birlikte gelir misin? Biraz sohbet ederdik. Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var.»

Johnny'nin kuşkulu bakışları değişmemişti.

«Hayır, gelemem,» dedi, fısıldar gibi. «Bir arkadaşla buluşacağım.»

Alan, eline bir kitap alıp sayfalarını çevirirken, başını kaldırmadan konuşmasına devam etti:

«Eskiden iyi bir koşucuydun, Lenley, hatırlar mısın? Aklımda kaldığına göre, armağanlar bile kazandığın oluyordu.»

«Evet, birkaç kupa almıştım,» dedi, şaşkın bir sesle.

«Senin yerinde olsaydım...» hâlâ kitaba bakıyordu «son hızla koşar ve eve varıncaya kadar da durmazdım. Sonra da kapıyı kilitler, evden çıkmama kendi kendime engel olurdum.»

«Niye?»

«Başka bir kupa ya da 'takdirname' almamak için!»

Johnny şaşkınlığından bir süre konuşamadı ve gitmek için kalktı. Yine de pek fazla birşey anlamamıştı.

«İyi geceler, Wembury.» deyip kapıya yöneldi.

«İyi geceler, Lenley, bir daha görüşmeyeceksek!...»

Johnny olduğu yerde döndü:

«Bu gece yine görüşeceğimizi mi söylemek istiyorsun?»

«Evet!»

Bundan daha açık bir şekilde, kendini Çavuşun yanında bundan daha fazla tehlikeye atarak, onun dikkatini çekmesine imkân yoktu. Johnny Lenley omuzlarını silkerek çıkınca, çocuğa acımaktan başka birşey yapamadı artık.

«İnsanlar ne kadar da aptal oluyor,» diye söylendi Çavuşa.

«Ama bizim işimize geliyor, efendim; öyle değil mi? Eğer aptal olmasalarda, hiçbir zaman onları yakalayamazdık.»

Dr. Lomond’a, karakolda bekleyeceğine dair söz vermemiş olsaydı dışarıya çıkacaktı. Johnny Lenley yakalanıp getirildiği zaman orada olmak istemiyordu.

Lomond söz verdiği saatta gelmişti ki, koridordan gürültüler duyuldu ve Meister içeri girdi. Par dösüsünün önü açılmış, ağzının kenarından bir sigara sarkıyordu. Karanlıktan geldiği için, iyi a idmlatılmış odaya girince bir an gözlerini kırıştıtararak durdu ve sonra Doktor’u gördü.

«Büyük bir tıp adamı ve büyük bir avukat karşı karşıya! Bu ne ilginç rastlantı böyle! Âdeta büyük bir an!» dedi.

Sonra Alan’a döndü.

«Onu getirdiler mi? Hayret! Bu işi yapacak kadar aptal olmaması gerekirdi, değil mi dostum? Ama ne yazık ki elimizden birşey gelmiyor.»

«Bunu öğrenmek için mi geldiniz, Avukat Bey? Telefon etseydiniz rahmetten kurtulmuş olurdunuz.»

«Hayır, onun için gelmedim,» korkuyla çevresine bakmıyordu. «Hackitt kaçtı ve beni tek başıma bıraktı ,korkak herif! Koca evde tek başıma! Sinirlerim çok gergin, Wembury. En ufak bir ses beni ürkütüyor. Sandalye gıcirtısı, camların uğultusu, ateşin çatırtısı...»

Aralık kapıdan, koridorun loşluğunda içeriye bakan adamı kimse farketmemişti. Başmüfettiş Bliss, odaya bir göz atıp kayboldu.

«... yüreğim ağzıma geliyor. Ölüm sanki hep beni izliyor. Şu anda bile yanımda hissediyorum. Allahım, korkunç birşey bu, korkunç!»

Olduğu yerde sallandı ve Alan Wembury onu tam zamanında yakalayabildi. Allahtan, Doktor uzakta değildi.

«Nesi var Doktorcuğum?»

«Uyuşturucu madde! Çavuş, onu Müfettişin odasına götürüver, biraz sonra kendine gelir.»

Adamın taşınmasını seyredip başını salladı, sonra kapıya gidip koridora bir göz attı.

«Ne var, Doktor?»

«Yine geldi!»

«Kim o gelen?»

«Meister’in gelişinden beri karakolu gözlüyordu.»

«Kim bu esrarengiz gözcü?»

«Bilmiyorum. Bliss’e benzettim ama, emin değilim.» Sigarasını yaktı. «Nedense bu adam da benden hiç hoşlanmıyor.»

«Onun hoşlandığı bir kişi gösterebilir misiniz bana, kendinden başka?»

«Bugün klüpte onun hakkında bazı garip şeyler duydum,» dedi Lomond, alçak bir sesle, Washington’dan gelen bir adamla konuşuyordum; Bliss’ten söz edince hemen hatırladı. Meğer

onu tanıyormuş, işin ilginç yanı da, onbeş gün önce Brooklyn’de gördüğüne yemin etmesi.»

Wembury gülümsedi.

«Nasıl olur? Amerika’dan geleli kaç ay oldu.»

«Bliss’i iyi tanıyor musun?»

«Hayır, çok iyi tanımam. Amerika’ya gitmeden önce hiç görmemiştim onu. Benden çok yaşlı olmasına rağmen rütbelerimiz aym. Ama o benden kıdemli. Ben, daha kısa aralıklarla terfi ettiğim için hiç beraber olamadık şimdiye kadar, Merhaba!»

Odaya giren adam, doğrudan Çavuşun masasına gitti. Bliss’ti bu.

«Bana bir tabanca ver.» dedi.

«Efendim? Anlayamadım!» Çavuşun şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

«Bana bir otomatik tabanca ver.»

Wembury kıs kıs güldü.

«Tamam, Çavuş, Scotland Yard’dan Başmüfettiş Bliss’e istediğini ver. Ne yapacaksın tabancayı Bliss, fare avına mı gidiyorsun?»

Bliss ona dönüp kötü kötü güldü.

«Evet, korkmana gerek yok ama. Sana ne bundan?»

«Tersine, beni çok ilgilendirir. Unutma ki burası benim bölgem.»

«Tabancayı almamı engelleyen herhangi bir sebebin var mı?»

«Yok tabii,» dedi Wembury, sakallı detektif kapıya doğru yürüyünce, «Yalnız, onu aldığına dair bir imza atsan hiç fena olmaz. Formaliteleri unuttun mu yoksa?» diye ekledi.

Bliss küfrederek geriye dönmek zorunda kaldı.

«Bu Allahın belâsı memleketten ayrılalı çok oldu, biliyorsun.»

«İyi akşamlar, Bay Bliss.»

Doktoru ilk defa farkediyordu Bliss, daha doğrusu öyle gözüküyordu.

«İyi akşamlar, Profesör. Hâlâ Ringer’i yakalayamadımız mı?»

«Henüz yakalayamadım,» diye güldü, Lomond.

«Hıh! En iyisi bir kitap daha yazın, belki o zaman işleriniz kolaylaşır.»

«Çok komik,» dedi Lomond, kuru bir sesle. «Evet, Ringer’i henüz yakalayamadım ama, elime geçirmek üzereyim.»

Bliss kuşkuyla ona baktı.

«Yaa! Öyle mi? Yeni bir teoriniz mi var onun hakkında?»

«Sadece duygu, kuvvetli bir duygu,» dedi Lomond, esrarlı bir tavırla.

«O halde sana bedava tarafından bir öğüt vereyim, Doktor. Polisliği polislere bıraksan iyi olur.»

Arthur Milton tehlikeli bir katil, sana göre değil o adam. Aklıma gelmişken sorayım, karışım gördün mü son günlerde?»

«Hayır, ya sen?»

«Ben de görmedim. Kiminle yaşadığım bile bilmiyorum.»

Doktorun yüz ifadesi değişir gibi oldu.

«Bir arkadaşımın söz ettiğini unutuyorsun galiba?»

Bliss içten bir kahkaha attı.

«Demek seni ağına düşürdü, ha? Talihli kadınmış!»

«Kadınların, hoşlanmadıkları erkeklerle çıktıklarını gördün mü hiç?»

«Çook! Ortalık öyleleriyle dolu.» Wembury'nin kendisine ayıplar gibi baktığım hissedip ona döndü: «Sen de fazla duygulusun galiba, Wembury?»

«En zayıf tarafımdır,» dedi Alan, soğukça.

«Şu Lenley denilen kız, Meister'in ofisinde çalışıyor, değil mi?»

Wembury nefretle güldü.

«Bunu da mı öğrendin? Senin, iyi bir detektif olduğunu söylemişlerdi zaten.»

Bliss, bu hakarete hiç bozulmadı.

«Hoş bir kızmış, duyduğuma göre. Çok da romantik! Bir soylunun kızı ve duygulu bir polis!»

«Sen, hiç âşık oldun mu, Bliss?»

«Ben mi? Hıh! Hiçbir kadının beni aptal yerine koymasına izin vermedim.»

«Allah'ın yarattığı birşeyi düzeltebilecek kadar akıllı bir kadın bulman zor olmuştur,» dedi Alan, kaba bir şekilde. «Hem, senin buralarda ne işin var? Ne yapmaya çalışıyorsun?»

«Senin işini!» dedi Bliss, kapıyı vurup çıkarken. Carter oturduğu yerden, aklına takılan şeyi sormak ihtiyacını hissetti:

«Başmüfettiş'in karakol formalitelerinden habersiz olması acayip değil mi ,efendim?»

«Bliss'in her şeyi acayip,» dedi Alan, hırsla. «Bliss! ^{*}Bu adı da nereden bulmuş?»

«Herhalde annesi koymuştur,» dedi Lomond. Sonra Müfettiş'in odasına gidip Meister'e baktı. Adam ayılmaya başlamıştı. Geri döndüğü sırada, bir polis memuru içeri girip Wembury'nin kulağına birşeyler fısıldadı.

«Bizi görmek isteyen bir hanım mı geldi? Kimmi?»

«Cora Ann Milton'dur,» dedi Doktor, telepati duygusunu bir kere daha kullanarak. «Gelecekteki karım!»

Gerçekten Cora Ann'di gelen. Meydan okuyan bir tavırla odaya girdi.

«Randevu defterini mi kaybettin, Doktor Bey?» Lomond onun elini tutarken, Alan kuşkuyla baktı.

«Hayır, ama sen soğukkanlılığını kaybetmişsin.» «Hiçbir erkeği bir saattan fazla beklememiştim.» Wembury hayretle baktı.

«Hay Allah! Seni yemeğe götürecektim değil mi?» İçini çekerek söylemişti bunu. «Buraya çağırdılar, ben de unuttum gitti.»

Cora Ann, canının çok sıkıldığını belirten bir tavırla ortalığı inceledi .

«Sana hak vermemek elde değil. Böyle bir yerde insan kendini bile unuttur. Cehennemden farksız, yalnızca biraz daha karanlık, o kadar!» Wembury'ye döndü. «Senin o güzel elbisen nerede? Baksana, herkes üniformasıyla gelmiş.»

«Yalnızca partilere giyiyorum,» dedi Alan, gülerek.

Kız tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

«Seni üniformayla görenler iğrenmiyor mu? Böyle bir yerde nasıl oturabiliyorsunuz anlamıyorum. Bu hayata katlanmak için insanın aklından zoru olması gerek.»

«Senin de aklından zorun olmasın sakın?» dedi Lomond, yavaşça. «Gözlerinde boş bir ifade var.»

«Boş olan gözlerimin ifadesi değil, midem. Öğlenden beri birşey yemedim.»

Doktor, üzüldüğünü belli etmek istedi.

«Zavallı küçüğüm benim, tek başına yemek yiyemez miydin?»

«Bir süredir, yemeklerimi bir tıp adamının kontrolü altında yemeyi tercih ediyorum.»

«Ama bu, tehlikeli bir istek olabilir. »

«Neden? Seni usulca zehirleyeceğimi mi sanıyorsun?»

«Hayır, yalnızca düşüncelerimi zehirleyebilirsin.»

Wembury, saklayamadığı bir hayretle olanları izliyordu. Doktor'un amacı neydi? Niçin bu kızla arkadaşlık kurmaya çalışıyordu?

«Sinirleri gergin, zavallı bir kadına yardım edecek misin?» diye sordu kız.

Ses tonunda, umutsuz bir yalvarış seziliyordu. Alan'ın şaşkınlığı büsbütün artı.

«Çok isterdim Cora Ann, ama...» deyip sustu Doktor.

«Ama! Ama! Bana bak İskoçyalı, yemeğin parasını vermek zorunda değilsin!»

Doktor bu sözlerle çok güldü.

«İşte kaçırılmayacak bir fırsat, ama gelemeyeceğim, çalışmam gerek, işim var.»

«İş varmış!» Acı acı güldü. Bir anda kızın yüzündeki canlılık gitmiş, bitkin bir insan olup çıkmıştı. «Senin işini bilirim, yine Arthur Milton'u asmaya çalışıyorsundur. Başka bir işin yok aslında. Pekâlâ, ben gidiyorum.»

«Nereye gidiyorsun, şekerim?» dedi Doktor, merakla.

«Akşam yemeği için artık çok geç. Bir yerde birşeyler atıştırıp müzik dinlemeye gidiyorum, iyi piyano çalan bir arkadaşım var.»

Lomond kapıda durup, kızın arkasından sisli sokağa baktı.

«Galiba beni tehdit etti.»

Alan hemen karşılık vermedi, bekledi ve sonra ciddi bir sesle:

«Doktor,» dedi, «Ringer'in karısıyla arkadaşlık etmeseniz çok memnun olurdum.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Demek istediğim şu: İki cinayetle uğraşmak hoşuma gitmeyecek.»

Carter, Meister'in yattığı odadan döndü.

«Nasıl oldu?»

«İyiye benziyor efendim, dedi Çavuş.

Alan, koridordan gelen düzenli ayak seslerini dinledi. Az sonra odaya Johnny Lenley girdi. Yanındaki uzun boylu, sivil giyinmiş bir detektif, onu kolundan tutuyordu. Çavuşun masasına yaklaşp, adamı hangi suçtan dolayı yakaladığını anlattı.

Lenley başı önde, olanlara aldırmadan durdu, sonra Alan ile gözgöze gelinceye kadar başını kaldırdı.

«Teşekkür ederim, Wembury. Bir tavşan kadar akıllı davransaydım, şu anda burada olmayacaktım.»

Carter kalemını alıp, masasına yerleşti.

«Adınız?»

«Johnny Lenley.»

«Adresiniz?»

«Adresim yok.»

«Mesleğiniz?»

«Hapisten yeni çıktım,» dedi John, yavaşça.

Çavuş kalemını bıraktı.

«Üstünü arayın.»

Johnny kollarını yana doğru açtı. Uzun boylu polis üstünü yokladı ve ceplerini masanın üzerine boşalttı.

«Beni kim ele verdi, Wembury?»

Alan başını salladı.

«Bu soruyu bana sormaman gerektiğini biliyorsun.» Başıyla masadaki Çavuşu işaret etti: Şu anda her şeyden onun yetkili olduğunu anlatmak istiyordu.

«Camden Crescent, 57 numaralı evin damında ne yapıyordunuz?» diye sordu Çavuş.

Johnny Lenley öksürerek boğazını temizledi.

«Orada saklı olduğunu sandığım birşeyi almaya gitmiştim, ama tarif edilen yerde aradığımı

bulamadım. Söyleyeceklerim bu kadar, Çavuş.» Alan’a döndü: «Kız kardeşime gözkulak ol, Wembury ;buna ihtiyacı var. Sana güveniyorum. Bana bu kalleşliği kimin yaptığını söylemene de gerek yok, çünkü biliyorum.»

Meister kendine gelmiş ve odaya girmek için hiç de uygun olmayan o anı seçmişti. Aptal aptal Johnny’ye baktı ,o da Avukata gülümseyerek:

«Merhaba, Maurice!» dedi, yavaşça.

«Ama . Ama... Bu Johnny!» Şaşkınlıktan kekeledi. «Yine başın belâya mı girdi, Johnny? Talihsizliğe bak! Sabah seni savunmak için müracaat ederim, hiç meraklanma.» Çavuşa döndü: «Her istediğini verin, masraflarını ben üzerime alıyorum.»

«Meister!» diye konuştu Johnny. Madenî birşeye vurulmuş gibiydi çıkan ses. «Dediğin yerde hiçbir şey bulamadım, mallar orada değildi.»

Meister’in yüzünde büyük bir hayret ve şaşkınlık ifadesi belirdi.

«Malları mı bulamadın? Ne demek istediğini anlayamıyorum.»

Lenley başını sallayıp, acı acı gülümsedi.

«Hapisten çok erken çıktım ve senin küçük planlarını bozdum, değil mi Meister? Sen bir...»

Wembury ne olduğunu anlayamadan, Johnny Avukatın gırtlığına sarılmıştı bile. Carter ve Alan da onları ayırmak isteyince, dört adam yerlerde yuvarlanıp boğuşmaya başladılar.

O sırada, birden kapı açıldı ve Başmüfettiş Bliss içeri girdi, bir an onlara baktı, sonra o da gruba katıldı.

Johnny’yi çekip alan Bliss oldu. Yerde bitkin yatan Avukata doğru ilerlerken:

«Yaralandı mı?» diye sordu.

Johnny nefretle Meister’e baktı:

«Onu öldürmeyi çok isterdim,» dedi, dişlerinin arasından.

«Bu kadar egoist olma Lenley,» dedi Bliss, soğuk bir ifadeyle ve geldiği gibi sessizce odadan çıktı.

Biraz sonra Alan da sisli sokaklarda yürüyordu. Avukatlık yapan eski bir arkadaşına bazı şeyler sormak ihtiyacını duymuştu...

■

«BAY BLİSS geldi mi?» diye sordu, karakola dönünce.

Görevli bir memur:

«Bir ara uğradı ve gitti efendim.» diye karşılık verdi. «Hücredekilerden birini ziyaret etmek istedi.» «Kimi?» dedi aceleyle.

«Lenley’yi, efendim.»

Johnny’yle neden görüşmek istemişti acaba? «Çok kaldı mı orada?»

«Hayır, efendim, beşaltı dakika kadar.»

Alan, yağmurdan sıırıslıkıam olan şapkasını silkti.

«Yeni bir olay var mı?»

«Yok, efendim. Yalnızca, iğerdeki sarhoşlardan biri fenalaştı, ben de Dr. Lomond’a telefon edip çağırdım. Şimdi içerde onunla meşgul oluyor. Bir de, siz gittikten sonra, Lenley’in üzerinden çıkan kâğıtlar arasında şu kartı buldum.»

Elindeki kartı Alan’a uzattı:

‘Evin anahtarı. İstedğin zaman gir. No. 57’

«Ama, bu Meister’in el yazısı.»

«Evet efendim,» dedi Carter, «57 numaralı ev de Meister’e ait. Bu, Lenley’in suçunu olumlu şekilde etkileyecektir herhalde.»

Alan kartı yeniden okudu ve okudukça rahatladığını hissetti. Avukat arkadaşının söyledikleri aklına geldi.

«Çok güzel! Bu, Lenley’i kurtarır! Tam tahmin ettiğim gibi! Meister bu kartı çok sarhoş olduğu bir sırada yazdı herhalde; böylece, ilk açığını yakaladık.»

«Buna kanun ne der?»

Wembury avukat değildi, ama avukat arkadaşına sorup, aklına takılanları öğrenmişti.

«Johnny Lenley, Avukatın evinde yakalandı. Şimdi elimizde onun, Meister tarafından ‘davet’ edildiğini açıklayan bir kart var. Bu durumda, kimse hırsızlık yaptığını ispat ve iddia edemez. Evin anahtarını da buldun mu?»

«Evet, efendim.» Carter anahtarı uzattı. «Üzerinde de Meister’in adı yazılı.»

Alan derin bir soluk aldı.

«Çok güzel! Lenley’in de içerde olması beni rahatlatıyor. Avukatı öldürebilirdi. »

Carter, aklını kurcalayan şeyi sordu:

«Lenley’in, Ringer olduğunu sanmıyorsunuz değil mi?»

Alan çok güldü buna.

«Saçmalama, Carter!»

İğerden Lomond’un kendisine seslendiğim duyup kapıya doğru gittiği sırada, Doktor girdi.

«Lenley’yi hangi hücreye kapatmıştınız?»

«En diptekine efendim, 8 numara,» dedi Carter.

«Kapı sonuna kadar açık, iğerisi de bomboş!»

Carter yerinden fırlayıp hücrelerin olduğu yere koşarken, Alan da Çavuşun masasındaki telefonu aldı. Numarayı çevirirken:

«Lomond, bizimki Meister’in peşine düşmüştür muhakkak.»

Carter geri döndü.

«Kaçmış efendim. Hücre kapısı da, karakolun arka kapısı da sonuna kadar açık.»

«Çabuk iki adam bul,» dedi Wembury. Karşı taraf karşılık vermişti o sırada.

«Scotland Yard mı?.. Nöbetçi subayı verin lütfen... Başmüfettiş Wembury konuşuyor. Bütün istasyonlara mesaj. Bu akşam Flanders Lane karakolundan kaçan Johnny Lenley'yi yakalayın. Yaş 27, boy 1.83, esmer, elbise rengi...»

«Gri,» dedi Çavuş Carter.

«Tamam, hepsi bu kadar. Teşekkür ederim.»

Telefonu kapatırken bir detektif geldi. Alan, ona da aynı şeyleri söyledi:

«Bütün devriyelere haber ver. Lenley kaçtı.. Adamı tarif et, arasınlar.»

Arkadan gelen ikinci detektife döndü:

«Malpas Mansions'a git, Lenley orada kız kardeşiyle kalıyor. Krzı heyecanlandırma. Adam oradaysa yakala ve getir.»

Herkes görevini yapmak için çıktıktan sonra.. Alan sabırsızlıkla odanın içinde dolaşmaya başladı. Dr. Lomond eşyalarını toplamakla meşguldü.

«Nasıl kaçtı anlamıyorum,» dedi Alan.

«Benim bir teorim var, Eğer Bliss'in, bir mahkûma yanaşmasına izin verersen, o adam kolayca kaçır.»

Çantasını alıp çıktı.

Merdivenlerde Hackitt'le karşılaştı, ona yol vermek için kenara çekildi. Sam Hackitt'in karakola zorla gelmiş gibi bir durumu vardı, çünkü her iki yanında birer de polis yürüyordu.

Alan tanıdık bir ses duyup, omzunun üzerinden geriye baktı.

«İyi akşamlar, Bay Wembury.» diyordu adam. «Görüyor musunuz bana yaptıklarını?»

«Ne oldu?» dedi, Alan.

Polislerden biri öne çıktı.

«Bu adamı Deptford Broadway'de gördüm, elindeki çantada ne olduğunu sordum. Açıp göstermeyi reddetti ve kaçtı. Ben de yakalayıp tevkif ettim.»

«Yalan söylüyor,» diye atıldı Hackitt. «Aslında şöyle oldu:

«Çantada ne var' dedi, bana. Bende, 'Alın ba~

kın isterseniz' dedim,»

«Kapat çeneni, Hackitt. Çantada ne var?»

«Bakın, söyleyeceğim. Emin olun ki, doğruyu söyleyeceğim. Bu çantayı buldum ben. Evet, bir duvarın dibinde buldum. 'Bu da ne' dedim ve tam alıyordum ki...»

«Çanta ne karşılık verdi?» diye polislerden biri sordu.

Çanta çok kötü karşılıklar verdi tabii, ilkönce Meister'in para kutusunu buldular. Çavuş kutuyu açarak, para destesini masanın üzerine koydu.

«Allahım! Şuna bakın, ihtiyar Meister'in parakutusu!» Hackitt'in sesinde büyük bir şaşkınlık ve hayret vardı. «Nereden çıktı bu böyle? Bakın Wembury, tam size göre esrarengiz bir olay. Emeküye ayrılınca, pazar gazetelerinde hatıralarınızı yayınlarsanız, bu olayı muhakkak anlatın: 'Para Kutusunun Esrarı.'»

Wembury, soğukça bir sesle:

«Ben burada esrarlı bir olay görmüyorum,» dedi. «Başka birşey var mı?»

Ve teker teker gümüş eşyalar ortaya çıktı.

«Eyvah yandım! dedi Sam, ciddi bir tavırla, «Hayatımın en güzel balayım geçirecektim, oysa... Yaktınız beni Wembury.»

«Adın?» derken, Carter görevine başlamıştı.

«Samuel Cuthbert Hackitt 'h' ile yazılır.»

«Adresin?»

«Buckingham Sarayı.»

«Adresin yok demek! En son yaptığın iş?»

«Uşaktım. Bakın Bay Wembury, şimdi aklıma geldi. Cimri Meister dört günlük çalışma karşılığı olarak bana ne verdi, biliyor musunuz? iki papeli Bir daha da o evde çalışmam, perili orası.»

Carter o sırada çalan telefona karşılık verirken. Alan sordu:

«Perili mi?»

«Meister'in ofisinde cinler var. Koltuğumun altında çantamla yolumu bulmaya çalışırken, karanlıkta soğuk bir el bileğimden tuttu. Kendimi kurtarıp, pencereden nasıl kaçtığımı görseydiniz, bana inamr diniz.»

Carter telefonun ağız kısmını eliyle kapatarak r

«Atkins arıyor efelidim Meister'in evindeki adamımız. Avukat karşılık vermiyormuş. Ofisine girmeye çalışmış ama, kapısı kiütliymiş.»

Alan aceleyle telefonu aldı.

«Wembury konuşuyor. Evin içinde misin, Atkins?.. Ofise giremiyor musun? ...Hiç ses gelmiyor mu?... Pencerede de ışık yok mu? Adamın içerde olduğundan emin misin?»

Carter, Müfettiş'in yüzündeki değişiküğü farkettil.

«Ne dedin? Ringer'in bu gece Deptford'a geleceğı mi söyleniyor?... Hemen geliyorum, sen de olduğun yerden ayrılma.»

Telefonu kapatıp döndü.

«Sana dokunan soğuk elin ne olduğunu şimdi anlayacağız, Hackitt. Sen de bizimle geliyorsun. Gidelim.»

Sam'ı, itirazlarına kulak asmadan sürükleyerek: çıkardılar.

Wembury, cebindeki otomatığın dolu olup olmadığını kontrol edip yerine koydu.

«İyi şanslar efendim,» dedi Carter, arkalarından.

Gerçekten de şansa ihtiyaçları vardı, çünkü arabayla bir metre bile gidilemeyecek kadar kötü bir sis bastırmıştı. Çaresiz yürümeye başladılar. Duvarları, kaldırımların kenarlarını yoklayarak yollarını bulmaya çalışıyorlardı. Çabuk gitmek için ara sokaklara saptılar. Deptford'un en kötü yerleriydi buralar; öyle ki, devriye gezen polisler bile ikişer ikişer dolaşmayı tercih ederlerdi.

Carter'in iyi şans dilekleri kendini göstermeye başlamıştı: Wembury'nin kuvveth el feneri yerde yatan bir adamı belli belirsiz aydınlattı. Yabancı değildi bu.

«Doktor, sen misin?»

İnleyen bir ses karşılık verdi:

«Evet, benim. Allahın belâsı bir çukura girdi ayağım. Neredeyiz?»

«Flanders Lane'de.»

Wembury'nin bu sözlerini sağdan soldan gelen gülüşmeler izledi.

«Kim var orada?» dedi Doktor.

«Kımıldama!» diye Alan ikaz etti. «Ayağınızı kurtarmaya çalışıyorum. Asfalt yarılmış. Kırmızı işaret lambalarım görmedin mi?»

«Bu Allahın belâsı sisten hiçbir şey görmüyorum.»

Yanlarından bir ses geldi:

«Bakın, bakın, Ringer'i yakalayacak adama bakın!»

Kahkahalar yükseldi.

«Kim bunlar?»

«Sana Flanders Lane'de olduğumuzu söylemiştim. Buraya 'Küçük Cehennem' derler. Bunlar da Flanders Lane'liler işte.»

Doktor sesini alçalttı.

«Ama ben kimseyi göremiyorum.»

«Evlerin kapılarından, pencerelerinden bakıyorlar,» diye Alan aynı tonda karşılık verdi.

«Bu siste nasıl görebiliyorlar? Tam Ringer'e göre bir gece!»

«Onlar burada doğup, burada ölürler Doktor. Gözleri sise alışkıdır. Hey! O da ne?» Biri omzuna vurup kaçmıştı. «Bizimle alay ediyorlar!»

Göremedikleri evlerden neşeli çılgınlıklar yükseliyordu.

O sırada Lomond koluna dokunulduğunu duydu.

«Kimsin sen?»

«Daha ileriye gitme, Allahaşkma gitme!» diye bir kadın fısıldadı. Doktor irkilmişti.

«Cora Ann! Ne işin var burada?»

«Kim o?» dedi Alan, kızı göremiyordu.

«Orada ölüm var, ölüm!» diye Cora aceleyle fısıldadı. «Seni kurtarmak istiyorum. Geri dön, geri dön!»

Kız, bir anda sessizce gitmişti, tıpkı geldiği gibi.

Zorlukla yollarına devam ederlerken sis açıldı ve kendilerini Meister'in evinin önünde buldular. Atkins dış kapıda bekliyordu.

«Siz gelmeden kapıyı kırıp girmek istemedim. İçerden bir ara piyano sesi geldi, başka birşey duymadım. Kapının altından ışık sızıyor.»

Alan ve beraberindekiler eve girdiler, ofisin kapısını yumrukladılar ama kimse karşılık vermedi.

«Bana bir anahtar verin, size kapıyı açarım,» dedi Hackitt.

O, kilitle uğraşırken, ötekiler de sabırsızlıkla beklediler. Gerçekten de az sonra Sam dediğini yapmış ve kapıyı açabilmişti.

Odadaki lambalardan yalnızca biri yanıyor ve Meister'in solgun yüzünü aydınlatıyordu. Piyanonun önünde, elleri kapağın üzerinde, oturduğu yerde uyuyakalmıştı; yüzünde korkunç bir ifade vardı.

«Neyse,» dedi Alan, alnındaki terleri silerken, «Ölmemiş! İlk defa gözleri açık uyuyan bir adam görüyorum.»

Gidip Avukatı sarstıysa da fayda etmedi. Derin derin uyuyordu.

Arkasında duran Hackitt, titrek bir sesle mırıldandı :

«İhtiyarın ölmemiş olmasına sevineceğimi sanmazdım.»

Alan, tavandan sarkan avizeyi işaret etti:

«Şu ışıkları yakın! Doktor, onu uyandırabilecek misin?» ,

«Kulaklarını yakarsak belki uyanır,» dedi, ya: dımsever Hackitt. Birisi ona çenesini kapatmasını söyledi. «İnsanın duygularını açıklaması da suç mu?

Kanuna aykırı birşey değil ki bu. Size birşey diyeyim mi, Bay Wembury? İhtiyar o tozdan alıp sızmıştır yine. Onun bu durumunu bilirim ben, çok gördüm.»

«Hackitt, şu soğuk el sana nerede dokunmuştu, hatırlıyor musun?»

«Tam şurada! El de bu taraftan uzandı.»

Esrarengiz kapıyı işaret ediyordu. Alan daha yakma gidip sürgüleri, kilidi dikkatle inceledi. Meister'in yardımı olmadan bu kapıdan girmek imkânsızdı.

Pencereye baktı. Orası da kapalı, perdeleri de çekik duruyordu. Bunu Hackitt de farkettiler, çünkü o kaçarken, perdeleri, camı ve demir ızgarayı açık bırakmıştı.

«Buraya birisi girmiş,» dedi heyecanla, «ihtiyarın yerinden bile kıpırdamadığına eminim.»

Neden böyle düşündüğünü de ötekilere anlattı.

Bütün kapılan, yerdeki halıyı, kısaca her şeyi incelediler. Odaya birinin girdiğim belirten hiçbir iz yoktu.

Öbür tarafta Atkins, Avukatın horultularına aldırmadan, onu sarsarak uyandırmaya çalışıyordu. En sonunda bunu başardı. Meister homurdanarak kıpırdandı, başını sağa sola oynattı ve odada yalnız olmadığım farketti.

«Merhaba arkadaşlar! Bana bir içki verir misiniz?»

Görünmeyen bir şişeyi yakalamaya çalıştı.

«Bu gecelik yeteri kadar içki ve toz yuttun. Şimdi kendim toparla biraz ve soracaklarıma karşılık

Meister aptal aptal Alan'a baktı.

«Saat kaç?»

«Yeni güne gireli yarım saat oldu.»

Bu karşılık onu üzmüşe benziyordu.

«Demek, yarım olmuş?» Ayağa kalkmaya çalıştı. «Kız burada mı?» dedi, piyanoya dayanarak.

«Kimden söz ediyorsun?»

«Geleceğini söylemişti, söz vermişti bana... Onbirde. Beni atlattıysa...»

«Hangi kızıdan söz ediyorsun, Meister?»

Avukat ona gülümsedi.

«Tanımazsın!»

«Sana arkadaşlık etmek için mi gelecekti?»

«Tamam, bildin... Bir içki ver bana. »

Hâlâ ayılamamış, çevresinde olup bitenleri anlayamamıştı ama, Hackitt'i nasılsa farketti.

«Geri döndün ha? Geldiğin gibi git öyleyse!»

«Duydunuz değil mi?» dedi Hackitt, «Benden davacı değilmiş, şahitsiniz.»

«Para kutunu kaybettin mi, Meister?»

«Ha? Para kutusu mu?...» Sendeleyerek masasına gidip çekmeceyi açtı. «Yok!» diye bağırdı. «Sen çaldın!» Titreyen parmağı Şam'ı gösteriyordu. «Pis hırsız!...»

«Dur bakalım,» dedi Wembury, sendeleyen Avukatı tutarak, «yakaladık onu, merak etme. Sabah davanı açarsın.»

«Paralarımı çalmış! Besle kargayı...»

Hackitt dudaklarım büktü.

«Aman ne beslemek! Haşlanmış piring verirdi yalnızca.»

Meister duymuyordu bile.

«Bana bir içki verin.»

Wembury onu kolundan yakaladı.

«Ringer Deptford'da. Belki senin odana giren de odur. Tehlikedesin. Kendine gel!»

Sanki bu sözleri duvara söylemişti. Hiç oralı olmayan Avukat saatma bakmaya çalışıyordu.

«Vakit bayağı geç olmuş. Hepiniz dışarı. Bir arkadaşım gelecek!»

Birşeyler daha mırıldandığı sırada ayağı takıldı. Wembury onu zamamnda tutup bir sandalyeye oturtmasaydı, düşecekti.

«Ringer mi dedin? Beni ele geçiremez o, merak etme... Bu gece kafam pek yerinde değil ama, yarın... yarın onu nerede yakalayabileceğini sana söylerim, Wembury. Sen akıllı bir detektifsin... Bir kadeh daha içelim mi?»

Sözlerini ancak bitirmişti ki, avizedeki lambalardan birkaç tanesi söndü.

«Kim yaptı?» diye Alan hızla döndü. «Düğmelere dokunan oldu mu »

«Hayır efendim,» dedi Atkins. Kapımn yamnda durmuş, düğmeleri gösteriyordu. «En yakın belidim, kimse yaklaşmadı bile.»

Hackitt pencereye gitmiş, perdelere bakıyordu.

«Buraya gel, Hackitt. Pencereden uzaklaş!»

«Bunları kimin kapattığını merak ettim, Bay Wembury,» dedi düşünceli bir sesle. «Patron olamaz. Ben bıraktığımda aynı yerde sızmıştı.»

Perdeleri açıp başını dışarı uzatınca, demirlere dayalı soluk bir yüzle, gözgöze geldi. Soluk, sakallı

yüz, bir anda karanlığa karışmıştı.

Hackitt'in çılgılığına ilk koşan Alan oldu.

«Neydi o?»

«Bilmiyorum,» diye yutkundu Sam. «Birisi!»

«Ben de gördüm,» dedi Atkins.

«Yakalayın onu!»

Ve o anda, odadaki bütün ışıklar söndü.

«Kımıldamayın, kimse yerinden kımıldamasın!» diye fısıldadı Alan. «Olduğunuz yerde kalın! Düğmelere sen mi dokundu Atkins?»

«Hayır, efendim.»

«Kimse dokundu mu?»

Koro halinde 'hayır' sesleri yükseldi.

Kapının üzerindeki kırmızı ışık yandı.

Click!

Odaya birisi girmişti.

«Atkins, Meister'in yamna gitmeye çalış. Kimse ses çıkartmasın.»

Gelen kimse, odanın içindeydi şimdi. Alan, onun soluklarını, ayağının halıda sürtünürken çıkardığı sesi dinleyerek bir an bekledi. Sonra iki elini uzatarak yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Bütün vücudu yay gibi gerilmiş, en ufak çıtırtıyı kaçırmayacak şekilde hazır durumdaydı. Birdenbire birisini yakaladı, şaşkınlıktan az daha kaçırıyordu.

Bir kadın! Kollarının arasında çırpınan bir kadındı.

«Kimsin sen?»

«Bırak beni!» Fısıltı halindeki sesi tanımak imkânsızdı.

«Hayır, bırakmam,» dedi, ama dizini masaya çarptı ve bir an için boş bulundu. Bundan faydalanan kadın kollarından kurtulmuştu.

Sonra bir ses duydu... Kalın, derinden gelen, korkunç bir ses.

«Meister, sana geldim!..»

Biri öksürdü.

«Işık, bir ışık yakın!»

Alan'ın bu sözlerinden sonra bir kapı kapandı.

«Kibritiniz de yok mu?»

Işıklar yemden yandı. Hayretle birbirlerine baktılar. Odada yabancı kimse yoktu. Işıklar söndüğü zaman kim varsa oradaydı. Esrarlı kapı da kapalı, sürgülü ve kilitliydi. Anahtarı da eski yerinde, şöminenin üzerinde.

Alan çevresine bakındı ve kanını donduran manzarayı işte o zaman gördü.

Maurice Meister, kendi bastonkılıcıyla duvara çakılı duruyordu, ölmüştü.

Odanın dışında bir yerden bir kahkaha duyuldu Uzun, korkunç bir kahkaha. Herkes tüyleri ürpererek dinledi, Dr. Lomond'un bile yüzü değişmişti.

■

ARADAN bir saat geçti. Meister'in cesedim kaldırmışlar, evi boşaltmaya başlamışlardı. Dr Lomond bazı notlar alıyordu.

«Bay Wembury az sonra geleceğini söyledi efendim,» dedi Harrap, «Çavuşla beraber evi araştırıyorlar.»

Lomond, kapıyı açıp dışarı bakınca, Alan'ın merdivenlerden indiğini gördü.

«Evin üç tane girişi varmış. İkisini buldum.»

Alt katı inceleyen Atkins de geldi.

«Tamam mı?» diye sordu, Wembury.

«Evet efendim, tamam. Her yanı gözden geçirdim.»

«Pekâlâ Atkins, gidebilirsiniz. İyi geceler.» Lomond, Wembury'ye dikkatle bakıyordu. Çavuşun odadan çıkmasını bekledi, bir sandalye çekip yamna oturdu.

«Wembury, senin canın birşeye sıkılıyor, Bayan Lenley'ye mi üzülyyorsun?»

«Evet, onu görmeye gittim.»

«Karanlıkta odaya giren kız, Mary'ydi, değil mi?»

«Evet, yakaladığım o kadın Mary Lenley'di.»

«Tahmin etmiştim.»

Bir sessizlik oldu. Doktor konuşmaya devam etti:

«O duyduğumuz kahkaha ne kadar korkunçtu. Unutamıyorum.»

«Onun sırrı da çözüldü. Bir Flanders Lane'li evin önünden geçerken atmış o kahkahayı. Kapıda nöbet tutan polis, adamı gördüğünü hatırladı.»

«Sanki evin içindeymiş gibi geldi bana,» dedi, Lomond ürpererek. «Neyse, Ringer işini bitirdi, ama yakalayamadık. Yüzünü bile göremedik. Meister'den başka tehlikede olan bir insan yoktu ashnda. Ringer'i yine bekleyeceğiz anlaşılan. »

«Tehlikenin nereden geleceğı belli olmaz ama...»

Sustu. Bir ses duymuştu.

«Neydi o? Evin içinde dolaşan biri var sanki,» dedi Lomond.

«Dış kapıdaki polisten başka evde kimse yok!» Kalkıp adama seslendi.

«Yukarıda kimse var mı?»

«Bildiğim kadarıyla yok, efendim.»

Wembury, kapıdan çıkıp merdivenlere doğru bağırdı :

«Kimse var mı orada?» Karşılık veren olmadı «Siz burada bekleyin, ben gidip bir göz atacağım.»

Uzunca bir zaman sonra Alan aşağı indiğinde, yüzü solgun gözüküyordu.

«Tamam, Harrap. Sen gidebilirsin.» Adam selâm verip çıktıktan sonra Doktora döndü: «Yukarıda açık bir pencere var, belki bir kedi girmiştir içeriye.»

Lomond bakışlarını ondan ayırmadı.

«Sen birşeye üzülyyorsun, sıkıntılı bir durumun var.»

«Evet, öyleyim. Bu olay beni çok sarstı. Bu ev ölüm kokuyor.»

Aldığı karşılık Lomond'u tatmin etmemişti.

«Wembury, yukarıda birşey ya da bir şahıs mı gördün?»

«Karşındakinin düşüncelerini gerçekten okuduğuna inanmaya başlayacağım.»

«Evet, okurum ve sen şu anda Bliss'i düşünüyorsun.»

Wembury şaşırdı ama birşey söylemekten de kurtuldu, çünkü kapı çalınmıştı. Harrap içeri girdi. «Bahçe duvarının üzerinden atlayan bir adam görülmüş, efendim, nöbetçi arkadaşlar söyledi.»

Alan yerinden bile kıpırdamadı.

«Sahi mi?... Ne zaman olmuş?»

«Beş dakika kadar önce, efendim.»

«Senin kedidir herhalde,» dedi Lomond, gülümseyerek.

«Adamı gördün mü?»

«Hayır efendim, ben evin içindeydim o sırada.»

«Peki Harrap, gidebilirsin. Teşekkür ederim.»

Adam çıktıktan sonra bir süre konuşmadılar.

«Bunu nasıl izah ediyorsun?» diye Lomond sordu.

«'Gazetecilerden biri olabiür. Bu tip olayların kokusunu hemen alır onlar.

Yukarıdan ayak sesleri geldi, odada biri dolaşıyordu.

«Sen buna kedi mi diyorsun, Wembury?»

Alan'ın sinirleri çok gerilmişti.

«Ne isterse olsun, Doktor. Çıkıp bakmak istemiyorum. Bıktım artık!»

«Haklısın. Ben de sıkıldım. Artık yatsak iyi olur, vakit çok ilerledi.»

«Gitmeden birer kadeh içelim mi?» îki bardağa viski koyup, birini Doktora uzattı.

Pencereden onları gözetleyen ve sonra da demir ızgarayı sessizce açıp içeriye süzülen Bliss'i farketmediler.

«Biliyor musun, Doktor,» dedi Alan, «Nedense Ringer'den hiç nefret etmiyorum. Çektiğimiz onca sıkıntıdan sonra bu adamdan hoşlanmadığımı söylesem, yalan olur.»

Lomond bardağım havaya kaldırdı.

«Hiç kimse görüldüğü kadar kötü değildir, Meister'den başka tabii. Kimsenin de görüldüğü kadar iyi olduğunu iddia edemez insan.»

«Haklısın, Doktor.»

Bir sessizlik oldu.

«Sana birşey söyleyeyim mi, Lomond? Ben Ringer'in kim olduğunu biliyorum.»

«Biliyor musun, sahi mi?»

«Evet ve Meister'i öldürmesine de çok memnun oldum.»

Bliss, gizlendiği köşeden iki adama dikkatle bakıyordu.

«Memnun mu oldun? Yoksa Meister, Mary'ye bir kötülük mü yapmıştı?»

«Hayır, ama şansı yardım etseydi yapacaktı.»

Yeniden sustular.

«Lomond, sana... sana Ringer'in kim olduğunu söyleyeyim mi?»

Tam o sırada Bliss, saklandığı yerden usulca Lomond’a doğru yaklaşmaya başlamıştı.

«Söyle bakalım, kimmiş Ringer?»

Bir el başından şapkasını çekip aldı.

«Sen!» dedi Bliss. «Seni yakaladım, Henry Arthur Milton.»

Lomond oturduğu yerden fırladı.

«Bu da ne demek oluyor?»

Ak saçlı Doktor yerine, şimdi karşılarında yakışıklı bir adam duruyordu. ‘Otuzbeş yaşlarında olmalı’ diye düşündü Alan.

«Kıpırdama!» derken, kendi sesini tanıyamadı.

«Üstünü ara!» dedi Bliss. Alan, adamın pardösüsünü çıkardı ve ceplerini yokladı .

Ringer güldü.

«Bliss, ha? Üç yıl önce beni yakalamak üzereyken kaçırın dostum! Seni bıçakladığımı söylemiştin.»

«Bıçaklamadın mı?»

«Yalancı! Yanımda hiçbir zaman bıçak taşımadığımı bilirsin.»

«Şu anda onu düşünmüyorum Ringer. Seni yakaladım en sonunda. Scotland Yard’da, o kadının korkudan bayıldığı andan itibaren senden kuşkula nıyordum.»

«‘O kadın’ dediğin şahıs benim karımdır, bunu unutma. O gün de korkudan değil, beni tanıdığı için heyecandan bayılmıştı.»

«Port Sait hikâyen de çok güzeldi doğrusu. Orada hasta bir adamla karşılaştın, gerçek Dr. Lomond’la. Yıllardır dışarıda olan hastalıklı bir adamdı. Ölünce, onun hüviyetine bürünüp İngiltere’ye geldin.»

«Lomond’un cenaze masraflarını da ben vermiştim.»

«Bırak şimdi, herkesin benden kuşgulanmasını sağladın, rastlantılar da yardım etti. Böylece dikkatleri benim üzerime çevirdin. Lenley’in kaçmasına da sen yardım etti.»

Ringer başını öne eğdi.

«Şimdiye kadar yaptığım en iyi işti o.»

«Çok akıllısın. Adlî tabip hüviyetine bürünmen, ayrıca takdir edilecek bir hareket.»

«Biraz şanslıydım, o kadar. Edinburgh Üniversitesi’nde dört yıl tıp tahsili yaptığım için zorluk çekmedim. »

Bliss heyecan içindeydi.

«Seni yakaladım Ringer! Maurice Meister’in katlinden seni tevkif ediyorum.»

Alan dayanamadı.

«Bana bak, Bliss! Burada ben...»

Bliss onun sözünü kesti.

«Sen karışma Wembury, bu benim işim. Öğüte ihtiyacım olursa, o zaman sana sorarım.»

Merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. Bliss irkildi.

«Kim var orada?»

Kapı açıldı ve Cora Ann kendisini kocasının kollarına attı.

«Arthur! Arthur!»

Bliss kızı uzaklaştırmaya çalıştı.

«Sana söyledim Arthur, beni dinlemedim.» derken hıçkırıyordu.

«Lütfen buraya gelin Bayan Milton.»

«Bir dakika,» dedi Ringer ve kıza döndü, «Cora Ann, unutmadın değil mi?» Kız başını salladı

«Bana söz vermiştin, hatırladın mı?»

«Evet, Arthur!»

Bliss kuşkuyla kızı kendine doğru çekti.

«Hey! Ne yapmak istiyorsunuz? Çekilin aradan!»

Cora nefretle baktı:

«Onu yakalayıp kapatacaksın, değil mi? Vahşi bir hayvan gibi parmaklıklar arkasına kapatacaksın? Niyetin bu! Onu diri diri gömmenize izin vereceğimi mi sandın? Burada oturup onu mezara götürmene seyirci mi kalacaktım yani?»

«Hiçbir şey onu kurtaramaz, Bayan Milton. Elinizden birşey gelmez.»

«Gelmez, öyle mi? Şimdi görürsün!»

Kızın elinde ufak bir tabanca belirivermişti. Bliss'in engel olmasına fırsat bırakmadan ateş etti. Ringer yere yığıldı.

«Wembury!» diye bağırdı, Bliss.

Alan koşup kızın elindeki tabancayı kaptı.

O sırada, yerde cansız yatmakta olan Ringer usulca ve birden yerinden kalkıp, odadan dışarıya süzüldü.

«Allahım! Kaçıyor!» diye haykırdı, Bliss. Alan' ın elindeki Cora'nın tabancasını kapıp şarjörüne baktı. «Kapsül boşmuş! Tut onu, Wembury!»

Alan kapıya atıldı, ama kiütli olduğundan açamadı.

Cora Ann onların bu durumuna kahkahayla gülüyordu.

«Kapıyı kır!» diye bağırdı, Bliss. Kıza döndü «Kes sesini!»

Az sonra Alan, kapıyı kırmış, Ringer'in peşinden koşmaya başlamıştı.

«Kendini akıllı sanıyordun değil mi, Bay Bliss?» Cora 'mağrur' bir 'edayla' konuşuyordu. «Ama Ringer, seni yine atlattı.»

«Sen de öyle san dur!» dedi Bliss, dişlerinin arasından ve cebinden bir düdük çıkartıp bütün gücüyle üfledi.

Cora devam etti:

«Dışarda onu bekleyen bir araba var, on mil kadar uzakta da bir uçak. Yeni kıyafetine girmiştir bile. Onu yakalayamayacaksın Bliss!»

Bir polis koşarak geldi.

«Birşey mi var, efendim?»

«Bu kadına dikkat et. Kaçırırsan üniformanı alırım.»

Koşarak evin dışına çıkmadan önce, sokak kapısını da kilitlemeyi unutmamıştı. Cora kapıya atıldıysa da, açamadı. Umutsuzca geri döndü. Bliss'in bıraktığı polis, esrarlı kapıp açmış ona bakıyordu. Miğferini de çıkarttı. Kız yabancıнын kollarına doğru koştu.

«Buradan, Cora Ann» diyerek geçidi gösterdi adam, «La Via Amorosa.»

Kızı öptü ve kucağına aldı. Geçide girdiler. Az sonra kapı arkalarından kapandı.

O gece ve onu izleyen birçok geceler, kimse bir daha Ringer'i göremedi.

— BİTTİ —

KARA DİZİ'NİN BU KİTAPLARINI OKUDUNUZ MU?

1. EVA CİNAYET MELEĞİ

James Hadley Chase

2. VE PAPAĞAN FISTIK DEDİ

Alfred Hitchcock'un seçtikleri

3. BİR ÖLÜ KATİLİNİ ARIYOR

Richard Sale

4. SIFIRDAN SONRA

Alfred Coppel

5AKREP ŞEHİR 'Munih İstanbul'

Paul Leslie

6. ÖPME ÖLDÜRÜRSÜN

Denny Spade

7. KATİL MAALESEF GECİKTİ

John W. Christie

8. ŞEYTANCASINA

Boileau Narcejac

9. FRANKENŞTAYN

Mary W. Shelley

10. 3 VALİZ 1 MİLYON DOLAR 3 CESET

Ed Lacy

11. GORİL

Antoine Dominique

12. KEFENİN CEBİ YOK

Erly Basinsky

13. 2 KERE 2 EDER 12

Ümit Deniz

14. SON DURAK TABUT

Alfred Hitchcock'un seçtikleri

15. TAAHHÜTLÜ ÖLÜM

John Le Carre

16. GELİN ÇİÇEGÎ CİNAYETİ

Maria Lang

17. ŒEHİR KORSANI

Leslie Charteris

18. KIZGIN TEPELER

Leon Uris

19. CİNAYET ÜÇÜZDÜ

Ira Levin

20. BİR ÖLÜ İLE EVLENDİM

William Irish

21. BALKONDAKİ ADAM

S jöwall/W ahlöö

22. KÖR EŞEK SOKAĞI

Alfred Hitchcock'un seçtikleri

23. PUHU KUŞUNU DUYUYOR MUSUN?

Thomas Andresen

24. VUR FAKAT DİNLEME

W. R. Burnett

25. HEPİMİZ VAMPİRİZ

Richard Matheson

26. SUÇ ALTINDA

Mignon G. Eberhart

27. BÜYÜK LOKMA

Charles Williams

Her kitap 10 Lira

EDGAR WALLACE

imdat diye bağır!

// -Sizce ne verirler? dedi
Meister.
-Ceza mı? Suçlu
olduğuna gerçekten inanmış
görünüyorsunuz...
-Başka birşey düşünebilir miyiz ki?
Herhalde elinizde
çok kuvvetli bir delil
olmasaydı,
onu tutuklamazdınız.
Zavallı kız için
pek kötü oldu.
Ve birden karanlıkların
arasından
ihanet mektubunun nedeni
bir şimşek
gibi çaktı : Mary !.. //

10 lira

* Yard, Scotland Yard'ın kısaltılmış hali.

* Ringer: Bir işi büyük ustalıkla yapan kişi, eksper.

* Whitehall: Londra'da resmi binaların toplandığı semt.

* Bliss, İngilizce'de mutluluk anlamına gelir.